കർമ്മെലസന്ദേശം

No. 238 March 2018

CMI LIFE BEYOND ACHIEVEMENT AWARD

Rev. Fr. Swami Sadanand CMI

CMI OUTSTANDING ACHIEVEMENT AWARD

Rev. Fr. Kuriakose Thuruthipillil

Rev. Fr. John Marius Manickanamparambil

Rev. Fr. Jose Panthalanickal

Rev. Fr. Paul Poovathingal

Rev. Fr. Alex Praikalam

Rev. Fr. Varghese Panthalookaran

കർമ്മെലസന്ദേശം

No. 238 മാർച്ച് 2018

Contents

Prior General's Message	3
Editorial	8
The Pioneers of the Congregation	15
The St. Thomas Church and Its All India Jurisdiction	35
CMI Spirituality Then and Now	44
യോനായുടെ അടയാളം	94
'നവ'സന്യാസത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ (ഒരു നിരീക്ഷണം)	99
ഷില്ലോംങ്ങിലെ ചാവറപള്ളി	102
ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രം പിന്നിട്ട 'ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവരുൾ'	106
നേതൃത്വ ശുശ്രൂഷ - ഒരു പരിചിന്തനം	110
Book Review	126
അനുസ്മൃതി	129
Golden Records	136
News & Views	141

Message

From Prior General

Dear Rev. Fathers and Brothers

The Prodigal Shall Return

Teachers who are counted: "Good Teacher, What must I do to inherit eternal life?" an official asked him this question. (Mark 18:18) Good teachers have been ever in demand and they set the tone for tomorrow. Good teachers walked the talk and left a prophetic legacy for generations. They were men of great learning and were source of inspiration in the circling gloom of loss of direction. "If you, who are sufficiently learned, enter into silence in a secluded place, who else would teach the people?" This was the response of Vicar Apostolic Bishop Stabilini when our founding fathers asked permission to go for a secluded life. The bishop certified through his statement that our founding fathers were learned and authentic spiritual leaders. But one major concern raised by our senior members during the Koinonia 2018 was the dearth of CMIs with spiritual knowledge and wisdom.

Words of Life: Jesus taught with authority. When Jesus had finished saying these things, the crowds were amazed at His teaching for He was teaching them as *one* having authority, and not as their scribes. (Matthew 7:28-29) Simon Peter answered him, "Lord, to whom shall we go? You have the words of eternal life." (John 6:68). In order to develop people with words of eternal life, CMI needs a culture of religious discipline and a set of priorities to evoke the sense of eternity. "A culture of discipline is not just about action. It is about getting disciplined people...who engage in disciplined thought and...who then take disciplined action." (Jim Collins)

First Things First: Jesus set his priority right. First Things First was his rule. "But seek first the kingdom of God and His righteousness, and all these things will be added unto you." (Matthew 6:33) When Jesus was confronted with questions of lesser importance, he does not pay attention. Someone in the crowd said to him, "Teacher, tell my brother to divide the inheritance with me." Jesus replied, "Man, who appointed me a judge or an arbiter between you?" (Luke 12:13) Against such a background, St. Kuriakose Elias Chavara challenges all CMIs, "Have we reduced our monasteries into an association of self-willed stewards and business administrators? Do we consider it a disgrace to engage in holy conversation on spiritual matters? (Common Circular of St. Kuriakose Elias Chavara and Fr. Leopold Beccaro, 1869)

Words in my conversation: In order to analyze our priorities of life or value system, it is important to identify and list down the words we repeatedly use in our daily conversations in the dining hall and recreation hall and during our journeys and discussions. "Out of the abundance of the heart the mouth speaks" (Luke 6:45).

A self-righteous heart produces a judgmental tongue. An ungrateful heart produces a grumbling tongue. Quite often our conversation dwells around our food, shelter, convenience, conveyance and judgments and sarcastic comments on others. If we apply Maslow's hierarchy of needs in our thought and conversation, we will realize we have miles to go to move to the higher goals in life.

Rise Above: "Jesus Christ, our Lord looked his eyes upward" (John 11:41) to pray to the Lord and see realities through Father's eyes. In the Holy Eucharistic celebration, we pray to lift our thoughts to heaven, to the abode of Abraham, Isaac and Jacob. Our founding fathers looked up and established our mother house as Besrauma, a house on hillock. Besruama is an invitation to rise above the trifles of life with high thinking and to more than a place, it is a vision of thinking high and think the thought of the Lord. They contemplated the word of God and shared the fruits of contemplation and it created history and historical contributions. Have we forgotten their simple living and high thinking as a way of life to script a new revolution in today's polluted world?

Gone with the Trends: There is nothing more practical than a good theory (Lewin). But we divided the theory and practice into two water tight compartments. We made fun of teachers and scriptures and stated: they are not practical. Later we made all efforts to be practical and ended up in being mere pragmatics. We became a generation of doers without direction and people of action without vision. Instead of learning the art, science, philosophy and theology in its purity, we relied on administration and applied psychology to make fast bucks and cosmetic solutions. People who got trained in higher disciples were tempted by the fad of administration and they

left their unique disciplines and moved to the trendy disciplines of the day and became undisciplined. Performance and public relations took the place of silence, meditation, reading, research and authentic relationships that matter. Wok holism and 'busy-ness' were admired and it has brought us to the day of breakup of families and death-knell of religious life. Self-reliance and self-financing were overemphasized and money and profit valued over values that matter. We found ourselves comfortable in being administrators than teachers and missionary schools and colleges became almost like 'any other' commercial operator without a touch of differentiation and missionaries have become mercenaries. Religious houses and formation centres were replanted to suit the practical trend to make additional ten bucks and places of great spiritual legacy were sold out for convenience, comforts and vain materialistic gain. When Jesus heard this, he said to him, "You still lack one thing. (Luke 18:22). Today CMIs have realized that we lack one thing that differentiates us.

Return to the Monastery: Yes. Yesterdays' solutions have become today's problems. We have burnt our fingers. It is high time that we return to the essentials of monastery. Whatever has been lost shall be regained to be relevant as a CMI today. The prodigal CMI has to return to the monastery, darsanveedu and relearn the basics of religious life. We have a legacy of great Malpans and we can. Let us put our libraries in order and let us celebrate silence, reading and meditation and rescript a new story of wise men from the East. When the wise men entered the palace of Herod, the star of wisdom and discernment left them. When they left the palace, the star accompanied them and gave them direction. Let us leave the comfort zones of shallow admin mindset and learn from the example of our

founding fathers to be men of learning and substance. The crowds will be amazed at CMIs if we live our legacies and if we become what we should be.

Yes, We Can: Let us once again listen to the encouraging words of Paul: “See, now is the acceptable time, see, now is the day of salvation” (2 Cor 6:2). The Past does not exist anymore; the future is not within our reach. Only the “Now” exists! Let us act “Here and Now”! Instead of going by the trends and fads, let us read the signs of the time. Let us be renewed CMIs with **Contemplative Spirit, Missionary Heart and Immaculate Living**. Yes, WE CAN, by God’s Grace.

People Perspectives

To be self conscious is human. Self consciousness can work, as well, for our own benefit and growth as it is natural and hence God-given. Only human beings are that much image conscious. They require the help of a mirror to make sure they look smart. A normal mirror gives us an almost exact reflection. We all have narcissistic tendencies to a certain extent, whether we like our own reflection in the mirror or not. Umpteen times we check our own mirror image in the course of a day. There are negative effects for being overly self-conscious. It prevents us from doing what is expected of us. Our performance can become so much less than our competence. When we get nervous we do not know what to do or how to act. It will keep us in limbo for some time. That was the curse of Karna in Mahabharata. Doing the right thing at the right time is what we ought to do. Karna would forget to act properly at the right moment. Great people overcome morbid self consciousness. They ignore people perspectives to go ahead with what they ought to do. They will do it,

no matter what the consequences are: persecution and crucifixion. It is the courage to overcome the fear of consequences and to go ahead with doing what is right that makes them truly unique. The fiascos and failures in fighting for truth and righteousness are not losses in religious parlance.

Jesus and Mirror Image

One significant incident in the life of Jesus occurs at Caesarea Philippi. He, for a change, uses the apostles as a mirror. He elicits the impression about Himself from his beloved disciples. Given the context, rather than a plebiscite, it is the prelude to the great moment of Epiphany. It leads to the revelation by the heavenly Father to Peter: "You are the Christ, Son of the Living God" (Mt. 16:16). More than a human situation of Jesus looking for His own image among the people, it is a great moment for Him. This acts as a triggering signal from above to fulfill His mission on earth. However, as a human being Jesus definitely would have been interested in knowing about his image among the public. The public opinion never deterred him from what he wanted to accomplish in God's time, kairos.

Three Mirrors

Recently at the Prior General's House, in the wake of the preparation of personnel for the upcoming Renewal in the congregation, we had invited an array of three representatives from the society. They shared their impressions on the congregation. All three were Catholics: one was a religious sister from a fellow religious congregation, and the other two were journalists: one from a major secular newspaper and the third from a leading catholic publication.

Needless to say, they all did their job well. They were cautioned in advance not to serve us just with platitudes and praises alone. All chose their words to make their evaluations as sharp and crisp as possible. No mincing of words. It might not have been totally realistic and to our liking; however, it served as an opportunity to look at ourselves critically. There is a saying in English: "In life have a friend that is like a mirror and a shadow: Mirror does not lie and shadow never leaves." All the three had credentials to claim friendship with our congregation. There were no reasons to disbelieve their perspectives. No gainsaying in such a situation or being too defensive either from our side. It served us as the incident in Acts 19:15 when the evil spirit asked the Jewish exorcists: "Jesus I know, and Paul I know; but who are you?" In other words, they were appreciative of St. Chavara and many a CMIs after him, but did not want to count the present generation with them. Either we have strayed from the path laid down by our founders and we could not satisfy the popular expectations about us, or in our journey we could not carry the people with us. If we claimed our existence was for the people, it would be a failure not to have them when we needed so badly. When Roccos came from Bagdad in 1860s and grabbed churches to his side, people did not wait for the green signal from St. Chavara before joining Roccos. It was the principled stand of St. Chavara that eventually brought many of them back to the mother Church. It took some time to convince them based on facts and evidence. The only principle he applied in the context was the issue of legitimacy; loyalty to the successor of St. Peter. It was a struggle that he almost lost but won through his own credibility, strength of will, and faith. At times majority and public opinion could be brutal and a result of irrational 'mobocracy'. In other words, nothing was instant or magical even in the life of St. Chavara.

Jesus is the Mirror

CMI religious life is defined in the Constitutions (No. 8): "Religious life has clearly to be a life of authentic Christian witnessing of loving faith and of sharing in the joy of the Lord's resurrection. It requires closer following of Christ in intimate communion with the Father in the Spirit, through a life of prayer that manifests to all the presence already here of the kingdom of God." Renewal is to take a look at whether we conform to this definition of ourselves in our constitution.

How to reinforce the interiority, the yearning for *Vanaprastha* of the founding fathers, and the need to sanctify and be sanctified? How to remove the curse of no saints, or the spiritual sterility, from among our apostolic church? It is not to get stagnated or frozen with the sainthood of the founder alone. We know that our congregation has been built up on the rock of so many saintly lives. The renewal is an attempt to see if there is any other hurdle that prevents us from living a saintly life here and now.

Visibility for Education

Come April, we start our renewal at the congregational level going from one place to another. Critics primarily target our educational institutions in Kerala. Since education and media are my portfolios, I am scribbling a few lines here. There were historical reasons for us concentrating our educational activities in Kerala. CMIs have ventured into the so-called secular educational expedition in 1846. We can legitimately claim a large share in educating millions in Kerala in spite of many limitations. The restrictions imposed on the apostolic Church of India confining our activities between two rivers,

namely Bharatapuzha and Pampa are known to all. Most of our activities in the past were within the geographical limits set by the Western missionaries. Once these restrictions were lifted, our presence in various parts of the world increased; our engagement with the people around got gradually diminished. Out of the nineteen hundred and odd priests more than four hundred are engaged in various missionary activities outside India. The ministry in Africa and South America is commendable to say the very least. With limited financial resources and minimal encouragement from the mother country, the CMI missionaries manage the activities in overseas missions living a frugal life. The missions in India outside Kerala, including the one in Nepal, are also managed somewhat satisfactorily within the confines of growing political and religious intolerance. There are various other visible pastoral and social apostolic fronts we are engaged in all over the world. Social work, health ministry, media, dialogue, catechesis, formation, engaging the poor and tribal folk, informal education, special education, retreat preaching, parish assistance, cultural and dialogue centers, and the list goes on. Most of these activities get the least of public attention.

A Reality Check

Education has become an inseparable front of our evangelical existence. It has been bequeathed to us through our founders who have been great teachers. The question confronting us is whether our primary focus of being religious is being overshadowed by one of our visible ministries. If and when religious life takes a backseat and education comes to the limelight our priorities get upset. If our religious life and priorities get twisted by one of the ministries, it becomes a lopsided approach or priority. Education should be a subservient and supportive ministry for our evangelical existence; as

all other ministries are supposed to. When someone looks for just the money and comforts deriving from education at the expense of religious life and its priorities, it defeats the purpose of religious life. The poignant question among those who question us is about our interiority and integrity. What has happened to the interior life which St Kuriakose Elias and the other founders sought? Is it intact? We can find out and respond yes or no. if no is the answer, we have to have a radical shift in our perspective and priority. If yes is the answer, the urgent concern will be, how to convince our own people and pass the information on. Commercial advertising will be interpreted as seeking publicity. It should be through our genuine and authentic proclamation through life that we should witness our integrity and intentions. If and when we start doubting about the authentic life as our only publicity, it is a sign of our faith hitting shallow grounds.

We should engage ourselves in some kind of self examination. We have our Synaxes documents and our Constitutions to guide us. Are our monasteries transforming themselves to education supermarkets with more institutions than are optimal? Is our monastic life, ministry as religious, becoming a casualty due to educational activities? Are we losing our relevance due to our exaggerated concern for economic security and safety? Is education a façade to make money rather than engaging in some kind of service activity to support our ministry like St. Paul working as a leather craftsman? Are those assigned with the ministry in the educational field forgetting their religious responsibilities and social commitment? Just because education involves money, are so many of those working in this field a prey to megalomania and a lifestyle only possible for the creamy layer? Has it become a reason for jealousy and avarice among those who genuinely seek a life of poverty and simplicity? Is it necessarily a reason for jealousy? Where do we draw the line of separation? Is

it a lesser ministry, only to be tolerated for pragmatic reasons? If it is an important ministry, are we preparing our personnel for that? Has education become an addiction for religious? Or is it like the crutches for a lame man? Have we lost absolutely in dealing with the mammon of money? Are we paying our dues properly to Caesar when it comes to civil laws? Have we got any right on the money collected for education to spend it indiscriminately? Has our religious life become subservient and dependent on education, irretrievably? Do we allocate the money in education properly to pay our employees and to impart holistic education to our students? Are the claims made on quality education genuinely so? Have we got any claim for financial dividends for our sacrifices and resources mobilized in the past for education?

Fr. Sebastian Thekkedathu
General Councillor for Ediucation and Media

THE PIONEERS OF THE CONGREGATION

Fr. Paul Kalluveettil CMI

Continuation from December Edition

CHAPTER VIII
THE NEW FOUNDATIONS

After the religious profession of 11 members, Fr. Thomas Nellisseril, who could not participate in the retreat and make his profession due to serious illness, was admitted to the Monastery sometime after 1865 by Fr. Marcelin, the Missionary [MC II,pp.9-12]. More and more candidates embraced religious life[17]. In 1870 before the death of Fr. Chavara there were 46 candidates/novices. Seven new foundations [besides Mannananm] were started: Koonammavu [1857], Elthuruth [1858], Plasnal [1858], Vazhakulam [1859], Pulincunnu [1861], Ampazhakad [1868], and Mutholy [1869]. Besides attempts to start a Monastery at Chethipuzha began on 1870, during the life of Fr. Chavara.

8. 1. St. Philomina's Monastery, Koonammavu

Although at the interest of Vicar Apostolic Francis Xavier a building was constructed in 1837 as a Monastery for the Latin clergy, that attempt failed because of the lack of candidates. Hence his successor Msgr. Bernardine entrusted Fr. Chavara that house [MC A, pp.91-93]. He made Fr. Munjanat Mathai, scholastics Thoppil Ouseph, Parapurath Varkey and Konthuruthy Paulose as the inmates. The Vicar Apostoltic appointed Fr. Chavara as Prior of Koonammavu Monastery and he appointed Fr. Munjanat Mathai as his Vicar. In 1859 it became the Novitiate House of the Congregation, Fr. Philipose Missionary and later Fr.Leopold Missionary as the Novice Masters. From 1864 Fr. Chavara shifted his residence to Koonammavu according the instruction of Msgr. Bernardine, and lived there till his death on January 3, 1871. As the number of candidates increased two more floors were added to the building. In 1889 the Monastery was handed over to the Latins as Rome had ordered. The Syrians built another Religious house at Koonammavvu.

8. 2. St. Mary's Monastery, Elthuruth

As the fame of the religious of Mannanam spread out to the Northern parts of Kerala, both the clergy and people wanted to have the presence of Religious there. Accordingly Fr. Chavara with the consent of Msgr. Bernardine laid the foundation for the Monastery on February 2, 1858, the feast of the Purification of the Mother of God, in the presence of several parish priests and a crowd of the faithful. They generously gave financial and other helps. Fr. Geevarghes Thoppil and two candidates, and again in May Fr. Augustine Kadavil were appointed as the inmates. According to Philip

Koyipallil, it was Fr. Chavara who changed the existing name Eluvathuruth into Elthuruth, which meant “God’s Island” [El=God; Thuruth=Island][18].

Elthuruth Monastery became the Catholic Centre of the Northern Kerala. A seminary attached to it gave formation to numerous candidates for priesthood. During the Roccos conflict Elthuruth played a decisive role. Visitor Apostolic Msgr. Leo Meurine made it his residence in the North. It was in Elthuruth that Msgr. Medlycot the first Vicar Apostolic was solemnly received[19].

8. 3. Plasnal Monastery

It was the seminarian Antony Kudakkachira, who had to leave Mannanam, built a Monastery of a sort on the land made available by the parish at Plasnal. The life there was patterned after that of St. Antony of Egypt. Later he left for Bagdad with some candidates to get a Bishop from there. He and his companions met a tragic death there so that there was only one priest left at Plasnal. Msgr. Bernardine advised Fr. Chavara to convert it into a house of Mannanm Monastery [MC I A, pp.16-20]. Since it was a Malaria-infected locality Fr. Chavara expressed his reservations. Because of Archbishop’s insistence Fr.Prior sent to Plasnal Fr. Kuriakose Kochuparambil together with two candidates in 1858. Many of the inmates died because of Malaria, which compelled Fr. Chavara to close the Plasnal Monastery in 1859.

8.4. Carmel, Vazhakulam Monastery

It was in 1837 when Fr. Chavara and Br.Jacob Kaniyanthara were travelling to places like Arakuzha that he got the idea of starting

a religious house at Vazhakulam. Before that time Fr. Nambiaparambil had built a chapel in Arakuzha but Msgr. Bernardine did not approve it. When Fr. Chavara came to Arakuzha Fr. Nambiaparambil expressed his willingness to donate his property with the chapel for starting a Monastery. Archbishop accepted the offer and Fr. Chavara appointed Fr. Jacob Kanatt as the Vicar of Carmel Monastery [MC I A, pp.18-22]. On January 21, 1859 the Monastry was inaugurated and in 1866 a seminary was attached to it.

8.5. Pulincunu Monastery

The main information about the foundation of this Monastery in 1861 is given in the History of Bernard, which seems to be based on Parappuram's Diary, pp.645-648. In the beginning of 1861 the Mannanam Fathers conducted a retreat in the Pulincunnu Parish which was highly appreciated by the faithful. The parishioners approached the Vicar Apostolic with the petition for a Monastery in their place, and donated the chapel of St. Sebastian and the property around it. Msgr. Bernardine accepted their petition. The work for the Monastery was completed in 1866. In 1872 a seminary also started functioning there.

8.6. Foundation at Ampazhakad

In the first pages of Chronicle of St.Teresa's Monastery Ampazhakad [pp.4-28] Fr.Chavara has recorded the history of its beginning. Mr. Ittooop Kanichai wanted to donate the Kottakkal Bungalow with the plot of land and also some fields around it for starting a Monastery. He went to Koonammavu to meet Fr. Chavara. Msgr. Bernardine was happy at it. On august 5, 1867 Fr. Leopold Missionary and Fr. Chavara reached Ampazhakad and met Ittoop

and his relatives. All agreed with the idea and Ittoop signed a document in the presence of the Vicars of Ampazhakad and Angamaly. But things became complicated and Ittoop died in an accident. Then the family members of Ittoop raised claims and counterclaims. After everything was amicably settled the new Vicar Apostolic elect Msgr. Mellano laid the foundation for the new Monastery named after St.Terersa of Avila in the presence of many Fathers and Brothers from Koonammavu and Elthuruth. Fr. Chavara and Fr. Leopold went to Kottakkal with some novices and made plans for constructing a Church and a residence. From 1889 Ampazhakad Monastery became the Novitiate house of the Congregation.

8.7. Mutholy Monastery

Fr. Bernard in his History of the Congregation gives an account of the foundation of Mutholy Monastery, based on the diary of Parappuram [pp.1331-1339]. We have only a brief reference to it in MC A, pp.138-141. In 1870 Fr. Chavara had undertaken a reconciliation mission in the Eastern regions in the company of Fr. Gerard Missionary. On the way back from Pala they visited Mutholy and took the initial steps for establishing a Monastery there. The name Mutholy comes from Muth= Pearl, and Oly=Fountain, thus the fountain of pearls. The Mutholy hill is about 300 ft. above the water level in the river Meenachilar, and is situated almost at equidistance from Pala and Cherpunkal. The Mannoor family handed over the ownership of it to Fr. Chavara on November 2, 1870. Fr. Kuriakose Porukara, who was entrusted with the work, acquired more land and got financial help from the clergy and the faithful. Fr. Chavara died on January 3, 1871. In May 1871, a bungalow was constructed. A chapel was made in November 24, 1878, the feast day of St. John of the Cross, in whose name the Monastery was dedicated.

“Thus Fr. Chavara’s dream of gathering spiritual pearls from this fountain and distributing them to the people of the locality was eventually realized[20]”.

8.8. Attempts for Chethipuzha Monastery

The initiative to have a Monastery at Chethipuzha came from Fr.Mathai Palakunnel, a disciple of Fr. Chavara. He had already built a chapel and a residence at Koothrappally in the property belonging to him. Also he had undertaken a mission for the evangelization of the people of the pulaya caste. In 1969 Fr. Palakunnel offered Fr. Chavara the said chapel and residence together with majority of the property which he had inherited, for establishing a Monastery [See Fr. Chavara’s letter to Fr. Cheriyan Chakkalayil, the Vicar of Chenganassery, in Letters, Volume IV,VIII/2, pp.119-120]. However Fr. Cheriyan was not in favour of establishing a Monastery at Koothrappally, which was a remote forest area. He preferred Changanassery, a well populated area. Fr. Chavara subscribed to that idea and in his letter to Fr. Cheriyan prescribed the following norms: the land should be registered in the name of the Prior of Mannanam Monastery; the place should be sufficiently distinct from the market place so that the noise of the market may not disturb life in the Monastery; good water should be available; the existence of a river may help to reach that place by boat; the place should be sufficiently large with big trees and should have enough space for constructing gardens, etc.[21] Fr.Cheritan accordingly chose Chethipuzha and informed Fr. Chavara. As arrangements were made at that time for the starting of a Monastery at Ampazhakad, the work at Chethipuzha was delayed. The foundation stone for the Monastery was laid in 1883, 13 years after the death of Fr. Chavara.

CHAPTER IX

CONGREGATION OF WOMEN TOCD

The important personalities who were involved in the foundation of the Congregation of women TOCD were Fr. Chavara, Fr. Leopold Missionary, the provincial delegate, Msgr. Bernardine, the Vicar Apostolic of Verapoly and Mother Eliswa Vakayil, the first member of that religious community.

9.1. Role of Fr. Chavara

In MC II, p .72 Fr. Chavara thus writes: "It seems that the God has willed to accomplish now, the matter of a convent for nuns, which was prayed for a long time [eriyakalam muthalayi apekshichu vannirunnathum] and still was not possible". This statement help us to enter into the heart of Fr. Chavara who was yearning for a long time to have a consecrated community of women in Kerala. He was praying constantly that his earnest desire be fulfilled. It is similar to the trait with which the heart of the founder is ablaze. The expression eriyakalam muthalayi seems to indicate that he was nourishing this yearning from the very beginning of the foundation of Men Congregation at Mannanam in 1831.

Fr.Leopold in his Short Biography of Fr. Chavara, written in 1871 also refers to his earnest desire: "He was so longing to establish for the girls of Malayalam an abode of virtues and a convent for learning religious matters and growing as good Christian children. It cannot be explained in this short description the efforts that he had taken to fulfill that [establishment of the convent]".

In the Chronicle of Koonammavu Convent [CKC] I, p.1, which was written by Fr.Chavara, we read thus: "In this Land of Malayalam, where the true Christian religion was in practice right from a long time, there had not been in existence Monasteries and Convents; without the hearing of these virtues, there was no living examples of it; men, who had the privilege of priesthood, lived a chaste life. But for women even though they desired to lead a chaste life, there was no way and possibility for it except accepting marriage and live as worldly persons…" [CKC I, 1]. In this text Fr. Chavara expressed the ache of his heart at the wretched, miserable and sorrowful situation of the women folk in Kerala. The divine providence used Fr. Leopold, who was the parish priest of Koonammavu and the provincial delegate, to bring to fruition this long cherished yearning of Fr. Chavara.

9.2. Role of Fr. Leopold

In CKC I, pp.2-3 Fr.Chavara says that it was because of the work and help of Moopachan that the erection of the convent took place. According to him the Almighty has entrusted Fr. Leopold with the role to run both men and women religious houses. It was to Fr. Leopold who was the parish priest of Koonammavu Church, that the widow Eliswa disclosed the desire of her and her daughter Anna to lead a chaste life. He tested their intention, and spoke of it to his confreres, who positively replied, but did not do anything further. Then Fr. Leopold opened his heart to his friend Fr. Chavara [MC II, pp.124-125]. He was thrilled at the working of the Almighty to fulfil his long cherished dream. All at once Fr. Chavara joined hand-in-hand with Fr. Leopold to realize the plan to start a convent.

9.3. Role of Msgr. Bernardine

Both MC and CKC record that Fr.Leopold informed the Vicar Apostolic about his plan concerning the widow Eliswa and Anna. He felt happy and approved the whole plan and recommended to establish the convent as the Carmelite Third Order.

9.4. Roles of Eliswa and Anna

According to CKC I, pp.3-6 they used to go to confession to Fr. Leopold, their parish priest. Once Eliswa thus informed Moopachan: "Both of us had decided to live a life of chastity till death, and entrust both of us completely to you." In MC II, pp.124-125 Fr. Chavara has recorded the words of Moopachan thus: "Here there is a widow and her 14 year old daughter and has half of the properties of her father. The girl does not want to get married. Therefore, the mother and the daughter can be shifted from their existing house and made to settle down in other house constructed on one of their properties and engage them in the works the nuns do, i.e., teaching other girls the practice of virtues and training them in some handicrafts. Is it all right? What do you feel?" He asked. 'I feel it is very fine'. I said". It is clear from the words of Eliswa that she and her daughter did not know how to proceed in realizing their earnest desire for a chaste life. All they could do was to depend upon Fr. Leopold. Thus they entrusted themselves into his hands, thinking that God will inspire their confessor and vicar to find out a way. They would not have thought that founding a religious congregation with its ends and means.

9.5. CONSTRUCTION OF PANAMBU MADAM

CKC I, pp.4-6 and MC II, pp.124-126 clearly state that panambu madam was built on the property set aside for Anna, which had however incurred debts. These debts on the property were paid from Koonammavu Monastery. It implies that the TOCD fathers of the Koonammavu Monastery were involved in the construction of panambu madam and they had paid the debts. As MC II, p.126 and CKC I, pp. 6-7 say that both Fr. Leopold and Fr. Chavara took initiative in collecting alms. Thus the panambu madam was erected as "a place proper for the truly penniless persons" – to use the terminology of Fr. Chavara. Fr. Leopold together with Fr. Chavara looked into every minute detail of things needed for the new convent. They brought from Kochi the cloths needed for the religious habit. MC II, p.126 mentions that a number of utensils and other things were brought from the Koonammavu Novitiate. This fact illustrates the active involvement, cooperation and help of the TOCD Fathers at the very beginning of the life in panambu madam. A third member Thresia joined Eliswa and Anna [all the three belonged to the Latin Rite]. Clara the fourth member belonged to the Syrian rite. This means that neither Fr. Leopold nor Msgr. Bernardine had thought to establish a Latin Convent. Fr. Leopold the provincial delegate officiated the ceremonies of erection of panambu madam in the company of Fr. Chavara [MC II, pp.126-127; CKC I pp.7-8, 12-13].

9.6.Construction of the New Convent

Although the life in panambu madam started in a humble way Fr. Chavara had an insight on the future growth: "Now on the Almighty will fulfill all. That is the hope." He said unexpectedly: "Be-

fore the time come to change this bamboo-mat and coconut leaves, God will provide a new Convent…" [MC II, p.127]. "It seems difficult to continue the work that had started now, i.e, the convent and the ones who wish to enter there" [MC II.p.129]. These words of Fr. Chavara illustrate that he had utter confidence in the Lord, who is capable to do wonders. Hence he entrusted himself into the divine hands with the assurance that the Almighty will provide them a new convent, even if now they were finding very difficult to meet the day to day expenses. According to CKC I, pp.45-46 this prophetic utterance about a strongly built new convent was made by both Fr. Leopold and Fr. Chavara.

The new convent was built close to the parish Church by collecting alms and pidiyari [MC II, pp.129-130; Alochana Pusthakam, pp.106-107 and Parappuram's Diary, pp.1182-1185]. All the parishes except one which contributed financial helps belonged to the Syrian Rite. Fr. Chavara and TOCD Syrian Fathers were actively involved in the process. Both MC II, p.132 and CKC I, pp.24-25,46 mention the name of Priorachan and Moopanachan in laying the foundation. They decided to construct a two storied building with boarding and school attached to it [CKC I, p.47]. By the wonderful providence of God they could collect Rs.8000 without much labour [SP, p.35) and finish the construction work. Both Fr. Leopold and Fr. Chavara furnished the new convent with all the minute things needed for the sisters. They provided facility for 13 members. The canonical vestition of the sisters and the blessing of the new convent took place on March 27, 1867. On July 16, 1867 the first members made their canonical profession [MC II,p.141; Diary of Parappuram, p.1200].

9. 7. The Evolution of the Lifestyle of the Early Members

Both Fr. Leopold and Fr. Chavara made their contributions in giving formation and evolving the lifestyle of the early members of TOCD Congregation for Women. They gave a two-fold orientation, vertical and horizontal to this religious life, by establishing the house an abode of virtues [punyasanketam] – a terminology used by Fr. Chavara, in which the sisters learn to grow into the maturity of Christ. The sisters have to teach the girls catechism and virtues as well as handicrafts. Both Fathers served as spiritual guides, fostering a contemplative milieu of life in the convent, cultivating love for Holy Family and Saints and practicing evangelical virtues. They also served as procurators of temporalities. In both Fathers the sisters could find paternal/maternal figures.

Comparing the roles undertaken by Fr. Leopold and Fr. Chavara in inculcating communion and communication with God and fellow persons, one can note that Fr. Chavara played a more important part[23]. His Letters to the sisters bear witness how he gave a formation to integrate the spiritual with the material. He taught them to become spousal beings of Christ, beings of contemplation who abide in the love of Christ, sit before his face, walk along with him and converse with him incessantly [Letters VII/6]. Their spiritual director provided them practical guidelines how to cultivate the art of union with God, namely, by practicing reading, solitude, meditative prostration and contemplation [Letters VII/8]. He wanted the sisters to become integrated and integral beings [Letters VII/3], liturgical beings [Letters VII/6,VII/9,VII/5;CKC I, pp.31,120,172], beings of trust [Letters VII/10, VII/11, VII/5], vowed beings, living

agathithuam [poverty], manavaattithuam [chastity], cholvily [obedience], and altruistic beings, he himself becoming a witnessing figure in his life of what he had taught them[24].

To conclude, one can say that both Fr. Leopold and Fr. Chavara had vital roles in the foundation and evolution of TOCD Women Congregation. However, Fr. Chavara had contributed a greater role at least in developing the charism of the Congregation. Fr.Leopold has thus written in his Diary on the death of Fr. Chavara : "Fondato con somme fathiche il monastero delle monache".

CHAPTER X

TRAITS OF ST. CHAVARA'S CHARISM

10.1. A Jnana-Bhakta-Karma Yogi

Fr. Chavara was a Jnana Yogi, Bhakta Yogi and Karma Yogi at the same time. His mind and body was yoked to God and thus achieved perfect unity even on the profoundest levels of the unconscious. For him Jnana led to Bhakti, and Bhakti led to Karma. Thus Karma was the result of his life of Bhakti and Jnana. He wanted to bestow the divine knowledge and sublime devotion to his fellow human beings.

Fr. Chavara was one of the most learned persons of this time. Even during his seminary days he devoted himself to learn Syriac, Latin, Tamil and even Sanskrit. In the last period of of life this Jnana Yogi learned Italian language in order to read Mary Agratha's work City of God. According to A. M. Mundadan 101 writings of Fr. Chavara have come to us, 75 in Malayalam, 24 in Syriac, one or

two in Latin and one in Tamil. Some of the Syriac letters sent to Rome were accompanied by translations in Italian or Latin[25]. The ten Eclogues [skits] related to the Nativity of our Lord do not seem to have been included in this list. In both prose and poetic writings one can trace out the traits of originality and personal glimpses of the author. The following are the major works of Fr. Chavara : Chronicles I,II, Compunction of Heart [Atmanutapam], Dirge [Pana], Martyrdom of Anastasia [The First Ghandakavyam of Malayalam], Dhyanasallapanghal [Meditation Colloquies], Dhyana Kurippukal [points for meditation], Prayers Chavara used to recite, Forty Hour Adoration, Letters, Eclogues and six Liturgical books.

For this Bhakta Yogi, meditation was "a colloquy with God, a conversation between friends, in union and together with God, a colloquy with Jesus Christ, the bridegroom of the soul" [Colloquies, Meditation I]. He made a convent with God, which consisted in offering up to God every pulse beat of his heart, every winking of his eyes, every breath of his nostrils, every little chirping of the birds – indeed, everything as his prayer. He offered all these in union with the works of the Lord [Letters, VII/3]. "O Lord, do not separate from us until we are one with you"–this was the constant mantra on his lips [Letters, VI/6]. He made his abode in the love of Christ, sat before the eyes of Christ, walked along with Christ and incessantly conversed with Christ [Letters, VII/6].

The following traits of the charism of this Bhakta Yogi deserve special mention27: an extraordinary and mystical sense of sinfulness, who considered himself as the most ungrateful among the creatures and least worthy to be called a human being, but a worm, mere dirt; the biblical dynamics of turning, which finds its articulation in Atmanutapam [In cantos I and II God has turned to him during

childhood so that he could turn to God; In cantos III-X Fr. Chavara turns to be life of Christ through which he turns back to him with compunction; In cantos XI-XII he rests having turned to the final days Mother Mary]; the family vision of the Bhakta Yogi, Jesus being Appan [father] and Manavalan [bridegroom], he being son of Mary, Joseph, St. Teresa of Avila, Mary Magdalene, Mary of Egypt and Mary of Cortona; chapel being Mt Sinai and Mt Zion, Mt Calvary as the marriage arena [kalyanapanthal], Cross as the bridal chamber. Indeed, the spirituality of Fr. Chavara may be called the liturgical spirituality, which is highly mystical and celestial. His Jnana Yogam and Bhakta Yogam made him an authentic Indian Karma Yogi, who served the Church and society with nishkama karma [unselfish service].

10.2. His Last Days

Unceasing work and continuous journeys without rest made Fr. Chavara a sick man in 1866. Often he was infected by rheumatic fever. Also his eye sight was badly affected. He willingly submitted to painful treatment, which was not very effective. He developed swelling in legs. Fr. Leopold thought that the climate at Ampazhakad may be helpful for the sick person, took him there, but the situation became worse. Fr. Chavara knew that his time of departure for heaven was fast approaching and eagerly prepared for death. Frequently he received the Holy Communion with great devotion. On January 2, 1871 he made his last confession to Fr. Leopold and received Holy Communion. According to the Chronicle of St. Philomena's Monastery, p.133 he uttered the following words: "I offer this difficulty in spitting out the phlegm so that the fire in purgatory may affect me less. Even though I was not able to celebrate Mass after my illness increased, I remain one in spirit with the priests,

who offer to God the Father the divine lamb every hour continuously during day and night in the four parts of the world, in Asia, and America, etc" [Positio, p.459].

To the community members who were standing around him in tears, Fr. Chavara sitting in bed made the following assertion: "My pious parents in many ways impressed on me great regard for the Holy Family, Jesus, Mary and Joseph. [Pointing out to the picture, which was placed on the table near his bed in such a way as he could see it always, he said]: In this way I was always keeping in my heart and mind and was honouring the Holy Family. Thus their help was always available to me. By the grace of God I say that with their help never had I an occasion to be deprived of the grace received in baptism. I dedicate this our humble congregation and all its members to this Holy Family. Keep your trust in the Blessed Family. Let them reign in your hearts. Don't allow sorrow to grip you because I am dying; joyfully commit yourselves to the will of God. God is omnipotent and infinitely kind; God will give you soon a new Prior, who would be competent to bring about greater good to the congregation and to each one of you. Diligently obey the rules, Constitutions and the order of superiors. Love with all of your heart Jesus present in the most Holy Eucharist. As the prophet says draw water of life from His Sacred Heart [cf. Is. 12:4]. All the members of the congregation, especially the superiors should treat each other with true and sincere charity. If you do all this, glory of God and salvation of souls will prevail and the congregation will progress from day to day."

After these words he asked for the "Extreme unction". The Vicar of Koonammavu, Fr. Joseph John of the Cross administrated it. Before it he asked Fr. Chavara's blessing. Accordingly he uttered the blessing formula in Syriac. On January 3, 1871 morning, he

breathed his last. Fr. Leopold thus concludes his short biography: "O holy and gracious soul, pray for me". The funeral took place on January 4, 1871. His mortal remains were transferred from Koonammavu to Mannanam Monastery on May 24,1189. Fr. Chavara was beatified on February 8,1986. Pope Francis canonized him on November 23, 2014 at St. Peter's Square, Rome.

One can call Fr. Chavara a contemplative in action, a man of dynamism, a man of prophetic charism, a man who lived in the line of Carmelite Mystics26. "A heroic son of the Church in India"- this was how Pope John Paul II presented Fr. Chavara during his beatification ceremony on February 8, 1986. According to R.Venkatraman, the former president of India, "Fr. Chavara represented the Spirit of Indian Christianity at its best and the Malabar Church at its most resplendent."

Endnotes

1. See Mannanam Chronicles [MC], IV, 81-126. Since the English version often lacks precision and accuracy, the original Malayalam texts are literally translated in this study. Also other writings of Fr. Chavara are given exact renderings from the original Malayalam.

2. Br.Jacob Kaniyanthara in his diary, MC I, p.5 also mentions this fact.

3. Porukara kuriakose Eliseus, Stapaka Pithakanmar [SP][Malayalam, p.19]

4. Leopold Beccaro, A Short Biography of Blessed Kuriakose

Elias Chavara, ed by Lucas Vithuvatical, Mannanam, ,2003, pp 5f; SP, p.30

5. A.M.Mundadan, [Blessed Kuriakose Elias Chavara, Dharamaram Publications: Banglore,2008, pp 77-78], doubts this version of Br. Kaniyanthara for the following reasons. Fr.Chavara, who was intimately associated with both Fr. Palackal and Fr. Porukara, does not leave even a hint about such a venture. However this is not a very solid objection. In the original MC.A ,pp1-14 are given as part of the account of the construction of Dharsanaveedu. If this narration were omitted, there would be deprived of any account of meeting with the Vicar Apostolic which paved the way for starting a Monastery. Another objection raised by A.M.Mundadan is this: It is not easy to think that Fr. Palackal, who had dedicated whole of his life for the training of the seminarians, would think of retiring for an eremitic life. According to the author, Kaniyanthara, who was enthusiastic about the idea of eremitical life, in the company of Porukara, seems to have conjectured that the two priests must have proposed to Msgr.Stabilini the original inspiration of Fr. Porukara6. Although this may be a plausible suggestion, one cannot apriori reject the words of Kaniyanthara. This is nothing wrong to surmise that even Fr.Palackal, who loved the apostolic teaching life, would have come to entertain the idea of a solitary life of prayer during his last period of life.

6. These words imply that the Vicar Apostolic understood the request of the two priests as desire to lead an eremitic life, totally devoted to prayer and penance.

7. Fr.Valerian in his biography of Fr. Kuriakose Elias Chavara cites this circular letter,pp71-72

8. Br. Jacob Kaniyanthara in his diary wrongly names Chavara Deacon [MC I, p8]. Probably his reminiscences were written down at later time.

9. See the translation of the patent in the biography of Fr.Valerian, pp 86-87.

10. Bernard, A short history of TOCD in Kerala [Malayalam, p28].

11. A.M. Mundadan, Blessed Kuriakose Elias Chavara, pp352-354.

12. Fr.Valerian, Biography, pp.93-95

13. As A.M.Mundadan, Blessed Kuriakose Elias Chavara,p.102 ,no.44 observes, these Malayalam words stand almost in suspense without any word linking to the rest of the passage. One may translate the name as "Servants of Immaculate Mother of Carmel, The Tertiaries of Discalced Carmelites".

14. "Si nolint nobis permittere indumentum Ordinis quem profitemur, cur Carmelitae vocamur? Potius erant nobis vocari Servos B.V.Mariae sine labe conceptae, uti primitus instituti, vocabamur…" Mannanam Archives, Files no.15, pp.151-163.

15. Diary of Fr.Varky Parappuram, pp.25-28.

16. Koyipallil Philip, A Short Biography of Fr.Kuriakose Elias Chavara, p.43.

17. Fr. Bernard, St.Thomas Christians [Malayalam], Vol.2,p.360.

18. A.M.Mundadan, Blessed Kuriakose Elias Chavara, p.136.

19. These prescribed conditions enlighten us concerning the conditions which early Fathers demanded in starting a religious house.

20. As there existed a lot of controversies concerning the founder, a scientific study, analysing the contemporary documents, entitled, Women TOCD: Facts versus Fabrications, is about to be published from the Mount Carmel Generlate, Aluva. Our study is based on the findings of this work.

21. For details see Women TOCD : Facts versus Fabrications

22. Concerning the role of Mother Eliswa in evolving the lifestyle of early members, she taught the sisters how to live a life of a suffering spouse and an ideal religious. Although there exist a lot of secondary literature, they are not drawn from the objective history of contemporary period. For details see Women TOCD: Facts versus Fabrications.

23. A.M.Mundadan , Blessed Kuriakose Elias Chavara, pp.354-375.

24. For details, see Thomas Kochumuttom , "Bl.Chavara : a Man of Prophitic Charism, and a Contemplative in Action", Herald of the East, Vol.VI [2004],pp.33-69.

25. Paul Kalluveettil, "A Christian Portrait of a Bhakta Yogi: Blessed Chavara", Journal of Dharma 29, [2004],pp.297-319.

The St. Thomas Church and its All India Jurisdiction

Fr. Thomas Srampickal CMI

The ancient Christian communities, which existed in Kerala and neighbourhood from times immemorial, considered St. Thomas, the apostle of Christ, as the founder and Father of their Christian faith and were known as Marthomma Christians. People called them also Nazranees, as the followers of Jesus of Nazareth. They were used to remember and celebrate the 3rd of July (Midhunam 19) as Dukarana (Memorial day) of St. Thomas or Jathiyadinam (Community day)[1].

(Footnote)

[1] The special character of the celebration of Dukarana itself bear witness to the Christian origin of the community from Apostle Thomas himself in the very beginnings of Christianity. First of all this was not a convenient time for celebration as it occurs in the middle of the main rainy season of the year. Also according to the Indo-Caldean liturgical tradition developed in the later periods, this day falls outside season for the remembrance of the great witnesses to Christ, the light of the world. The liturgical season to celebrate Jesus' self-manifestation as the light of the world and to remember his witnesses, is the season of Denaha or Epiphany which begins on 6th January and concludes by the onset of the great season of Lent by the middle of February. But the St. Thomas' day celebration stands apart independently on 3rd July indicating the great antiquity of this practice. Probably it started even before the liturgical calendar was formed and this was probably the very day of the martyrdom of Apostle Thomas, remembered by the Indian Church from her very beginnings, as *Dukrana* (the day of remembrance) and as *Jathiyadinam*, the community day of the St. Thomas Christians.

In the history of the Mar Thoma Christians of India, their ancient archdiocese having its headquarters in Angamaly was known as the archdiocese of all India, during the long period before the arrival and the domination of the Portuguese Padravado[2] authorities. The Archbishop Mar Johannan, who participated in the first Universal Council of Nicaea assembled in AD 325, had signed in the council document as the 'bishop of Persia and great India.'[3] This remains as an indication to the wider contacts and the presence of these Christians in different parts of the ancient India as well as a historical testimony to the relationship of the St. Thomas Christians to the ancient Persian Church.

Our forefathers kept the lamp of faith shining against all the odds of the times. The land was divided between several small kingdoms. In such a context they could live the faith and keep up unity of the community under the bishops, whom they revered as the religious leaders and the spiritual guides, and the Archdeacon whom they considered as the *Jathithalavan* or the head of the community. They valued their Christian faith as a great treasure and handed it down to the progeny as an essential part of their heritage. As witnessed by some of the ancient documents of *will and testament*, they entrusted this faith to their children as part of the family heritage and concluded the documents of sharing the inheritance commending them to the intercession and protection of the Father in faith, St. Thomas the apostle.

---

[2] The Portuguese term *padroado* means patronage. The missions served by the Portuguese missionaries were under the patronage of the kings of Portugal and they had the privilege of suggesting the names of the bishops for the territories under their patronage.

[3] Bernard Thoma, *Marthoma Christianikal*, pala 1916, Mannanam 1921, 2nd ed. Kottayam, 1992, p. 85.

It is this strong confidence of faith based on their apostolic tradition and the self-respect in their identity that enabled them to withstand against the Portuguese attempts to absorb this community into the fold of the Latin Church. Even though they integrated some of the good practices from the westerners, they stood firmly for their identity and rights as the famous *Coonencross oath* bears witness.

The Deprivation of the Jurisdiction

When the Portuguese merchants reached India in the late 15th century, the Christians of South India were naturally happy about the arrival of Christian brothers from the west and welcomed them. But they never thought that these people are interested in interfering in their Eastern and Indian identity or will they hamper their age old relationship with the Chaldean Church. As the Portuguese could dominate the sea route of the Arabian Sea because of their gun power, they could control the arrival of the ships from the Persian Gulf and also interfere in the ecclesial life of the Christians in India. At the death of the Archbishop of Angamaly Mar Abraham in 1597, a successor could not be appointed by the Chaldean patriarch and thus they managed the sea of Angamaly to be kept vacant to enable them to interfere in the affairs of the local Church. In the course of time, the Archdiocese of Angamaly was disbanded by the Portuguese Padroado authorities and the Jurisdiction over the St. Thomas community was usurped by the Archbishop of Goa. In the history of the Catholic Church, we have here an exceptional and singular instance of an archdiocese of a living Christian community was dissolved by an external ecclesial authority. I have seen a doctoral dissertation by a Spanish scholar written after the middle of twentieth century, in the Library of the Catholic University of Leuven, in which it is stated in

the concluding part that the interference of the Portuguese missionaries in life of the St. Thomas Christians and what they did to them, is the greatest scandal in the missionary history of Catholic Church.

The Gradual Restoration of the Jurisdiction

After the loss of the Jurisdiction to St. Thomas Church of India and the ensuing difficulties and sufferings of this Church that culminated in the Coonan cross oath and the split of the community into several groups, there were some casual attempts to restore it partially. But the appointment of Mar Alexander Parampil[4] as a titular bishop of this community in 1662 by the Carmelite bishop Mar Sebastiani or later the appointment of Mar Joseph Cariattil as archbishop of Cranganore in 1782 and the appointment of Fr. Paremackal as the administrator at the death of Mar Cariattil in 1787, did not serve much purpose, because of the ongoing interferences of the padroado authorities. We can only hope and pray that the schisms and divisions erupted in the St. Thomas community, due to the unwarranted interferences of the foreign missionaries in the long peaceful life of this Church, would someway be healed one day in the merciful providence of God, according to the desire expressed in the high priestly prayer by the departing pontiff of the New Covenant, Jesus our Lord. The real process of restoration started only with the erection of the apostolic vicariates of Trichur and Kottayam and the appointment of Mar Adolf Medlicot and Mar Charles Levinge as apostolic vicars respectively for them in1887.

---

[4] Placid Podipara CMI, *The Thomas Christians*, London and Bombay, 1970, p. 155.

The third vicariate Ernakulam was constituted in 1896 and Mar Louise Pazheparampil was made its apostolic vicar. The establishment of the Syro-Malabar Hierarchy in 1923, raising the vicariate of Ernakulam to the Metropolitan (Archdiocesan) See, and making Trichur, Changanachery and Kottayam its suffragan dioceses,[5] was a great landmark in the process of the restoration. Yet the territory of the Catholic St. Thomas Christian Church was circumscribed between the two rivers in Kerala, Pampa in the south and Bharatapuzha in the north, while many of its members were already residing in various other parts of Kerala and India. The endeavours of Fr. Placid CMI who was the Consulter of the Congregation for the Oriental Churches and the visit of the head of the Oriental Congregation, Cardinal Tisserant, in 1953, helped the extension of the boundaries of our Church's Jurisdiction. The establishment of the eparchy of Thellicherry in 1953 made the way for the territorial extension of the Jurisdiction to the northern Kerala, and through the decisions of Pope Pius XII the boundaries of the Archdiocese of Changanachery was extended to the southern parts in 1955.

---

[5] The title, the head of the Syro-Malabar Church was also given to the Archbishop. But this title was abrogated at the death of Mar Augustine Kandathil in 1956, when the diocese of Chenganachery also was raised to the status of an Archdiocese.

This process was further promoted through the establishment of the various missions in the other parts of India, namely, Chanda (1962), Sagar, Satna and Ujjain (1968), Jagdalpur and Bijnor (1972), Rajakot (1977) and Gorakhpur (1984). New eparches were erected in Kalyan (1988), Faridabad (2012) and Mandya (2010), and received eparchies also in USA, Australia and British Islands and the process of the creation new ones have well initiated in Canada, Europe and New Zealand.

This process of restoration, finds now its completion by the erection of two new dioceses, the eparchy of Hosur, and the large one of Shamshabad whose territories extend to all parts of India where there did not exist a diocese of the rite, and by entrusting all the ecclesial territories of our Church throughout India to the pastoral care and authority of the Major Archbishop and the bishop's synod of this Syro-Indian Church. Today by divine providence the Church of St. Thomas has thus realized the once lost original claim of the Archiepiscope of Angamally, as the Archbishop of all India. It is hoped that the large territory now assigned to Shamshabad diocese will be properly divided into new eparchies by the authority entrusted to the Major Archiepiscopal Synod over the whole of India. It is also expected that the present scattered mission eparchies of the Church will be organized into a few archiepiscopates with suffragan eparchies in the all India level under the Major-archiepiscopate.

Syro-Malabar or Syro-Indian?

The name often used today for the Church of the St. Thomas Christians as the Syro-Malabar Church, does not appear to do justice to the Christian tradition of our Church. Our forefathers never used for them the name Malabar Christians to describe their Christian identity in India. They said of themselves as 'Mar Thoma Chris-

tians' pointing to their Christian origin from Apostle Thomas and as 'Nazaranies' as the followers of Jesus of Nazareth. If some of the foreigners who came from the west called the Christian community they found in the so-called Malabar Coast and the neighbourhood as Malabar Christians, it should not be a norm for us in India to identify ourselves.[6] It was clearly known that in the ancient times Mar Thoma Christians were existing as well in Mylapur and some other areas of Tamil Nadu. There are also certain indications of the existence of Christians in the ancient period in the northern parts of India like Madhya Pradesh.[7] Today they exist all over India and especially in all the important cities of the land. In the new ecclesial context where they have regained their right of all India Jurisdiction, the title 'Syro-Malabarians' is not at all acceptable. Being faithful to the ancient tradition, our Church should rather be named Mar Thoma Catholic Church or St. Thomas Christian Church and our liturgical tradition should be called Syro-Indian Liturgy or Indo-Chaldean Liturgy.

---

[6] The title, 'Syro-Malabar Christians,' first appeared in the letter of vicar apostolic of Verappoly, Bishop Aloysius Mary of Jesus, to the Propaganda Fidei, in 1786 ("gli antichi cristani Catholici sequeno un rito misto Syro-Malabarico ..."), Ref. A.M. Mundadan, *History of Christianity in India*, vol. 1, Bangalore 1984, p. 3.

[7] A. Mattom, *The Indian Church of Thomas Christians and Her Missionary Enterprises before Sixteenth Century*, Kottayam, 1985, pp. 20-24. A. Kunnatholy, *A Historical Study on Apostolic Church of St. Thomas*, Bangalore, 2007, pp. 12-13.

are expected to serve this Church with same spirit of commitment and belongingness for the glory of God and good of the missions. The present extension of the ecclesial Jurisdiction of our Indo-Chaldean Church has opened up for us new opportunities and challenges. The mission entrusted by the Lord to bear witness to him to the ends of the earth until the close of ages, remains before every community as an ever present invitation to carry his name to the whole world and continue his mission of serving the good of all peoples everywhere. The new opportunities not only invite us but also oblige us to carry out the mission in the larger context of all India with renewed vigour. This mission is to be discharged neither in competition with other Churches of the Catholic communion nor in isolation from others but as far as possible in collaboration with all.

Conclusion

When we reflect on the recently regained right of All India Jurisdiction for our St. Thomas Christian Church, our hearts should first of all turn to the providential love of the Almighty Father who calls us in Christ to his imperishable Kingdom of Eternal Bliss, and should offer our thanks and praises to his Holy Name. We should also remember our Father in faith, St. Thomas, the apostle of India, who came with the gospel of Jesus Christ to us who lived in this far off place from the land of Jesus' life. It is the remembrance (Dukrana) of the apostle's heroic life of sacrifice which culminated in his martyrdom that inspired our forefathers in a special way to keep the torch of faith shining through the vicissitudes of the hard and challenging times of the Indian history. We may remember that Jainism which was flourishing in Southern India was uprooted by the Hindu revival under Sri Sankaracharya of Kalady in Central Kerala.

Today, at this juncture of history as we feel a moment of fulfilment, we have to look backward with gratitude and look forward with hope and a sense of duty for a meaningful proclamation of the gospel of our Lord Jesus Christ through our committed witness to him whose self-giving love invigorates the Church. We have to bear witness to this love of the Lord to all peoples and in all possible fields. Today we could happily state that those injustices occurred in history of the community is now recompensed by the expansion of the Jurisdiction of this Mar Thoma Catholic Church to all India and having been established properly as a Major Archiepiscopal Church with pastoral duty and authority for the Major Archbishop and the bishops' synod over whole India. This process will have its full completion only when this ancient Church of Apostolic origin, born through the proclamation of the gospel by Apostle Thomas, a disciple of our Lord himself, and anointed by the blood of his martyrdom, is duly elevated to a Patriarchal Church in the Catholic communion by the authority of the Peter's chair in Rome or by the next universal council, according to the vision envisaged by the Universal Council of Vatican II through its Decree on Eastern Catholic Churches (Paragraph 11).

CMI SPIRITUALITY THEN AND NOW

Fr. Thomas Kochumattom CMI

1. Introduction

We may first highlight a few characteristic points of the spirituality of St Chavara and the founding community of the CMI Congregation. They are: love for the Church, spirit of selflessness, common life, and prayerfulness. They are points that seem to be rather lost sight of and much ignored by the present members. As a result the congregation's identity is being questioned and its message losing credibility Therefore, they need to be urgently revived and effectively practiced. We shall, therefore, in conclusion, in the light of the study of the founding fathers' and the early community's spirituality suggest some questions for consideration as part of the proposed renewal of the congregation.

2. Love for the Church

2.1. Faithful Servants of the Church

The founding fathers and the early community were basically lovers of the Church. In all their undertakings their primary motive was obviously the benefit of the Church and the society at large. They were faithful and humble servants of the Church and society. For example, Malpan Fr Thomas Palackal all his life was committed to the good of the Church and society. He served them and made significant contributions as secretary and consultant to the vicar

apostolic, seminary malpan and the first of the founders of religious life in Kerala Church. In all these capacities he won the respect and love of his superiors, associates and disciples alike. His initiatives in reforming the seminary training and priestly life and ministry are well known.

Similarly, the second of the founders, Malpan Fr Thomas Porukara was a zealous pastor, a much sought after preacher and an able administrator. He too served as secretary to the Vicar Apostolic Maurilius Stabilini for a short while. The bishop appreciated and valued these Fathers' services in the vicariate. It is clear from his words to them when they approached him for permission to go for consecrated life: "If you, the only ones who are knowledgeable, go away to live in silence and solitude, who else will be left to instruct the people?"[1] And the prelate made sure that even after the establishment of the proposed religious house, their service would be available to the people! Indeed, they were persons much wanted by the Church and people! The Fathers, too, ever remained at the service of the Church and society.

2.2. Man of Ecclesial Concerns

St Chavara was a man of ecclesial concerns. He was full of anguish about the pitiable condition of his Church of Malabar at that time. For instance, he painfully observed that she lacked learned leaders, priests as well as laity. He was convinced that the leaders should be learned, because otherwise they would be like the blind

1 Kaniyanthara: 6

leading the blind (Mt 15:14). He deplores that for want of learned clergy and laity, his Church does not have the vitality or wisdom of saints:

> St Ephrem, a Doctor of the Church, teaches that the second source of enlightenment is learning. Just as without eyes one cannot see the material things of this world, so without learning it would be impossible for us to see or understand the reality of the world that is above and the Lord that dwells therein. As those who have no eyes are called 'blind,' so those who have no learning should be called 'spiritually blind.' Thanks to the latter kind of blindness, although we the Nazarenes [in Kerala] claim to be Christians of ancient origin, we do not have the seeds and sprouts of saints. Our Lord himself has taught that if one blind person leads another, both will fall into a ditch.[2]

In another context Chavara regrets that while the Greek and Latin Rite people in other countries have excellent theological books and treatises, the Church in Kerala has not produced such good works. The reason, he says, is that in those countries there is perfect understanding and cooperation between the bishops, priests and people so that in an atmosphere of peace and unity they can fruitfully undertake literary and theological works. But in our land we are continually in tension and conflicts with those in administration of the Church, namely, the European missionary bishops and

2 CWC IV (1990): 95-6; CSK IV (1986); 125-26.

clergy who fail to understand the local language, traditions and practices. This prevents us from engaging in more important and creative pursuits like literary and theological works, and leaves us intellectually bankrupt and spiritually shallow![3]

Further, while reviewing some of the past episodes in the history of the Syrian Church of Malabar, Chavara with love and concern deplores her disunity and barrenness:

> As a magnet needle always points towards the north, so the brethren of my own flesh and blood called the Nazarenes of Malankara had their hearts set from the earliest times on getting Syrian bishops. This had often endangered their spiritual life and led them to break away from the communion of the Holy Church. As any close observer can perceive, the Christian way of virtuous life and exemplary conduct has not yet taken root in this land of Malabar! This Church had received the gift of faith right from the Apostle St Thomas. But even today she remains barren without giving birth to even one saint, while some other countries and islands which received faith much later have brought forth several saints![4]

---

3 CWC IV (1990): 57-9; CSK IV (1986): 86-7.
4 CWC I (1990): 146; CSK I (1981): 173.

2.3. Religious Congregation for the Churchs

Many are the projects and programs that the Fathers planned and executed with a view to remedying the then prevalent ills of the Church and society, and strengthening them. It is important to note that even the foundation of the CMI and CMC Congregations was meant to fill up a gap in the Church of Malabar. The founders observed that in the absence of religious congregations the members of this Church had no possibility of leading consecrated life and that, as a result, many good things were left undone.

Their concern, therefore, was to open the way of consecrated life not merely for themselves, but for all the members of the Church of Malabar, and thus to provide the Church with consecrated men and women who would do the many good things that were otherwise left undone. Chavara opens his *Chronicles of the Convent at Koonammavu* as follows:

> The people in Malabar had true faith from the ancient times. But in their midst there has been no monastery or convent. They have heard a lot about the consecrated life in such religious houses. But they never had living examples among them. Of course the men among us could become priests and thus lead the celibate life. But the women had no option but to get married and lead the family life. Even those of them really desiring to pursue the life of consecrated virginity had no chance of doing so! This has been our sorry plight so far![5]

5 CWC I (1990): 193; CSK I (1981): 231.

Thus the founders were more concerned about the Church's urgent need to have religious houses than about their own need. St Chavara has recorded how the senior members—Frs Thomas Palackal and Thomas Porukara—felt about the matter:

> He [Fr Thomas Palackal] and his most intimate friend Fr Thomas [Porukara] had yearned to establish a religious house [*darœana-vîmu*] since in the absence of a house of penance [*tapasu-bhavanam*] in Malabar even for priests much good was left undone. They were sad at heart as there was no one to give them support, but they went on praying.[6]

Here again their concern is that "in the absence of a house of penance [*tapasu-bhavanam*] in Malabar even for priests much good was left undone." They were, therefore, "yearning to establish a religious house" first for men and then for women. Then they took the matter to the Vicar Apostolic Bishop Maurilius Stabilini. In their discussion with him the focus on the need of the Church and society became clearer. The bishop appreciated the Fathers' desire to go for consecrated life. But he reminded them that the people were badly in need of their service and that, therefore, they should not altogether withdraw from the society. He then advised them to put up a monastery right in the midst of the people from which not only the inmates but also others would benefit. That the religious house should be at the service of the Church and society was not a new idea for the Fathers. While thinking of the establishment of a religious house

6 CWC I (1990): 1; CSK I (1981): 1

their intention obviously was to be able to do the many good works that were otherwise left undone in the Church and society. In their own terminology, it should be "a house built on a hill-top (*bes-rauma*)" for all others to look at and be inspired, a 'mirror of virtuous life' (*puGyattinme kaGGâmi*) looking at which all can easily learn what it means to lead a virtuous life, and a 'spiritual resort' (*puGGya-sanketam*) where all are welcome to come and be spiritually refreshed and revitalized. So they readily accepted the bishop's suggestion.

2.4. Care for the Church

Chavara and his community feeling with the Church shared her joys and sorrows and cared for her. It was a time when the Church's life lacked vitality and dynamism. Chavara and other founding fathers invested a lot of time and energy to bring about a renewal of the Church through more effective training of priestly candidates, conducting annual retreats for the priests and introducing the use of cassocks by them. For lack of enough copies of books the priests had neglected the practice of saying the Divine Office. Painstakingly collecting all the available manuscripts Chavara compiled a handy book of Divine office, the book that sustained the practice of canonical prayers for almost a century in the Church of St Thomas Christians! Similarly, there was no book giving the correct rubrics of Eucharistic celebration in detail, nor a properly organized liturgical calendar. As a result the celebration of Eucharist by priests in different places lacked uniformity and orderliness which caused confusion and embarrassment for the people. To remedy this situation Chavara composed a book called *Tûkâsa* (*Ordo)* containing all the rubrics of the Syrian Mass. This was the book that for almost a century served as the only means of ensuring orderly and uniform manner of the Eucharistic celebration in Syro- Malabar

Church, and that was a great service, indeed. Again, the Saint with great difficulty prepared and got printed a liturgical calendar with all the essential features of the Syrian Rite Liturgy. Otherwise, for many years the Syrians were following the Latin Rite calendar!

2.5. Defender of Catholic Unity

Perhaps the most important service rendered by Chavara is that he successfully managed an existential crisis that would otherwise lead to a schism in the Church. On 9 May 1861 the Chaldean bishop Thomas Roccos from Baghdad, without authorization from the Holy Father and even defying the latter's clear instruction, arrived in Kochi. The people mostly misguided by some of their own leaders and out of their enthusiasm for getting a bishop of their own Rite, welcomed him in spite of the repeated warnings from Archbishop Bernardine Baccinelli, the vicar apostolic of Varapuzha. They were miserably fed up and dissatisfied with the Varapuzha administration and the European missionaries at large who had utterly failed to understand and respect their legitimate requests and feelings. Therefore, they refused to believe the vicar apostolic when he said that Bishop Roccos had come without the Pope's permission. Instead, they blindly mistook the intruder for their lawful hierarch and declared allegiance to him. Bishop Roccos, too, overwhelmed and encouraged by the unexpected support of the people, started exercising jurisdictional power over them and doing Episcopal ministries among them. Very soon the Syrian parishes one after another went to his side. Out of the total 154 parishes, 86 fully and 30 partially followed him!

The vicar apostolic and the missionaries could only remain helplessly watching the situation going out of hand and leading to a disastrous schism. The only solution they could think of was to appoint a Syrian Rite priest as the vicar general whom the Syrian

community would trust and respect. Chavara was the person that they found able to meet the need of the hour. Archbishop Baccinelli immediately made him the vicar general for the Syrians in his vicariate. In the letter dated 8 June 1861 appointing Chavara as vicar general, the prelate first of all admits the difficulties he had long been experiencing in the administration of the churches in Kerala, and then regrets that his efforts so far had not produced the desired spiritual fruits among the priests and laity.

The prior immediately set to work to convince the people that Bp Roccos had no authorization from the Holy Father, and to persuade the same bishop to stop his destructive efforts in Kerala and go back to his country. Through correspondence with Rome for direct information about the Chaldean bishop, gently and peacefully dealing with him and his supporters, and in the spirit of a good shepherd winning the confidence of his own people and lovingly guiding the strayed ones back to the sheepfold, Chavara settled the issue within ten months. It was a matter of hard work for the prior and his confreres. There were times when his life was at risk. The rival group also tried their best, even offering him bishopric, to win him over to their side. But he remained firm in his commitment to the Mother Church and loyal to the legitimate authority. His only concern was the unity of the Catholic Church and obedience to the lawful superiors. Finally in early March 1862 in a truly Christian manner Bp Roccos was sent back to his patriarch, and getting reconciled with the Church he quietly led a retired life. Soon after the departure of Bp Roccos, by the constructive work of Fr Prior and his religious priests, most of the separated parishes were brought back and almost complete unity was restored. “Holy Father Pope Pius IX, gloriously reigning, on hearing about the stability of Chavara’s faith

and about his zeal for saving the Christians from schism, wrote to him a letter of high praise and satisfaction."[7]

By way of assessing Chavara's involvement and role in containing the Roccos revolt, let us quote:

> Was the Roccosian affair a schism? Perhaps not in the full sense of the term. .... Chavara calls it a "religious quarrel" (*veda-kalâpam*) and a "matter of misery" (*duritam*), and it was so, indeed. Why did he oppose it so vehemently? For him obedience to the legitimate superiors was a supreme value. He was equally sure that Roccos had come here against the Holy Father's order and that he was refusing to submit to the local ordinary Abp Baccinelli. Therefore, people who are ersuaded to follow the intruder also are misled and exposed to the danger of eternal damnation. So the committed pastor in Fr Prior thought that he was duty-bound to rescue them.
>
> Moreover, the prior believed that union with the Pope and the ordinaries appointed by him was essential for salvation. The Roccosian movement was obviously a threat to that union and was paving the way for a schism, if it were not already one. Chavara wanted to prevent that misfortune. He was already deeply concerned about the tragic division between the

7 Beccaro 2003: 11.

Jacobites and Catholics within his Syrian Church of Kerala that occurred in the mid-seventeenth century as a result of the highhanded dealings of the Portuguese missionaries. The prior did not want his Church to split again. He rather would do anything to bring about the reunion of the Jacobites. The latter also ever since their separation were by and large eager to be reunited. But they insisted not only that they should be permitted to retain their customs and practices but also that their Episcopal dignity should be recognized so that their identity and autonomy would be maintained. The Carmelite missionaries were opposed to these conditions. Chavara, however, continued to encourage all efforts for the reunion of the separated brethren. [And it is well known that his congregation has ever since worked with considerable success for the Jacobite reunion.] [8]

2.6. Cooperation with Church at Any Cost

We should not be under any illusion that in being loyal and committed servants of the Church the Fathers did not meet with challenges and difficulties. Their' spirit of obedience was severely tested and proved as it happened in the case of Abraham in the Old Testament. Vicar Apostolic Maurilius Stabilini, who granted them permission to found the monastery, was very kind and sympathetic of the monastery project. But his successor Archbishop Francis Xavier, misguided by a group of people, developed misgivings about

8 Kochumuttom 2014: 205-06.

it. First he questioned Frathers Palackal and Porukara whether they had got permission to start the monastery and whether they had it in writing! In response the Fathers produced the letter of Vicar Apostolic Stabilini. The archbishop went through it, but did not say anything in reply, negative or positive. The Fathers took it for granted that the issue was settled, and returned home.[9]

But the rivals would not keep quiet. They even spread a rumour that Fr Porukara was going about collecting donations from the parishes, and helping his family! The archbishop became more suspicious about the monastery project and the people involved in it. He decided to take action. All of a sudden he issued an order appointing Fr Chavara as the vicar of Pallipuram Parish. At this the Fathers were much grieved and hurt because once Chavara is gone there[8] Kochumuttom 2014: 205-06.[9] CWC I (1990): 23-24; CSK I (1981):28.would be practically no one responsible left at Mannanam to look after the construction works. They suspected it was a move to stop the work. The senior priests instructed Chavara: 'You may represent the matter before His Grace and make a request not to insist on the transfer order; if he accepts it, well and good; otherwise unconditionally obey the order!' So Chavara went to the archbishop and humbly informed him that, as *Malpân* Palackal was ill and Fr Porukara had to go about collecting funds, there would be none but himself to take care of the work at Mannanam, and, that, therefore, if he is transferred the work would suffer. His Grace curtly replied that the order should be obeyed. When the young priest went on pleading for his grievance to be redressed, His Grace turned at him and in a stern tone of authority rebuked him saying that

9 CWC I (1990): 23-24; CSK I (1981):28.

he could do whatever he liked if he had not yet learned to obey the orders of the ordinary. With fear and trembling Chavara withdrew and at once obeyed the order, taking charge as vicar of Pallipuram Parish.[10]

There was still worse to come. Soon afterwards the archbishop appointed Fr Porukara as the vicar of some parishes like Kayamkulam and Pallithope in the diocese of Kollam. On receipt of the order he rushed to the *malpân*. After discussing the matter in detail Porukara concluded that the archbishop's order, even if it is issued to test their spirit of obedience, should be considered God's will, and, therefore, be obeyed forthwith without complaint. The *malpân* agreed, and Porukara left for Kollam in tears![11]

Yet more disastrous was the next incident. In Pallipuram where Chavara took charge as the vicar, there was the newly ordained priest Fr Varkey of the same parish. A nephew of the *malpân,* he after the First Mass continued to stay there. From time to time Chavara, entrusting the parish matters to him, would go and stay in Mannanam for supervising the construction works. Once, while Chavara was in Mannanam, as part of the three day fast in Pallipuram there was the distribution of rice-pudding in the parish church. During it Fr Varkey happened to beat with a cane Itty Kurissinkal, a ruffian belonging to an ancient family. His relatives felt insulted. They presented a petition to the archbishop: "Our Vicar Fr Chavara, having entrusted the parish duties to an inexperienced junior priest of this parish, stays away in Mannanam to look after the

10 CWC I (1990): 24; CSK I (1981):28-29.
11 CWC I (1990): 24-25; CSK I (1981):29.

construction of monastery. We feel much hurt that this young priest has publically beaten a man of gentlemanly conduct among us." In reply His Grace immediately wrote to Chavara, commanding him to redress the petitioners' grievance and not to be away from Pallipupram for more than eight days at a stretch without his written permission. The letter was delivered to Chavara at Mannanam and it naturally grieved him more than ever before. Rushing to Pallipuram much to his relief he realized that the *malpân* had already pacified the concerned parishioners. But the other part of the archbishop's order that forbade him from leaving Pallipuram was more vexing. Who else would be there to care for the work in Mannanam? He asked the *malpân* whether he could request the archbishop to appoint Fr Varkey in his place as vicar. The *malpân* readily agreed. Chavara hurriedly went to Varapuzha. He first met the archbishop's secretary Fr Michael Corenju who was full of regard and appreciation for the Mannanam group and project. From him Chavara sensed that the archbishop was much impressed by the Fathers' prompt obedience and cooperation and had started thinking better of them. For in Kollam Fr Porukara was working wonders among the people through his committed ministry and effective preaching, and the *malpn* proved a great help in the administration of the diocese and the training of priests. All these seemed to have made the archbishop more kindly disposed towards them and their project in Mannanam. But there followed a dramatic scene. Here is Chavara's own description of it:

> Feeling encouraged I entered the archbishop's room and kissed his hand. The prelate's face changed which I did not notice. "What do you want?" he enquired. In a very matter of fact manner I replied: "If I move from Mannanam, the work there would stop, and, therefore, please replace me with someone else as vicar

at Pallipuram." But the archbishop gave no answer. Then like an obstinate child I went on saying: "Fr Varkey is an apt substitute for me as he is an able priest. Besides, the *malpn,* because of his ill-health, will always be there to give him proper guidance. Therefore, please be good enough to appoint him in my place. But His Grace ordered me to go away! I felt very distressed. He then asked me to send Fr Varkey to him. Feeling encouraged I dared to give some irrelevant explanations: "As soon as I reach Pallipuram I must go to Mannanam; Fr Varkey knows well to administer the sacraments and all else." Hearing my nonsensical and unnecessary explanation he noisily shifted his chair towards me. I got frightened! He then with paternal love reprimanded me: "Aren't you still a young priest? Is it how you should respond to the ordinary? Are you trying to have everything your own way? You deserve to be suspended at once!" Hearing it I was terrified. I knelt down, kissed his hand and came away!...Reaching to Pallipuram I sent Fr Varkey at once to Varapuzha, and His Grace appointed him as vicar.12

Having his obedience thus severely tested and proved Chavara returned to Mannanam. Porukara, too, was soon permitted to come back and resume the work of monastery.

2.7. Continued Loyalty amidst Tests and Trails

Henceforward things moved smoothly. But the founders had to go through still more tests and trials of their spirit of obedience.

12 CWC I (1990): 26-27; CSK I (1981):31.

Now the issue is quite different. Formerly it concerned the construction work in Mannanam. Now the matter is more legal and, therefore, graver in nature: it concerned the canonical approval of the new congregation. The situation briefly was as follows.

The hierarchy's patronage and laity's support of the monastery were obvious. Even as the construction works were still in progress more and more priests and laity volunteered to join the group. Gradually a very well organized community took shape with a good number of members who were prayerful, zealous, disciplined, and committed to the pastoral ministries and other apostolic activities. All including the vicars apostolic, priests and the laity were happy about them, and highly appreciated their presence and service. Even the society at large admired their way of life and ideals. In short there was all that was required for consecrated life in the tradition of the Church. The monastery truly was *bes-rauma*, a house built on hilltop, to which all looked for light, direction and inspiration. It was literally a *puGya-sanketam*, a spiritual resort for all sections of the society. For example, it was to Mannanam that the priests used to frequent for their spiritual needs such as days of quiet and prayer, confession and guidance, monthly recollection and annual retreat. The bishop would send those of his priests in need of correction or improvement to the monastery to spend some time under the guidance of the priests there and return with their certificate of approval. The laity too invariably had recourse to the monastery for daily Mass, confession and Holy Communion, retreat, anointing of the sick and other last rites. Even the non-Christians looked at the monastery as an agent of socio-cultural renaissance, and appreciated the community's initiatives in the fields of education, media and social work.

But the most crucial factor, namely, the canonical approval was indefinitely delayed. The Fathers made repeated requests for it to the vicars apostolic that came and went one after another: Maurilius Stabilini, Francis Xavier, Ludovic Martini, and Bernardine Baccinelli. They all were happy with the community. But they would not readily give the canonical approval, probably because they were prejudiced against the Syrian Rite people's rootedness in matters related to faith and morals. It could certainly hurt the feelings of the community, and they could rightly feel that their basic rights as equal members of the Church were denied. *But trusting in God's providence and in a spirit of obedience to and respect for the ecclesiastical authorities they patiently waited for God's time to come for their rights to be granted and dreams to be realized. It must be underlined that during this long period of uncertainty and a considerable amount of stress and strain never did they refuse to cooperate with and obey the hierarchy. There was never indeed even a trace of defiance of or protest against the authority. In the meantime two of the elders, Frs Palackal and Porukara, died, the former in 1841 and the latter in 1846, without seeing the fruition of their hard work just as Moses and Aaron were not permitted to enter the Promised Land!*[13]

Finally it was in 1855, after almost a quarter of a century long waiting on the part of the Fathers, that Archbishop Baccinelli granted them permission to make the profession of religious vows. But subsequently many things occurred that tested further and proved beyond doubt the Fathers' spirit of faith in God's providence and submission to the authority. For example, the archbishop imposed

13 SP: 26-27.

on them the rule of the contemplative Order of the Carmelites Discalced (OCD). He rejected the Fathers' request to adjust the rule to *their Syrian traditions*, *the local conditions and needs, and the original spirit and charism of the new congregation that combined the contemplative and apostolic dimensions of religious life*. This was again a denial of their basic rights and disregard of their ecclesial identity. But they under the guidance of St Chavara tolerated, forgave and generously cooperated. Eleven out of the twenty-two candidates fearing that they might not be able to stand the demands of the unduly strict rule at the last minute decided against making the profession. Chavara informed the archbishop of this unfortunate development, but his response was disgustingly cold: "Only those of good will and determination need to be admitted. Don't worry about the dropouts. I shall pray for the remaining few!" *Fr Chavara gracefully bore the pain of the loss of so many members and the lack of understanding on the part of the ordinary!*[14]

Still later the OCD Superior General, most probably with the connivance of Vicar Apostolic Baccinelli highhandedly affiliated the new congregation as their Third Order. Thereby the congregation lost its identity as an autonomous indigenous institute, and Fr Chavara stopped being its prior general, to say the least! It was clearly an unjust interference of the missionaries and a questionable appropriation of what did not belong to them. There must have been many of the members of the congregation who rightly objected to

14 Bernard 1989: 41-42;Valerian 1939: 104.

the entire episode. *But Chavara, trusting that in the course of time God will put things right, kept his calm and cool, and pacified the disturbed members. He was tolerant, forgiving, obedient and generous!*[15]

In the context of the Roccos incident the archbishop, convinced of his inability to contain the agitation, was all praise for Fr Chavara and appointed him vicar general. In his letter dated 15 June 1861 to Rome informing of Chavara's appointment as vicar general, the archbishop suggested that the prior could even be consecrated as the coadjutor bishop for the Syrians. But after the Roccos event, when there was an enquiry from Rome regarding the possibility of the prior's consecration as bishop, the same archbishop and missionaries strongly objected to it. Fr Marceline wrote: "Where do you find one who has the qualities necessary for a bishop? There are in the monasteries many good, upright priests. But where is the prudence, where the courage, where the knowledge and other qualities required of a bishop?" Of course, he does not make any mention of Chavara particularly. Fr Leopold not only agrees with Marceline's position in its entirety, but also makes negative remarks about Chavara's nomination as bishop, namely, that he lacks knowledge of moral theology and experience in matters of administration, being already 63 years old[16] is too advanced in age, and has bodily indispositions and health problems. Vicar Apostolic Baccinelli sent to Rome his reply dated 24 September 1865. In it he still holds that the prior is a good man and the best among the Syrian priests, but

15 Kochumuttom 2014: 159-65.

16 Leopold considers 63 years for a man in India as equal to 80 in Europe. In fact, at that time Chavara was only 60.

endorses Leopold's views that he has little knowledge of moral theology and experience in administration, and is too old![17]

Perhaps Chavara was not aware of the correspondence between Varapuzha and Rome concerning his nomination for episcopacy, and, therefore, was spared of the embarrassment. However, there were occasions when the missionaries openly failed to treat him with due respect and recognition. For example we may mention one incident. 13 February 1866 was fixed for the inauguration of the first community of Sisters in Konnammavu. As directed by Chavara a widow called Eliswa (later her name was changed as Clara), aged 37, from the parish of Vaikom with all the necessary preparations and accompanied by her uncle arrived on 11 February to join them. But Fr Leopold said that he would not accept her without first interviewing and personally getting to know her. Thus being asked to wait, she and her uncle stayed in a house outside. The young priest Leopold certainly could have trusted the experience of the prior and respected his judgement. But he would not! "This caused much sorrow and disturbance. Yet they stayed and waited holding firmly on to obedience,"[18] writes Chavara. *It was obviously a humiliating experience for him; but he accepted it without any complaint and in a spirit of dignified obedience.* The day after the inauguration of the convent Fr Leopold called the lady to the confessional, interviewed and heard her confession, and then admitted her to the community.

17 Kochumuttom 2014: 210-14.
18 CWC I (1990): 107; CSK I (1981): 237; CKC: 26-27.

2.8. Independed Thinking

The Fathers thus were obedient servants of the Church. But it is already pretty clear that in all matters they had independent thinking and stand which they would appropriately and in a spirit of charity make known to the right persons and at the right time. It was evident with regard to the policy matters and administrative set-up in the Church. Regarding the people's cry for Syrian bishops of their own, the Fathers would always caution them not to be carried away by passions and emotions, but to be reasonable. They should avoid excessive dependence on the Chaldeans. Fr Palackal's wise advice to his disciples was: "Do not use opium, do not consume toddy, and do not bring Syrian bishops!"19 According to him Paremakkal's *Varttamna-pustakam* is too emotionally charged a work that its indiscriminate and unguided reading can destructively arouse your passions and make you blind regarding the right course of action. "It is, therefore, not to be read but burned!" [20] he said.

True to the teaching of his *malpn*, Chavara wrote that the obsession for Syrian bishops had led his people in Kerala to break away from the communion of the Holy Church and endangered their salvation.[21] Their liking for these bishops is understandable because they share with them the same Ritual practices and liturgical language while they do not experience such an affinity with the European missionaries. But they fail to see that the Syrians are weak in faith, greedy for money, and practice simony.[22]

---

19 This is the testimony of one of Palackal' disciples and a close relative Fr Geevarghese Konnankara as recorded in Parapuram: 704f.
20 CWC I (1990): 149; CSK I (1981): 176.
21 CWC I (1990): 146; CSK I (1981): 173.
22CWC IV (1990): 57; CSK IV (1986): 85.

European missionaries on the contrary have the power of endurance, generosity, devotion, readiness to work for the glory of God and other virtues. But of course they are handicapped in matters of language and Ritual practices which alienates them from the people and stands in the way of unity. The sad thing is that most of them never care to learn the local language and do the liturgical ministry in the Syrian Rite![23]

According to Chavara the only remedy was that the European missionaries should learn the local language or at least the Syriac language and adopt the Syro-Malabar Rite for the liturgical services. They would then have a combination of learning, spirituality as well as familiarity with the local or/and Syriac language and Syrian Rite. The next bishops and their vicars in the parishes should be from such missionaries. This would also facilitate the reunion of the Jacobites who often complain that the Syrian Catholics do not have bishops of their own Rite.[24]

The prior later on thought out a still more lasting solution that he hoped would not only prevent future dissensions but also hasten the reunion of Jacobites. In a letter to Barnabo, Cardinal Prefect of Propaganda, he warns that the "calm" that followed the Roccos episode might not last for long as any little provocation would again prompt his people to resort to Babel to get a bishop of their own Rite. To avoid it he suggested that there be two bishops here: one for the Latin community and another for the Syrian one. Then the Syrians' longing to have a bishop of their own will cease, and gradually their

23 CWC IV (1990): 58; CSK IV (1986): 86.

24 For these thoughts of Chavara, including the two quotations above, see CWC IV: 57-59 and CSK IV (1986): 85-87

relationship with Babylon, too, will end. This would encourage the Jacobites to renounce the schism and return to the unity of the Catholic fold.[25]It is believed that this letter influenced the Sacred Congregation later on to appoint native bishops for the Syrians.

3. Spirit of Selflessness

3.1. Farsighted Contributions

The many farsighted contributions of Chavara and his religious community are well known. They were each in response to one or another need of the Church and society of their time. For example, in 1846 he set up a press in order to meet a dire need of his Syrian community. Till then they had no press of their own nor did they have direct access to any of the existing ones.[26] Already during the seminary time, under his *malpn* Fr Palackal, he had become deeply aware of the crucial role of books in the life of priests and laity alike. He was equally concerned about the scarcity of good books among his people which badly handicapped them in the spiritual as well as secular matters. So he was certainly considering ways and means of remedying the situation. Obviously a printing press would be an enduring solution. He started working on it in 1843, and completed it in 1846. It was indeed a long and arduous task for him.

The reforms that Chavara and his religious community brought about in the educational and social fields need no elaboration. Their efforts and achievements in these areas, although not so

25 CWC IV (1990): 14; CSK IV (1986): 35.
26 Mundadan 2008: 346-45.

spectacular by today's standards, were next to being revolutionary in those days. It was a time when the Syrian community was far behind others in learning. Hardly any of them, including the clergy, had more than the *kalari* training in reading and writing. Between 1817 and 1866 there were English schools run by the non-Catholic groups of missionaries. But entry to them and even the study of English language were forbidden for the Catholics for fear of their being influenced by Protestant ideas. This accounts for the low profile of Catholics in the professional fields then.

It is in this background that Chavara's endeavours to promote education assume importance. He started with a Sanskrit school attached to the monastery in Mannanam probably in 1846.[27] In the course of time Chavara took leadership to make school education still more popular and available to all sections of people in the society. The catechetical schools attached to the monasteries at Mannanam and other places were indicative of his concern for the integral wellbeing of people, especially the poor and the needy. He also started other schools of more secular nature, and insisted that there should be provisions to educate not only the upper class people but also others. A revolutionary innovation attributed to Chavara is the setting up of a school each attached to all churches.

In all his endeavours Chavara had an inclusive thinking. He made sure that all sections of the society should benefit from his and the congregation's service. Overcoming the then prevailing prejudice that Christian faith was the prerogative of high caste people, he opened catechumenates for **zhavas* and *Pulayalas,* and while opening the

27 Valerian 1939: 137.

public schools he made it point that they should include arrangements also for the members of *Dalit* groups. His well considered instruction to his people of Kainakari Parish to establish a *Dharma-[la* or *Upavi-sla* (Charity Home) bears testimony to his concern for the suffering and needy.

3.2. Lessons for the Present Day CMI

What interests us at the moment is Chavara's motive in his undertakings for the Church and society. Let us consider just the instance of the setting up of the press. To say the least it was a selfless service for the benefit of the Church and society. It gives us quite a few lessons to learn and put into practice:

First of all it is an instance of expending the resources on helping others or common causes, *not out of abundance but out of poverty* or *even livelihood.* To set up the press the Fathers may have incurred a total expense of more or less Rs 1000 which was certainly a huge amount those days that was beyond their means. Obviously they had not earmarked any money for this purpose or expected any funding agency to come to their aid. It was a time when, having no source of steady income, they had to find their livelihood on a daily basis from what they would get from here and there. They were indeed living from hand to mouth! Therefore, it was their utter trust in God's providence and the people's generosity that made them venture on such a big project. They were also equally well-intentioned and convinced of the usefulness of it.

However, it does not mean that their trust in God and people immediately brought them an abundance of finance and that they had no hurdles to overcome. Not at all! Money came in small amounts and that too very irregularly and from unexpected sources. Therefore,

there was always a kind of uncertainty that made the Fathers keep turning again and again to God for help. It is said that on certain days the community in Mannanam did not even have enough food to eat! Finally when the press was set up they were bankrupt and did not have money even to pay the workers their daily wages. Jesus' words in praise of the poor widow at the temple-treasury certainly apply here: "Truly I tell you, this poor widow has put in more than all of them; for they have contributed out of their abundance, but she out of her poverty has put in all she had to live on" (Lk 21: 3-4).

A second lesson is that the religious with the profession of the vow of poverty *should not seek exemption from the rule of work*. Hard work indeed is the sign of poverty which the religious should certainly bear. A poor man unless he works hard cannot have his bread. Whether he likes it or not, he has to work hard for survival. That man should work hard is the first command of the Creator: "By the sweat of your face you shall eat bread" (Gen 3: 19). Later on St Paul has put it still more sharply: "Anyone unwilling to work should not eat!" (2 Thess 3: 10). The religious are not exempted from this universal rule of work. Each of them should certainly work at least for his/her own livelihood. Otherwise, taking advantage of the hard work of the rest of the community, he/she would be doing injustice! Refusing to work hard, one turns out to be a parasite in the community! One has to work also to support those members of the community who for one or another reason are unable to work. It is equally important that the religious should help the poor around them not merely distributing what they receive from other generous people, but also from the fruits of their own hard work. Thus it is mandatory that the religious should bear the sign of poverty, namely, hard work, and share the lot of the poor people. The poor have not only to work hard but also to face all the associated ordeals like humiliations,

rejections, denial of rights and so on. This is illustrated by the bitter experiences that the Fathers had during their prolonged effort to set up the press.

For the Fathers the project of press certainly was a hard work for three years. For one thing, they had to undertake again and again difficult and long journeys, some of them to no avail! One may remember that those days there were no good roads and comfortable vehicles and communication facilities as today! And the climate sometimes was inclement: either hot summer, or incessantly raining monsoon. In spite of such adverse factors and even health problems the Fathers undertook frequent journeys covering the length and breadth of Kerala!

They had also to go through all sorts of human situations, humiliations and embarrassments; they had to take time and be patient; there were times when their trust in God possibly was tested and tried; they had to depend on so many people, and almost beg for help and money; in some places they were rejected and disgraced! But they would never lose heart or give up their trust in God or stop seeking help from people. They were determined and ever remained well-intentioned. Finally with God's blessing and good people's cooperation they realized the goal that ever since has been of great service to the society.

There is a third lesson which perhaps is still more challenging, namely, that the religious should be *selfless* in the service of society. There is no gainsaying that the Fathers spent themselves and their resources, even at the cost of their livelihood, for the cause of the press. But the thought of gaining something for themselves never crossed their minds. There was no chance of such a selfish gain at

all. They did not hope or want to make profit out of it, nor did they look at it as a source of income and financial security. They were not possibly aiming at enhancing their own name and fame, either. The only intention that they had, therefore, was to glorify God and serve the people.

4. Common Life

4.1. New Dimension in Life

A new dimension that was added to the life of Fr Chavara and the other founders was the communitarian one. For all practical purposes they were each already leading consecrated life. With regard to the evangelical counsels of chastity, poverty and obedience they were already practising them. As priests they were celibates, hardworking and satisfied with the minimum facilities and comforts of life, and obedient to the ecclesiastical superiors. They were also deeply prayerful and zealous pastors. Therefore, the only dimension that by the establishment of the new congregation was added to their life was the communitarian one. Becoming members of a community they now started living, praying and working together rather than as individuals. They are now members of a family, praying and working together, and as such 'they are now able to do many good things that were left undone' in the absence of a religious congregation.

A basic factor of life in *Bes-rauma*—the house on the hilltop of Mannanam—was that it was communitarian. As members of a family they lived, prayed and worked together. Any religious congregation in their effort to recapture and relive their original spirit should consider it a crucial point for reflection and examination of conscience. As a matter of fact there is a general feeling that in recent times among us there is a decline of community spirit.

4.2. Common Life as Fullness of Consecration

For the young priest Chavara the fullness of religious consecration consisted in common life. We may recall how Archbishop Francis Xavier had tested the obedience of the founding fathers by transferring Fr Thomas Porukara to Kollam and Fr Chavara to Pallipuram. Later pleased with their spirit of docility and cooperation the prelate let them return to Mannanam and resume the construction works of monastery. Arriving back in Mannanam Chavara wrote:

> From that day, considering myself a full-fledged monk, I was determined to keep away from my blood relations, and to give myself up to the monastic 16 pattern of life with all my income going to the common fund and all my needs met from the same.[28]

Here he thinks two things to be essential for the fullness of consecrated life: separation from the family relations, and common life in which one has nothing privately. The first among them was already realized when he left home for the seminary training, and still more when, following the loss of his parents and the only brother, he gave up his family property in favour of his sister and brother-in-law. Now in fulfilment of the second condition he adopts the common life in Mannanam. That is, for the consecrated life to be flawless and perfect one should have no personal possessions or programmes or

---

28 CWC I (1990): 27; CSK I (1981): 32. A more literal translation of this text would be: “From that day considering myself a full-fledged monk I was determined to keep myself completely away from my blood relations, and to have all my incomes going to the common funds and all my expenses met from the same.”

projects, but have everything in common and share in the common mission and undertakings. Personal interests give way to the common goals.

This ideal is made still more official in 1840 when they began the community life in a more formal manner. Chavara writes:

> On 18 June 1840, the feast of *Corpus Christi*, Frs Thomas Porukara, Geevarghese Thoppil and I began living as a community in *Bes-rauma* [Mannanam]. We were already enjoying spiritual brotherhood; but we wanted to have unity in temporal matters as well. Therefore, following the example of [the early Christians led by] St Peter, we began to hold in common all our material goods and possessions, and to keep a common account [of incomes and expenses].[29]

Obviously the early Christian community was their model:

> These remained faithful to the teaching of the apostles, to the brotherhood, to the breaking of bread and to prayers. The many miracles and signs worked through the apostles made a deep impression on everyone. The faithful all lived together and owned everything in common; they sold their goods and possessions and shared out the proceeds among themselves according to what each one needed. They went as a body to the temple everyday but met in their houses for the breaking

---

29 This statement in Chavara's hand is found in the diary of Fr Kuiakose Eliseus Porukara, and is reproduced in CWC I (1990): 175-76; CSK 1 (1981): 208-09.

> of bread; they shared their food gladly and generously; they praised God and were looked up to by everyone. Day by day the Lord added to their community those destined to be saved. (Acts 2: 42-47)
> The whole group of believers was united, heart and soul; no one claimed for his own use anything that he had, as everything they owned was held in common. The apostles continued to testify to the resurrection of the Lord Jesus with great power, and they were all given great respect. None of their members was ever in want, as all those who owned land or houses would sell them, and bring the money from them, to present it to the apostles; it was then distributed to any members who might be in need. (Acts 4: 32-35)

These two texts from the *Acts of the Apostles* spell out the characteristics that distinguished the early Christian assembly which the founding community in Mannanam strived to make their own: United, heart and soul, they had not only spiritual brotherhood but also unity in temporal matters. Among them there were no private possessions or projects; they were free of selfish interests. They enjoyed everything in common; none of them was in want, either. Their life was a powerful witness to the resurrection of Lord Jesus Christ. They remained faithful to the teaching of the apostles, the word of God. They were regular in attending the community worship in the temple as well as the celebration of the Holy Eucharist in the houses. They shared the meals with joy and generosity. Their spirit-filled life and work made a deep impression on the people. They were respected and loved by all. And the Lord increased their number day by day!

4.3. Born of and Nursed by the Same Mother

Chavara in his testament has a beautiful instruction to his confreres regarding the kind of love that should exist among them. He advises them to be like children of the same mother:

> No matter how many monasteries there may be, they should be like a single family, and all the members should be like children born of the same mother and grown up by drinking her milk. This kind of genuine love among them should never diminish, but keep increasing. All should consider this as the greatest of my advices. In order to ensure that this love never decreases, the superiors of monasteries should take interest in responding to the requests of one another rather than merely meeting the needs of their own respective communities. Meeting together from time to time they must settle the accounts, and through frequent letters keep mutually informed of matters concerning the wellbeing of members, and take care of the needs of one another.[30]

Chavara considers an ideal religious community to be a family so that among its members there should be the family spirit. For him the model for all families is the Holy Family of Jesus, Mary, and Joseph, which in turn is the Holy Trinity of God on earth. Therefore, according to Chavara, the Holy Trinity is the prototype of all families and for that matter of the religious community as well. We may recall that this is the Church's teaching clearly stated in the apostolic exhortation of Pope John Paul II:

> This particular way of 'following Christ', [namely, the

30 CWC IV (1990): 71; CSK IV (1986): 100.

> consecrated life]... expresses in a particularly vivid way the *Trinitarian* nature of the Christian life and it anticipates in a certain way that *eschatological* fulfilment towards which the whole Church is tending....The consecrated life thus becomes a confession and a sign of the Trinity, whose mystery is held up to the Church as the model of every form of Christian life.[31]

We may ask: What indeed is the characteristic mark of the Holy Trinity in heaven and the Holy Family on earth? In each of these cases one sees three persons who in spite their differences remain united. In other words there is in them diversity and unity going hand in hand. In the Holy Trinity the Father, the Son and the Holy Spirit are three persons different from one another, but at the same they are one in all respects. Their personal differences do not come in the way of unity. Similarly in the Holy Family Jesus, Mary and Joseph had certainly personal differences in terms of age, gender, temperament, needs, likes and dislikes; but in spite of them they were perfectly united by love. This is the ideal that should be realized in every family and every religious community. Their members certainly have differences which should be respected and retained as God's gifts, and in spite of them they must be one, heart and soul. This is certainly a challenge!

In a family of parents and children, the challenge is comparatively less because the members are naturally inclined to love one another: between the parents as husband and wife, man and woman, the love is natural, and so too between them and their

---

31*Vita Consecrata*, nos. 14 and 21.

children the love is spontaneous, and the children also have natural love mutually and for the parents. Hence it is rather easy for them to forget the differences in order to remain united. But when it comes to a religious community we must realistically admit that it is not a natural family, and hence for the members with personal, cultural, educational and temperamental differences to remain united and loving is not spontaneous. To do so they must in the light of faith as children of the same Parent, namely God, rise above the differences and love one another without limit and conditions. The religious community thus is or rather becomes a supernatural family. What a family naturally is, the religious community in the light of faith must consciously become! This was the creditable achievement of the founding community of *Bes-rauma* in Mannanam.

4.4. The Founders' Unity in Diversity

Let us consider the first four members of *Bes-rauma*: Fathers Thomas Palackal, Thomas Porukara and Kuriakose Chavara, and Brother Jacob Kaniyanthara. They obviously had quite a few and considerable differences. Palackal was an ascetic theologian, academic, disciplinarian, ecclesiologist and a follower of the Dominican ideal of consecrated life: "*Contemplata praedicare,*" which means "Preach what one contemplates." Porukara was a practical man, *karma-yogi*, administrator, committed pastor, much sought-after preacher, deeply prayerful and fond of popular devotions, and a devotee of St Joseph. Chavara was an inexperienced young priest, full of good will, zealous and docile. Kaniyanthara was a layman of simple faith, cooperative, hardworking and knowledgeable in secular matters. The admirable thing is that in spite of such diverse personality traits they lived like members of the same family and children of the same parents, and successfully worked together for a common cause and accomplished their goal.

Many indeed are the instances in which we see them rising above the differences even making sacrifices of personal views and interests, and working in unison with mutual respect, understanding and appreciation. For example, on the occasion of the laying of the foundation stone for the monastery on 11 May 1831, Bishop Maurilius Stabilini, though present, was too ill to officiate at the ceremony. So he suggested that Palackal the senior-most and leader of the group would do it. The latter, however, probably in appreciation of the greater role played by Porukara in acquiring the land and the government's permission for the monastery, readily expressed his desire that he must lay the foundation stone. But Porukara was only too happy to honour Palackal for his seniority and leadership, and insisted that he must conduct the function. For a while it was a test of the two priests' humility, mutual love and respect.[32] Finally Fr Porukara was persuaded to be the celebrant. How smoothly they resolved the differences and came to an agreement!

Then there arose the question regarding who should be the patron of the foundation. Again there were different opinions. The bishop suggested St John the Baptist. In Fr Palackal's mind they were already Dominicans, and as such he was also particularly devoted to St Dominic. So he wanted the new foundation to be in this saint's name. Fr Porukara, a great devotee of St Joseph, naturally proposed him to be the patron. If it were today such differences of opinion would easily stall the entire project of monastery! But here the issue was instantly settled. The bishop and Fr Palackal respected Fr Porukara's desire, and St Joseph's name was unanimously adopted. What a beautiful example of great people working together without letting their differences come in the way of achieving the goal.

---

32 CWC I (1990): 20-21; CSK I (1981): 24-25.

We may recall one more commendable incident of the founders' exemplary spirit of mutual understanding and cooperation even at the cost of personal interests. Fr Palackal expressed his pet desire to start a seminary attached to the monastery. He thought that it would be an ideal arrangement as the presence and study programmes of the seminarians would, on the one hand, make the monastery more appealing to the people, and, on the other, enhance the solemnity of liturgical services. He also hoped that, if the monastery and seminary existed side by side, the former would eventually get more and more vocations from the latter. In fact he sincerely believed that under the prevalent circumstances of the place there was no other way of making the monastery viable. According to him, therefore, a seminary was indispensable.[33]

However, Fr Porukara's thoughts were different. He observed that their primary concern was to have a monastery. For that they must put the trust in God. On the contrary, if they relied on human help and approval, they would be inviting hindrances. Moreover, he said, the past experiences are such that places with seminaries put up for the purpose of teaching, have in the course of time ended in ruins; and that training the seminarians is a difficult task, indeed ![34]

When the two elderly Fathers had thus different views, Fr Chavara in his naivety, as he himself admits, found both of them to be in the right. He was equally happy either way. The following are his own innocent words: "Thus they were divided in opinion.

---

33 CWC I (1990): 27-28; CSK I (1981): 32-33.
34 CWC I (1990): 28; CSK I (1981): 33.

For stupid me, however, both the views were agreeable. Both inwardly as well as outwardly I happily agreed with Fr Porukara as well as the *malpn.*"[35]

However, the differences were easily got over, as it always happens when they are between really great people. Previously on the occasion of the laying of the foundation stone Fr Palackal sacrificed his desire to name the monastery after St Dominic, and accepted Fr Porukara's suggestion to name it after St Joseph. The latter also was ever so considerate of Fr Palackal, whom, according to Fr Chavara, he loved and followed even more than his own *malpn*, and whose opinions and feelings he was resolved to respect. Thus this time it was Fr Porukara who made a sacrifice by giving in to Fr Palackal's views about the seminary.[36] Thus, rising above the personal differences and remaining "one in mind and heart" (Acts 5:132), they inaugurated, unceremoniously though, the seminary at Mannanam in 1833, with Fr Chavara and others looking on in admiration.

5. Prayer and Prayerfulness

5.1. An All-embracing Factor

The last but the most decisive factor in the spirituality of the founding fathers is their life of prayer. For fear of exceeding the page limit we may not go into details, but shall briefly make the point. By prayer we must mean not merely the formal acts of vocal or mental prayer. It is rather the life in relation with God in general including the

35 CWC I (1990): 28; CSK I (1981): 33.
36 CWC I (1990): 28; CSK I (1981): 33.

practices of austerity, the supernatural motives in all our undertakings, our attitudes to the people and things around us, the faith-vision we maintain in our responses to all that happens to and around us, and the supernatural perspective in which we see and assess the events and experiences. Prayer or prayer life, therefore, is an all-embracing factor in one's life. Again, while treating prayer one has to make a distinction between communitarian and personal prayer on the one hand, and prayerfulness on the other. St Chavara and the other founding fathers of the congregation practised prayer in all these levels and in its most comprehensive sense.

5.2. A Praying Community

Let us first of all consider their prayer in community. Their active life did not hinder the spiritual exercises or stifle the spirit of prayer. Their daily time-table as presented by Chavara clearly shows that prayer was given the first place in their life. It briefly was as follows: Rising up at 5.00 am all say the Morning Prayer. The priests then say the canonical prayer. Then along with the religious candidates and seminarians they gather in the church and say the joyful mysteries of rosary, the prayers in honour of the five sacred wounds of Our Lord, and the dolours of Our Lady, and the prayer to St Joseph for help for celibate life and happy death. Then the priests go for offering Mass. Thereafter they all together recite the Litany of All Saints. Then all engage in the study of spiritual books. At noon the priests gather to say the sorrowful mysteries of rosary, the prayer in honour of the sacred wounds of Our Lord, the devotion to the sorrows and joys of St Joseph, act of love, the prayer expressing desire for suffering, and the prayer for help to do good work. Then they take lunch, the religious and seminarians in separate refectories. At the sun-set the bell goes for *Angelus.* Then all gather and the assigned

person announces the saint whose feast is held the next day. He then says: "God, create in me a pure heart! Renew an upright spirit in me!" To it the community responds: "Reject me not from your presence! Do not take away from me your Holy Spirit." Thereafter a passage from the book *Jñna-muttu-mla* is read out, and all meditate on it. Following it the candles on the altar are lit, and all together say the Litany of Our Lady, *sdr-lha*, the glorious mysteries of rosary, the prayer in honour of the sacred wounds of Our Lord, the scapular-devotion, and the praise of St Joseph. Then the students and their masters go to their own places and spend time till 10.00 pm in prayer, meditation and study. During the Lent, however, after supper they would keep awake till midnight doing various devotions.[37]

5.3. Personal Prayer

They prayed not only in community but also personally. They were first and foremost men of prayer. In the short biography of his *malpn* Thomas Palackal, Chavara has portrayed him as a man of rigorous asceticism, discipline, hard work, love of knowledge, concern for the common good, pastoral-mindedness and prayerfulness, and all these in spite of poor health. He was a strong-willed ascetic and deeply interested and committed to the good of the Church..

Porukara was a man of prayerful action.
His biographer Kuriakose Eliseus Porukara says:

> It is practically impossible to describe the life and achievements of Fr [Thomas] Porukara. His blessed soul was aflame with God's love which flowed to the neighbours, and

37 Bernard 1989: 39-40.

made him practise heroic virtues. For the glory of God and benefit of people he [co-]founded the monastery, and for running it he went through enormous troubles and sufferings, made a number of difficult journeys and offered prayers. From the day of his First Mass he led an austere life. For example, early in the morning he would go to the church to attend Mass, say the prayers and then offer Mass. It will be noon when he takes breakfast! On Sundays and feast days after the Mass, sermon and prayers it will be 1 or 2 o'clock in the afternoon when he takes food. On the day of the laying of the foundation stone of the monastery after the long function he accompanied the bishop to Athirampuzha and there all were surprised to see him saying Mass and then standing on his knees in prayer! Whether he attends a solemn High Mass or says the 15 mysteries of rosary, he would be standing on his knees from the beginning to the end. In the nights even after all have gone to sleep, he would be in prayer with his elbows on the table for a long time. Going to sleep very late in the night was his regular practice![38]

5.4. Chavara: Heir of Prayer Culture

Chavara was the proud heir of a prayer culture, a culture in which prayer was considered a supreme value. In it prayer was an archetype, which he shared from the very birth and even from the conception, so to say. "His parents, who were of excellent virtues",[39] especially his mother, who sowed in his tender mind the seed of the spirit of prayer, were the primary and the most powerful agents of this culture.

38 SP: 23.
39 SP: 24.

By word and deed his mother initiated him to prayer, introduced him to the mysteries of Christian faith, and to the devotions to the Holy Family, the Holy Eucharist and Bl. Virgin Mary; and she brought him up as a disciplined child. As he himself says, under such a motherly care he grew up as a child pleasing to God.[40] The event of his dedication during the childhood to the Mother of God by his own mother, the latter's practice of daily prayer even at midnight on her knees, her motherly corrections not with stick or hand but by eloquent looks, and the parents' devotion to the Holy Family, left in his mind lasting and deep impressions which gradually became the unconscious force in his life, inspiring him to a life of incessant prayer. Those impressions, containing all the ingredients of Christian prayer, in fact became the foundation stone of his prayer life, as a look at his later life would substantiate.

The seed of the spirit of prayer that had fallen in the good soil of Chavara's heart, duly sprouted, and was nurtured first by the priest in the presbytery where he was sent by the parents to stay for some time just before he entered the seminary at the age of about thirteen. Another great and decisive influence on his prayer life was exerted by the ascetic theologian Fr Thomas Palackal, who was his *malpn* in the seminary, the spiritual director, and the main source of inspiration in the task of the founding of the two religious congregations. Chavara was the *malpn*'s favourite disciple, who had in turn great appreciation for the latter as well. About twelve years of life under the personal guidance of Fr Palackal, a person of strict asceticism and discipline, deep spirituality and learning, gave a solid theological frame and intellectual content to Chavara's prayer life.

---

40 *m* 1:85-86 in CWC II (1989): 3 and CSK (1981): 3.

It is remarkable that "in those days as a special matter he [Chavara] chose the rector himself as the confessor." [41] Even after the ordination he continued to be under the guidance of and in close association with Fr Palackal.

While in Mannanam sharing the monastic inspiration and supervising the construction work, the young priest Chavara had before him an impressive model of the harmonious blending of prayer and active ministry in the person of Fr Porukara. Chavara's life in his company for about fifteen years not only consolidated his prayerfulness but also taught him the rare art of combining deep prayerfulness and apostolic ministry. Fr Leopold says: "There he led a well-ordered and devout religious life, striving for his own spiritual progress through prayer and meditation without discarding his pastoral obligation outside."[42] Again, "The admirable dignity, devotion, and recollection with which he celebrated the Divine Liturgy, made a great impression upon those who participated in it. Besides the usual visits to the Blessed Sacrament enjoined by the Rule, he used to spend long hours on his knees, immersed in prayer before the tabernacle.[43] In order to find Chavara people had to look in the chapel or some such other places of prayer.[44]. "Fr Chavara looked like an angel," says Fr Jacob Palakunnel, a senior priest.[45] His contemporary Fr Louis of Manjummel testifies: "Fr Prior spent the whole one hour time of evening meditation on knees, absorbed in ecstasy, continually shedding tears." [46]

41Valerian 1939: 28.
42 Beccaro 2003: 8
43 Beccaro 2003: 13.
44 Valerian 1939: 242
45 Valerian 1939: 242
46 Positio: 623.

In all his needs Chavara invariably would take recourse to prayer, even as he would certainly be doing all that was within his power. Once in Mannanam Monastery there was no means even to pay the daily wages. Fr Prior in great distress went to pray in the church. Suddenly a certain Itty Nellipuzha from the parish of Cherpunkal arrived, and said that he had brought with him 500 *cakrams* (about Rs 18, which was a big amount those days). He added that if someone would go with him he would send 500 *cakrams* more. On hearing it Chavara naturally heaved a sigh of relief and thanked God.[47] Another time Chavara and Leopold were struggling with some knotty problem. They requested the Sisters to pray for it saying in honour of Mother Mary three times each *Salve Regina* and *Memorare*, and they did so. The result: 'The mountain-like problem turned out to be as light as a flower!' says Chavara.[48] His experience always was: "Having cast the net in the name of Our Lady, I never had to draw it empty!"[49] "His devotion to Blessed Virgin Mary was characterized by a genuine filial love," says Fr Leopold. [50]

6. Conclusion

We have considered the four points that characterized the Spirituality of St Chavara and other founding fathers, namely, love for the Church, spirit of selflessness, common life, and prayer and prayerfulness. They together provide us with a fair description of the first part of the title of the paper: 'CMI Spirituality Then.' It remains to see what the "CMI Spirituality Now" is or should be. The simple answer is that the congregation's spirituality cannot be essentially

47 CWC I: 39; CSK I: 45.
48 CWC III (1990): 24; CSK III (1981): 47.
49 CWC IV (1990): 55; CSK IV (1986): 83.
50 Beccaro 2003: 13-14.

different from what it originally was. So the real question is: "Are the present members of the congregation genuinely earnest in the practice of the four virtues of the love for the Church, spirit of selflessness, common life, and prayer and prayerfulness? A further question may be: Are these points relevant in modern times? Being basic values of Christian consecrated life they never lose relevance! Hence ultimately the task is that the members personally and collectively make a sincere examination of conscience with a view to correcting the shortcomings, if any, and starting afresh with a renewed spirit and resolve to be as uncompromising as the founding fathers in the service of the Church, being selfless in all the undertakings, the pursuit of common life, and the practice of prayer and prayerfulness. In order to facilitate this process, in conclusion, we may propose a few practical questions.

1. Is it not true that in recent times we experience a sort of distance from the hierarchy and laity and their affairs? As a matter of fact our involvement in the diocesan affairs and concerns is much less compared to that in the past. Our presence and share in the liturgical matters and pastoral ministry are very minimal, about which neither we nor the diocesan clergy and people seem to be much concerned. Instead of feeling with the Church and sharing in her joys and sorrows we seem to have become rather indifferent about the Church matters and pose as mere spectators! We seem to live and operate in our own world! Our presence and absence seem to have become a matter of no concern for the rest of the Church. Certainly it is time we addressed ourselves to this predicament. We may have differences of opinions about certain issues. We may also have theologically and ideologically different positions. There is nothing wrong that, following the example of our founding fathers, we clearly

and in a dignified manner express our differences to the right persons at the right time. But we have no excuse from cooperating with and obeying the legitimate authority of the Church. As loving children we must ever feel with the Mother Church, and sincerely share in her joys and sorrows.

2. All the same, as a matter fact in Kerala we seem to have become rather unwanted, if not a threat or inconvenience. Most of the ministries, such as retreat preaching and such other pastoral work, education and social work, in which traditionally we were the main actors, have been effectively taken over by the diocesan clergy and laity. In fact, we can be legitimately proud and happy that it is mostly thanks to the hard and committed work of the past CMI generations that the Syrian Catholic Church in Kerala is blessed with enough and more priests, religious and lay apostles.

Our response to the situation then should be positive and creative. First of all we must honestly accept the truth that we with the present manner of functioning are rather superfluous in Kerala. Then, reading the signs of the time, we must *either* find out *newer and really needed* other areas and ministries so that we do not become rivals or unnecessary competitors with the diocesan clergy and laity. There is little relevance in continuing in the same old ministries and apostolates in Kerala, even if they are cast in newer forms. *Or,* we must gracefully move in a big way to new mission fields outside Kerala in North India and the third world countries. Sure enough, such a daring step on our part will be welcomed and appreciated by the Kerala hierarchy and

laity rather than regretted. Our history testifies that the CMI call is to be pioneers.

3. Next question is about our motives and spirit in the various undertakings. Are we as selfless as our early fathers? We should doubt! Unlike in their case, now-a-days there is hardly any project or programme that we launch without some monetary motive. Are we in our manifold undertakings in fields of education, healing ministry, social apostoloate, etc., pure in our intentions? For example, while opening a super speciality hospital or a school to provide quality education do we not have at least the unexpressed intention of having a source of income? Or, our intention may be to make a name for ourselves, or to compete with other agencies! Without some such mundane motive would we generally venture into such projects? Even in our mission provinces, for example, while starting a big school one consideration invariably is that it will be a source of some solid income!

4. So many of our members now-a-days are engaged in pastoral and mission work in the developed countries in a very creditable way. Their work is quiet hard and exacting as well. But how many of them would be there, or be sent there by the provincial superiors, unless it were a source of income? Why is it that those opting for or sent to mission in the third world countries are so few? Why is it that in the "extended territories" in north India, that are assigned to the provinces in Kerala, the CMI presence is so unimpressive even after so many years? How reluctant we are to leave the comfort zones!

5. Following the example of the founders, do we contribute to the Church and society out of our poverty rather than out of abundance? We must honestly admit that most of our contributions to the cause of the poor are made out of the abundance either of the big profits from our flourishing institutions or of the money we receive from generous funding agencies. So far so good, indeed. But in this manner of help for the people, we and our high standard of living remain untouched. It is more a kind of condescension than identification of ourselves with the poor, and, therefore, far from Jesus' or the founders' style of serving the people: 'Jesus, although he was rich, *became poor* in order to make us rich.'

6. We have seen how, when the founding fathers sought the bishop's permission for religious life, the latter suggested that instead of withdrawing totally from the society they should put up a monastery in the midst of the people so that it would benefit not merely the inmates but all others as well. The Fathers were happy about the prelate's suggestion. But having no means they expressed their helplessness: "Is that possible? Who will help us with money? If here we had a Christian king, he would help us!" The bishop said: "Don't worry! If you are determined and diligently set out, you will succeed. For you have so many Christian faithful. Go to them, and ask for contributions. They will certainly give you enough funds." The priests found the proposal agreeable. The bishop then gave them a letter recommending the cause of monastery to the faithful in the vicariate. On the spot he gave them Rs 200.00 as his contribution.[51]

---

51 For more details see Kaniyanthara: 6-7.

With the bishop's recommendation letter the two priests Palackal and Porukara and their supporters started on journeys to the Syrian parishes appealing for contributions, and the result was very positive and encouraging. Everywhere they received hearty welcome and generous help from the clergy and laity alike.[52]

When eventually the construction of the monastery on Mannanam hill-top was completed, it was truly the people's achievement. While launching the project the only resource the founders had with them was unwavering trust in God's providence and people's generosity. They had no money in reserve or any land of their own. Nor did any money come from abroad. The entire expense was met by the generous contribution of the local people! They were happy to cooperate in all possible ways because they were convinced of the worth of having a monastery among them, and that the founders were really poor but utterly sincere and well-intentioned. Their poverty and moral integrity won the people's hearts.

Here is a question that we should ask ourselves and sincerely answer: "Do we have the guts to approach the people for our needs?" Possibly not! For we are afraid that the people will retort: "You the CMI should help us rather than we help you, for obviously you are much richer than we!" Compared to the state of affairs in earlier times, now things have turned upside down: We who have formally

52 CWC I: 2-3; CSK I: 3-4.

professed the vow of poverty are among the richest in the locality, living in luxury and enjoying all sorts of comforts and facilities! People might even doubt our moral integrity and intentions in the undertakings labelled as different apostolates!

7. Another vexing question is about common life. In one of the recent general chapters the provincials as usual presented their reports listing the commendable achievements and developments in the respective provinces during their three year tenure of office. But almost all of them concluded the reports with a note of reservation that in recent times among the members there is a decline of community spirit, and that the community aspect of religious life is being replaced by an increasing phenomenon of individualism in which priority is given to personal projects and gains. We should urgently adopt corrective measures to arrest such an alarming trend. Otherwise, the foundation of the congregation is in danger. It is high time that we paid heed to the cry of St Chavara: "These monasteries have been established by God that they shall be mirrors of virtues (*puGGyattinme kaGGmi*) and spiritual resorts (*puGGya-saCketam)*. But they have now turned out to be communities of executives and holes of selfishness!"[53]

8. The last but not the least question to consider is concerning prayer and prayerfulness. Our early members, as we have seen, had a daily schedule of long hours of prayer in community. Compared to that, our present daily practice of ust one hour of community prayer is obviously an unjustifiable compromise. Regarding personal prayer we cannot, ofcourse, judge one another. However, there is not much visibility of

53 CWC IV (1990): 61-62: CSK IV (1986): 90.

our being deeply prayerful persons, whereas in the case of our founding fathers their contemporaries unanimously testify that they were persons of prayer and God experience.

Now-a-days are we not turning a deaf ear to St Chavara's words of wisdom: "The strength of the monasteries does not consist in the thickness of their walls but in the religious zeal and virtues of the members."[54] We have long forgotten the ideals of religious life *implied* in the founders' terminology such as: *vana-vsa, dar[ana-v+mu, tapasu-bhavanam, otunki-prkal, miGma-amakkam, and bes-rauma.* It seems we are under the illusion that our strength consists in bigger structures, latest fashions and furnishings, bigger and regular sources of income, larger institutions with competitive spirit, etc., so that we fail in strengthening our interior life and prayerfulness! Still more, in our preoccupation with secular gains and distracting programmes we get our priorities wrong, putting first things last and vice versa. As a result we have miserably lost the balance between prayer and work! We seem to forget the ideals of consecrated life and crazily run after things we have once solemnly given up. Chavara continues: "Finally, beloved brethren and dear children, none of us has entered the monastery because of hunger or desperate living conditions in the world. Had we remained in the world, we all had the chance of enjoying a comfortable life. But we have left our possessions and parents, [retaining God alone as our portion]. Then, if, through our negligence and indolence, we forsake Him, what a great mistake it would be, and what madness!"

(Article prepared for CMI Renewal)

54 CWC IV (1990): 61-62: CSK IV (1986): 90.

യോനായുടെ അടയാളം

ഫാ. ജോൺ വിയാനി

സ്വന്തം ആധികാരികത തെളിയിക്കാൻ പോരുന്ന ഒരടയാളം തങ്ങൾക്കു നല്കണം എന്ന് വിമർശകരായ ശ്രോതാക്കൾ ഒരിക്കൽ ഈശോയോടാവശ്യപ്പെട്ടു. വെള്ളെഴുത്തിന്റെ കാഠിന്യം കൊണ്ടു ആനയെപ്പോലും കാണാൻ ക്ലേശം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരായിരുന്നൂ അവർ.പ്രതികരണമായി അവിടുന്നു പറഞ്ഞു, 'നെറിവെന്തെന്നറിയാത്ത പരിഷയാണിതു; യോനാപ്രവാചകന്റെ അടയാളമേ ഇവർക്കു പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളു'. (മത്തായി 12:38 -42)

എന്തായിരുന്നുകർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിലടങ്ങിയിരുന്ന യോനായുടെ അടയാളം? യോനാ മൂന്നുദിവസം മത്സ്യത്തിന്റെ വയറ്റിലായിരുന്നതുപ്പോലെ, മനുഷ്യപുത്രൻ മൂന്നൂദിവസം കല്ലറയക്കുള്ളിലായിരിക്കും എന്നു മത്തായിസുവിശേഷകൻ കൂട്ടിചേർക്കുന്നുണ്ട്. മൂന്നുദിവസം തിമിംഗലത്തിന്റെയുള്ളിൽ കഴിയുകയും മരണം രുചിച്ചറിഞ്ഞു പുറത്തുവരുകയും ചെയ്ത യോനാ പ്രസംഗവേദിയിൽ വന്നപ്പോൾ, സ്വന്തം അനുഭവമത്രയും നിനിവേ നിവാസികളോട് ഹൃദയമുരുകുന്നഭാഷയിൽ വിവരിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കണം. യോനായുടെ കഥകേട്ടു മാനസാന്തരപ്പെട്ട നിനിവേക്കാരെപ്പോലെ, മരിച്ചു മൂന്നുദിവസം കല്ലറയിൽ കഴിച്ചു പുറത്തുവന്ന ഈശോയുടെ ഉയർപ്പിന്റെ കഥ കേൾക്കുമ്പോൾ ഈശോയുടെ വിമർശകർക്ക് അതൊരടയാളമൊ, തെളിവോ ആയിരിക്കും എന്നു ഈശോയുടെ വാക്കുകൾക്കു പൊരുൾതിരിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിൽ നടന്നത് അതായിരുന്നോ?

കർത്താവുയർത്തപ്പോൾ പ്രമാണികളും പ്രധാനപുരോഹിതന്മാരും കൂടിയോലോചിച്ച്, കല്ലറയുടെ കാവൽക്കാർ ഒന്നു മയങ്ങിയ തക്കം നോക്കി ശിഷ്യന്മാർ അവിടുത്തെ ശരീരം മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി എന്നുകഥയുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നല്ലോ അവരുടെ പ്രതികരണം. അവരുടെ പ്രതികരണങ്ങളുടെ നാൾവഴി

പിൻതുടർന്നാൽ യോനാ സകലർക്കും, പ്രത്യേകിച്ച് യഹൂദജന ത്തിനു ഒരടയാളമാകുന്ന മറ്റൊരു കാൽവെപ്പു കാണാൻ നമുക്ക് കഴിയും.

യോനായെ ദൈവം തിമിംഗലത്തിന്റെ വയറ്റിൽ മൂന്നു ദിവസം അടച്ചിട്ടു. ആ പാറാവിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്ന യോനായുടെ പ്രസംഗം രോമാഞ്ചത്തോടെ കേട്ടുനിന്ന നിനിവേ നിവാസികൾ പശ്ചാത്തപിച്ചു. (യോനാ 3:5-6) മാനസാന്തരത്തിനു യോജിച്ച ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചു. (ലൂക്കാ 3:8) അതോക്കെ സംഭവിക്കുമ്പോൾ പ്രാസം ഗികനായ യോനായുടെ നിലയെന്തായിരുന്നു? പാവം മനുഷ്യൻ! അദ്ദേഹം ദൈവത്തോടു കെറുവിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ദൈവം നിനി വേക്കാരെ ശിക്ഷിക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹം ക്ഷുഭിതനായി. ആ ക്ഷോഭത്തെ അദ്ദേഹം ന്യായികരിച്ചു (യോന 4:9).

യോനായുടെ പരിഭവത്തിനും അതുമൂലമുണ്ടായ പെരുമാറ്റ വൈകൃതങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം കണ്ട ന്യായീകരണമെന്തായിരുന്നു? തന്നെ പ്രവാചകനായിട്ടു ദൈവം നിയോഗിച്ചതു, തന്നിൽ ദൈവം കണ്ടെത്തിയ ഏതോ നന്മയക്ക്ു അവിടുന്നു നല്കുന്ന അംഗീകാ രമാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു വിചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ആ വിചാരം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. തന്നിൽ ദൈവം കണ്ടെത്തിയെന്നു യോന ധരിച്ചിരുന്ന ആ നന്മയുടെ പേരിൽ, തന്നെ ഉപകരണമാക്കിയ ദൈവ ത്തിന്റെ മുമ്പിൽ, തനിക്കു എന്തൊക്കെയോ ചെറുതെങ്കിലുമായ അവകാശങ്ങളുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിൽ ബോദ്ധ്യം വളരുകയായിരു ന്നു. സങ്കല്പിതമായ പ്രസ്തുത അവകാശത്തിന്റെ പേരിൽ, നാലാ ളുകളറിയാൻ വേണ്ടി നിനിവേക്കാർക്കു ഒരു ശിക്ഷ നല്കണമെന്ന് യോനാ ദൈവത്തോടു റെക്കമെന്റു ചെയ്തു. ആ റെക്കമെന്റേഷൻ ദൈവം സ്വീകരിച്ചില്ല. തന്റെ ശുപാർശ ദൈവം സ്വീകരിക്കാതെവ ന്നപ്പോൾ, അതു ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ നീതിയുടെ നിരാസമായിട്ടാണു യോനാ കണ്ടത്. അത്യുന്നതന്റെ മനോ ഭാവത്തിൽ മാറ്റം വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു പരിഭവം പറയുന്ന പാര മ്പര്യം (സങ്കീ. 90) ഇസ്രായേൽക്കാർക്കു പണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്ന താണല്ലോ.

നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യമോ സതീർത്ഥ്യരുടെയിടയിൽ പ്രകടമാക്കിയ തലയെടുപ്പോ ഒന്നും കണക്കിലെടുത്തിട്ടല്ല, ദൈവം

നിങ്ങളെ ഇന്നു നിങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഉയരങ്ങളിലെത്തിച്ചത്. ദൈവ ത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആരും അഹംഭാവിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിനും അഭിമാ നിക്കുന്നവർ കർത്താവിലഭിമാനിക്കാനിടയാകേണ്ടതിനും വേണ്ടി, വ്യക്തിഗതമായ നേട്ടങ്ങൾ ഒന്നും അവകാശപ്പെടാനില്ലാതിരുന്ന നിങ്ങളെ ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്തുയർത്തകയാണു ചെയ്തത് എന്നു വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ എഴുതുന്നുണ്ടല്ലോ (1 കൊറ. 1:29-31).

ദൈവം യോനായെ പ്രവാചകനായി അയച്ചെങ്കിൽ, അതു ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു. ആ പര മാർത്ഥം ഒന്നുകിൽ അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അതംഗീക രിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് തുടക്കം മുതലേ യോനായ്ക്കു പിഴവുപറ്റുകയായിരുന്നില്ലേ? പടിപടിയായി അദ്ദേഹം കാലിടറുകയായിരുന്നില്ലേ? ഏറ്റവുമൊടുവിൽ, പാറപ്പുറത്ത് അത്ഭു തകരമായി മുളച്ചുപടർന്ന കാട്ടുവള്ളി പഴുത്തുണങ്ങിയപ്പോൾ വീണ്ടും യോനാ കോപിച്ചു (യോനാ. 4:11).

യോനായ്ക്കുപറ്റിയ അബദ്ധം ആവർത്തിക്കുകയായി രുന്നില്ലെ കർത്താവിന്റെ കാലത്തു യഹൂദജനം ചെയ്തത്? യഹൂ ദജനം വഴിയാണു മാനവരക്ഷ സംഭവിച്ചത് (റോമ 1:16;9:5). പക്ഷെ ദൈവം തന്റെ പരിപാലനാവിശേഷം നിമിത്തം അങ്ങനെ അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു, ഉപകരണമാക്കി എന്നതായിരുന്നല്ലോ പരമാർത്ഥം. ദൈവത്തിന്റെ കരുണാപൂർണ്ണമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ വിനീതമായി സ്വീകരിച്ച് എന്നും ദൈവത്തോടു നന്ദിപൂർവ്വം വർത്തിക്കുക എന്ന തായിരുന്നു അവർ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നത്. പക്ഷെ, തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നു ആത്മപ്രശംസ ചെയ്യുകയും മറ്റു സകലരെയും വിജാതിയരെന്നു പുച്ഛിക്കുകയുമായിരുന്നല്ലോ അവർ ചെയ്തത്. കർത്താവിനോടുപ്പോലും യുക്തിവാദം നടത്തിയ യഹൂ ദജനം യോനാപ്രവാചകനെപ്പോലെ അബദ്ധചിന്തയും അതിന്റെ പ്രതിഫലനമായ അവകാശബോധവും പുലർത്തുകയായിരുന്നു.

ദൈവം വിശേഷവിധിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയോഗിച്ച അനുഗ്രഹീതപാത്രമായ അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളാണു ഞങ്ങൾ, അക്കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കാത്തതുകൊണ്ട് സംസാരത്തിൽ വന്നു പോയ പരാജയമായിരിക്കാം, ദാസ്യത്തെക്കുറിച്ചും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ക്കുറിച്ചുമൊക്കെ നീ ഞങ്ങളുടെ സദസിൽ സംസാരിച്ചത്, അല്ലേ

(യോഹ 8:33) എന്നു അവർ മടികൂടാതെ ഈശോയോടു പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. അങ്ങനെ, യോനായെപ്പോലെ കാലിടറുകയായിരുന്നു തന്റെ ശ്രോതാക്കളായ പ്രമാണിമാർ എന്നു യുക്തിസഹമായി എടുത്തുകാണിക്കുകയായിരുന്നില്ലേ കർത്താവു ചെയ്തതു?

ആധുനിക യുഗത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര എന്നു വേണമെങ്കിൽ വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന കാര്യമാണു ആതമവിശ്വാസം. ഏല്പിക്കപ്പെടുന്ന, അല്ലെങ്കിൽ സമൂഹം ആവശ്യപ്പെടുന്ന, കാര്യം സമൂഹത്തിന്റെ വികാസത്തിനു പോംവഴിയാകത്തക്കവിധം നിറവേറ്റാൻ തന്നെക്കൊണ്ടുകഴിയും എന്നു സ്വയം ബോദ്ധ്യമുണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ, ആത്മവിശ്വാസം. അതു നല്ലതും ആവശ്യവുമാണ്. ഏതുവസ്തുവിനും അതിന്റെ നിഴലുണ്ട്. നിഴലെപ്പോഴും കറുത്തതാണ്. കവിപാടിയതുപോലെ സദാകൂടെ നടക്കുകയും എന്നെ കരികൊണ്ടു മണ്ണിൽ വരയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇരുട്ടിന്റെ പ്രേതങ്ങളാണ്ു നിഴലുകൾ. ആത്മവിശ്വാസത്തിനുമുണ്ടു ഒരു നിഴൽ. എന്താണാ നിഴലെന്നോ? ജോലി കൃത്യമായി നിർവഹിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുമെന്നു സമൂഹം നല്കുന്ന അംഗീകാരമാണു എനിക്കേല്പിക്കപ്പെടുന്ന ജോലി എന്നുള്ള ശാഖാവിചാരമാണു ആ നിഴൽ. ആത്മബോധം എന്നതിനുപേരു വിളിക്കാം. ശാഖാവിചാരമായ ആ നിഴലും യഥാർത്ഥ്യമാണ്. പക്ഷെ, ഏതുനിഴലിനേയുംപ്പോലെ ഈ നിഴലും കറുത്തതാണ്ു. എന്റെ നിഴൽ എന്നെ കരികൊണ്ടു മണ്ണിൽ വരയ്ക്കുന്നതുപ്പോലെ, ഈ ശാഖാവിചാരം എന്റെ ആത്മവിശ്വാസത്തെയും കരികൊണ്ടു വികൃതമായി വരയ്ക്കും.

ആത്മവിശ്വാസം എന്നെ നയിക്കുമ്പോൾ, ഓരോന്നും സഹപ്രവർത്തകർക്കു ശാന്തമായി വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തും നയജ്ഞതയോടെ അവരിൽ ബോദ്ധ്യം വളർത്തിയും കാര്യം നടത്തുന്നതിന് അവർക്കു ഞാൻ പ്രചോദനമായിരിക്കും; പ്രോത്സാഹനമായിരിക്കും (cfr. Peter 5:1-4). ഇതുപറയുമ്പോൾ പോയകാലത്തെ നമ്മുടെ സഭാംഗങ്ങൾ ജറമിയാസച്ചനും, അമാത്തൂസച്ചനും ഇന്നു കർമ്മരംഗത്തുള്ള കരിയിൽപിതാവും ഒരുതായപ്പിള്ളിയച്ചനും ഓർമ്മയിൽ വരും. ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ നിഴൽ എനിക്കുവഴികാട്ടിയാകുമ്പോഴോ? സമൂഹം ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യം സാധിച്ചാൽമാത്രംപോരാ എന്നിലുണ്ടെന്നു സമൂഹം കരുതുന്നതായി

ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന എന്റെ പ്രാപ്തിക്കു തെളിവും കൂടെ എനിക്കുകിട്ടണം. ഞാൻ വഴി സമൂഹത്തിനു വരുന്ന നന്മയോടൊപ്പമോ അതിലുപരിയോ ആയി എന്റെ പ്രാപ്തിക്കുള്ള തെളിവായിരിക്കും എന്റെ മുഖ്യപരിഗണന. സമൂഹത്തിനു നന്മയുണ്ടായതുകൊണ്ടു മാത്രം സന്തോഷിക്കുക എന്നതാണു ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ സ്വഭാവം. ആത്മബോധം എന്നെ നയിക്കുമ്പോഴാകട്ടെ, സമൂഹത്തിനു ഞാൻ എന്ന ഉപകരണം വഴിയുണ്ടാകുന്ന നേട്ടത്തിൽ സന്തോഷിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയാതെപോകുന്നു.

അതായിരുന്നല്ലോ, യോനാക്കു പിണഞ്ഞ അബദ്ധം. സ്വഭാവത്താലേ ക്രൂരന്മാരായ നിനിവേക്കാരെ യോനാ ഭയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ നിർദ്ദേശത്തിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോടാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. ദൈവമോ എന്നാൽ സ്നേഹപൂർവ്വം അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ നിനിവേയിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. ഊരുപേടിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, മൂന്നുദിവസം കൊണ്ടദ്ദേഹം നഗരത്തിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റേ അറ്റംവരെ നടന്നു പ്രസംഗിച്ചു. അതും ദൈവസഹായത്താൽ വൻവിജയമായി. ഞാൻ വഴിയോ മറ്റു വല്ലവരും മുഖേനയോ യേശുക്രിസ്തു പ്രസംഗിക്കപ്പെട്ടാൽ അതിലാണെനിക്കുസന്തോഷം (1 കൊറ. 15:8-11) എന്നുപറഞ്ഞ വി. പൗലോസിനേപ്പോലെ ചിന്തിക്കാനും സന്തോഷിക്കാനും യോനാക്കു സാധിച്ചില്ല. അതായിരുന്നല്ലോ യഹൂദജനത്തിന്റയും അവസ്ഥ.

അക്ഷരം കൂട്ടിവായിക്കാനറിയാത്ത ആശാരിയുടെയും സാദാ മറിയത്തിന്റെയും മകനെന്നു ഈശോയെ വിശേഷിപ്പിച്ച (മത്താ 13:55) ജനമായിരുന്നല്ലോ അവിടുത്തോടു അടയാളം ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ആ ജനത്തിന്, ആത്മവിശ്വാസത്തെ പിൻതുടരാതെ, അതിന്റെ നിഴലായ ആത്മബോധത്തെ പിന്തുടർന്ന് യോനായെ അടയാളമാക്കി നല്കി എന്നതായിരുന്നല്ലോ യുക്തി.

നമ്മുടെ സന്യാസ സമർപ്പിതജീവിതത്തിലും യോനായുടെ അടയാളം നമുക്കൊരു വഴിവിളക്കാണ്.

'നവ'സന്യാസത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ (ഒരു നിരീക്ഷണം)

ഫാ. ജോസഫ് കാഞ്ഞിരമറ്റം

ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഇത് എഴുതുന്ന ആളിന്റെ പരിമിതമായ അറിവിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിൽക്കുന്നതാണെന്ന് ആദ്യമേ സൂചിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കുറെ വർഷങ്ങളായി നമ്മുടെ സഭാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയൊ സാവധാനം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്ന ചില മനോഭാവങ്ങളാണ് അഥവാ കാഴ്പ്പാടുകളാണ് ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്. അതിൽ ശരിയും തെറ്റും ഉണ്ടാകാം.

കുറെ വർഷങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ സഭയിൽ ഒരു 'നവസന്യാസം' രൂപം കൊള്ളാനുള്ളസാദ്ധ്യതയുണ്ട്. അത് വളരെ എളുപ്പമുള്ള സന്യാസമായിരിക്കാം. സന്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങൾക്ക് കാര്യമായ പ്രസക്തി ഇല്ലാത്ത ഒരു സന്യാസം. മുമ്പ് സന്യാസം പരിത്യാഗത്തിന്റെ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നെങ്കിൽ കാലക്രമത്തിൽ അത് പരിത്യാഗത്തിന്റെ പരിത്യാഗം സ്വഭാവമാകുന്ന ഒരു സന്യാസം ആയിരിക്കും. മുതിർന്ന തലമുറ നല്കുന്ന മാതൃകകളും കാഴ്ച്ചപ്പാടുകളുമാണല്ലോ ഈ തലമുറ അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. ഭാരംകുറഞ്ഞ, എളുപ്പമുള്ള സന്യാസമാണല്ലോ (Religious life made easy) കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. കുറെ വർഷങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ, ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ, സന്യാസത്തിന്റെ ലേബലിൽ ഭൗതിക കാര്യങ്ങളിൽ ഉയർന്ന നിലവാരവും ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ താഴ്ന്ന നിലവാരവും പുലർത്തുന്ന കുറെ ആളുകളുടെ ഒരു കൂട്ടമായിതീരും സി. എം. ഐ. സന്യാസം.

അതിന്റെ 'സവിശേഷതകൾ' താഴെ പറയുന്നവയായിരിക്കും:

1. പ്രാർത്ഥന എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും ഒത്തുവന്നാൽ മതി. പ്രാർത്ഥന ഇല്ലെങ്കിലും സന്യാസിയായി ജീവിക്കാം.

2. വ്രതങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്താൽ മതി. അവ പാലിക്കണമെന്നില്ല. പാലിക്കണമെങ്കിൽ തന്നെ പറ്റുന്നതുപോലെ പാലിച്ചാൽ മതി.

3. ദൈവിശ്വാസം ഉണ്ടായാൽ മതി. വിശ്വാസാനുസൃതമായ പ്രവർത്തി വേണമെന്നില്ല.

4. പരിത്യാഗത്തിന് ഇന്ന് പ്രസക്തിയില്ല. ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചവയെല്ലാം നല്ലതാണ്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാം അനുഭവിച്ചു ജീവിക്കാം. സന്യാസം സർവ്വസംഗപരിത്യാഗത്തിന്റെ ജീവിതമാണെന്നും മറ്റുമുള്ള ചിന്തയ്ക്ക് ഇന്ന് പ്രസക്തിയില്ല.

5. നോമ്പില്ലാത്തകാലവും നോമ്പുകാലവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം കല്പിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല.

6. സന്യാസികളുടെ ജീവിതനിലവാരം (ഭൗതികകാര്യങ്ങളിൽ) സാധാരണക്കാരുടേതിൽ നിന്നും ഉയർന്നതായിരിക്കണം.

7. സന്യാസദാരിദ്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഴയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്ക് ഇന്ന് പ്രസക്തിയില്ല.

8. ഒന്നിനും ഒരു കുറവും ഉണ്ടാകരുതെന്ന് മാത്രമല്ല, ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ഉണ്ടാകണം.

9. സന്യാസികൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ ഏറ്റവും നല്ലതായിരിക്കണം. അവർ ദാരിദ്ര്യവ്രതം എടുത്തവരാണല്ലോ!

10. സന്യാസഭവനങ്ങളിലെ സംവിധാനങ്ങൾകണ്ടാൽ "ഇത് എന്തൊരു കൂട്ടരാണ്; ഒരു standard ഇല്ലാത്തവർ" എന്ന് മറ്റുള്ളവരെകൊണ്ട് പറയിക്കാൻ ഇടയാക്കരുത്. ലാളിത്യവും

മിതത്വവുമൊക്കെ പഴഞ്ചൻ ചിന്താഗതിയുടെ ഫലമാണ്.

11. ആഘോഷങ്ങൾ പൊടിപൂരമായിരിക്കണം.

12. ഏതെങ്കിലും Department -ൽ പണം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർക്ക് പണം ചെലവഴിക്കാനോ, കടം വാങ്ങിക്കാനോ, കൊടുക്കാനോ അനുവാദം ആവശ്യമില്ല. തൊട്ടതിനൊക്കെ അനുവാദം ചോദിക്കാൻ പോയാൽ ഒരു കാര്യവും നടക്കുകയില്ല.

13. അധികാരികളുടെ പ്രധാനജോലി ഭൗതികകാര്യങ്ങൾ ഏറ്റം നന്നായി കൊണ്ടുപോകലാണ്.

14. ആത്മീയ കാര്യങ്ങൾക്കു മുൻഗണന കൊടുക്കുന്ന അധികാരി ഇന്നത്തെ കാലത്തിന് പറ്റിയവരല്ല.

15. അധീനർ എന്തു ചെയ്താലും നിശബ്ദത പാലിക്കുന്ന അധികാരി നല്ല അധികാരിയാണ്.

16. സന്യാസ നിയമങ്ങൾക്കനുസൃതം പ്രവർത്തിക്കുന്ന അധികാരി അധീനർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കാത്ത അധികാരിയാണ്.

17. അധീനർ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ന്യായമായ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്ന അധികാരി പ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കാത്ത അധികാരിയാണ്.

18. സന്യാസ നിയമങ്ങൾ പറ്റുന്നതുപോലെ പാലിച്ചാൽ മതി.

19. സന്യാസ നിയമങ്ങൾ ദൈവഹിതത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണെന്ന ചിന്താഗതിക്കു ഇന്ന് പ്രസക്തിയില്ല.

20. ആധുനികമാധ്യമങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിൽ നിയന്ത്രണം പാലിച്ചിട്ട് ആവശ്യമില്ല. എല്ലാം കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ എന്താണ് തെറ്റ്?

ഷില്ലോംങ്ങിലെ ചാവറപള്ളി

ഫാ. തോമസ് പന്തപ്ലാക്കൽ സി. എം. ഐ

ഇന്ത്യാമഹാരാജ്യത്തിന്റെ വടക്ക്കിഴക്ക് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഏഴു സംസ്ഥാനങ്ങൾ അതിർത്തിയുടെ സാമീപ്യം കൊണ്ടും സാസ്കാരിക ബന്ധംകൊണ്ടും പ്രകൃതി നിർമ്മിച്ച സ്വാഭാവികതകൊണ്ടും ഉള്ള ബന്ധങ്ങൾ കൊണ്ടായിരിക്കാം എഴു സഹോദരിമാർ എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ലോകോത്തര വിനോദയാത്ര കേന്ദ്രവും കൂടി ആയ ഷില്ലോംങ്ങ് ആസ്ഥാനമായിട്ടുള്ള മേഘാലയ സംസ്ഥാനം എഴു സഹോദരിമാരിലെ സിന്ദൂരപൊട്ടാണ്. 22429 സ്ക്വയർ കിലോമീറ്റർ വിസ്തൃതിയുള്ള ഈ സംസ്ഥാനത്ത് പല ട്രൈബുകളിലുള്ള ജനങ്ങളാണെങ്കിലും ക്രൈസ്തവസംസ്ഥാനം എന്നു വിളിക്കാം. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷനറിമാരുടെ പിന്നാലെ സൽവത്തോറിയൻസും സലേഷ്യൻസും 1907 ഉം 1923 ഉം മുതൽ പ്രവർത്തിച്ചപ്പോൾ കത്തോലിക്കാസമൂഹം വളരെ കൂടുതൽ ഉള്ള ഒരു സംസ്ഥാനമായി മേഘാലയ.

നാലുരൂപതകൾ ഉൾകൊള്ളുന്ന ഷില്ലോംങ്ങ് അതിരൂപതയിലെ മൗബറി പാരിഷിന്റെ സ്റ്റേഷൻ പള്ളിയാണ് ചെറുഗ്രാമമായ സ്ളേവിലാർ. ഷിലോംങ്ങിൽ നിന്ന് 29 കിലോമീറ്റർ അകലമുണ്ട് ഈ ഗ്രാമത്തിലേക്ക്. ഇന്നു ജനശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ട് വി. ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് പിതാവിന്റെ നാമത്തിലുള്ള നോർത്ത് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യയിലുള്ള ആദ്യത്തെ പള്ളിയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ് സ്ളേവിലാർ. ഖാസി ട്രൈബിൽ പെടുന്ന 38 കുടുംബങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് സ്ളേവിലാർ പള്ളി. കൃഷിയും കന്നുകാലിവളർത്തലും തൊഴിലായി ജീവിക്കുന്ന നിഷ്കളങ്ക മാനസരായ നാടിന്റെ മക്കളാണ് ഇവർ.

ഇവരുടെ ചിരകാലാഭിലാഷമായിരുന്നു അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിലൊരാരാധനാലയം ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നത്. 1986-ലാണ് പാവപ്പെട്ടവരായ ഇവർ ദേവാലയത്തിനുവേണ്ടി പരിശ്രമം തുടങ്ങിയത്. പരിശ്രമത്തിന്റെ തുടക്കവും ഫലമണിഞ്ഞ സമയവും വി. ചാവറപ്പിതാവുമായി ഒരു ബന്ധം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നു. 1986-ലാണ് അദ്ദേഹം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടത്. 2014-ലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധപദപ്രഖ്യാപനം. അപ്പോഴേക്കും പള്ളിയുടെ പണി പൂർത്തിയാകാറായി. വി. ചാവറപ്പിതാവിന്റെ നാമം പളളിക്കു നൽകാമെന്ന തീരുമാനവും അതോടെ ഉണ്ടായി. നോർത്ത് ഈസ്റ്റിലെ ആദ്യത്തെ ചാവറപളളിക്കുവേണ്ടി ദൈവം കാത്തുനിന്ന അനുഭവമാണ് നമുക്കിവിടെ കണ്ടെത്താനാവുക.

2002-ൽ മുളകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചെറിയപളളി പൊളിച്ച് വിപുലപ്പെടുത്തുവാൻ 2008-ൽ തീരുമാനമായി. സാമ്പത്തികം കണ്ടെത്തുവാൻ അടുത്ത ഗ്രാമത്തിൽ കപ്പുച്ചിൻ മൈനർ സെമിനാരിയുടെ റെക്ർ ആയിരുന്ന ഫാ. മാത്യു കല്ലിടിക്കിൽ ofm cap ഇവരുടെ സഹായത്തിനെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദാര്യപൂർണ്ണമായ സഹകരണംകൊണ്ട് പള്ളിയുടെ പണി പൂർത്തിയായി. ആ ഗ്രാമത്തിൽ തന്നെ സന്യാസിനി പരിശീലനത്തിനു തുടങ്ങിയ ക്ലാര സഭാസ്ഥാപനത്തിലെ സി. ലിനറ്റ് വയലിൽ കളപ്പുരയേയും കപ്പൂച്ചിൻ വൈദികൻ മാത്യു കല്ലിടുക്കിലിനെയും ചാവറപ്പിതാവിനു വേണ്ടി ദൈവം നിമിത്തങ്ങളാക്കി. സിസ്റ്റർ ലിനറ്റും കമ്മ്യൂണിറ്റിയും മാത്യു അച്ചനുംകൂടി ആലോചിച്ചു ചാവറപിതാവിന്റെ നാമം പുതിയ പളളിക്ക് നൽകാമെന്ന്. ഇവിടെയും ചാവറപിതാവിന് ക്ലാരസഭയോടുള്ള ബന്ധത്തെ ഉറപ്പിക്കുവാനവസരമായി. വിശുദ്ധ അൽഫോൻസാമ്മക്ക് മൂന്നുപ്രാവശ്യം രോഗശാന്തി ലഭിക്കുവാൻ ചാവറപിതാവ് നിമിത്തമായി എന്നതും ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

തുടർന്ന് മൗബറി ഇടവകയുടെ വികാരി ഫാ. ലിയോാമേരിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 2015 ആരംഭത്തിൽ വി. ചാവറകുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസിന്റെ നാമത്തിൽ പള്ളി വെഞ്ചരിച്ചു. താമസിയാതെ

ഷില്ലോംങ്ങ് അതിരൂപതയിലെ ഒരിടവകയായും ചാവറപിതാവിന്റെ ഒരു തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രമായും ഇവിടം വളരും എന്ന വലിയ പ്രതീക്ഷയിലും പ്രാർത്ഥനയിലുമാണ് സ്ളേവിലാർ പള്ളിയിലെ ഓരോ അംഗവും.

ഇത്രയും ചരിത്രത്തിലൂടെ കടന്നുപോയപ്പോൾ സി. എം. ഐ. സഭയ്ക്ക് ഈ പളളിയോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി ഒരിടം കിട്ടിയതിനെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് നല്ലതെന്നു കാണുന്നു. തീരുമാനങ്ങളൊക്കെ ഏതാണ്ട് പൂർത്തിയായപ്പോൾ സി. ലിനറ്റ് കേരളത്തിലെ വീട്ടിലെത്തി. കോട്ടയം പ്രൊവിൻസിലെ ബ. ജോർജ് വയലിൽ കളപുരയച്ചന്റെ സ്വന്തം സഹോദരിയാണ് സി. ലിനറ്റ് എഫ്. സി. സി. വീട്ടുകാരുടെ വകയായി ചാവറപ്പിതാവിന്റെ ആൾരൂപം നൽകി. സിസ്റ്റർ പിന്നെ ബന്ധപ്പെട്ടത് എന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ജനറാൾ ഹൗസിൽ വന്ന സിസ്റ്ററിന് ചൈനയിൽ പ്രിന്റ് ചെയ്ത ചാവറപ്പിതാവിന്റെ പടം അവിടെയുള്ള എല്ലാകുടുംബങ്ങൾക്കുമായി നൽകി. കോട്ടയം പ്രൊവിൻസിൽ നിന്ന് പതിനായിരം രൂപയും സിസ്റ്റർ വഴി കൊടുത്തയച്ചു.

രൂപവും പടങ്ങളും പള്ളിയിലും വീടുകളിലും എത്തിയപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്കു വലിയ ആവേശമായി വി. ചാവറപിതാവിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയുവാൻ. അവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റുന്ന വിധത്തിലുള്ള ചില ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങൾ സി. ലിനറ്റിനയച്ചുകൊടുത്തു. അവിടുത്തെ ജനങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയായ ഖാസി ഭാഷയിലേക്ക് അവിടത്തുകാരനായ മിസ്റ്റർ എവരീസ്റ്റ് മൊഴിമാറ്റം ചെയ്തു. ഈ ചെറുപുസ്തകം പ്രിന്റ് ചെയ്യുവാനാവശ്യമായ 25000 രൂപ പാസ്റ്ററൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് വഴി ബഹു. സാജു അച്ചൻ നൽകുകയുണ്ടായി. വിശുദ്ധനെ അറിയും തോറും അവർ വിശുദ്ധനിൽ കൂടുതൽ ആകർഷിതരായി. അവരെക്കുറിച്ച് സി. ലിനറ്റുമായി വിലയിരുത്താറുണ്ടായിരുന്നു, വല്ലപ്പോഴും.

കുറെ സി. എം. ഐ അംഗങ്ങളും ബഹു. ജനറാളച്ചനോടു കൂടി ഷില്ലോംങ്ങിലെ ചാവറപള്ളിയിൽ എത്തുക എന്നത് ദൈവിക

പദ്ധതിയായിരുന്നു എന്നുതോന്നുന്നു. നമ്മുടെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിലയിരുത്തുവാൻ വേണ്ടി സലേഷ്യൻ മിഷനറിമാരുടെ അടുത്ത് ഷില്ലോംങ്ങിനുപോയി വിലയിരുത്തുന്നത് നല്ലത് എന്ന തീരുമാനത്തോടെ ബഹു. ജനറാളച്ചനും പാസറ്ററൽ കൗൺസിലർ ബഹു. സാജു അച്ചനും എല്ലാ പ്രൊവിൻസിലെയും പാസ്റ്ററൽ കൗൺസിലർമാരുംകൂടി ഷില്ലോംങ്ങിന് പോയത് ചാവറ പള്ളി സന്ദർശിക്കുവാനുള്ള ദൈവനിയോഗമായി.

2018 ഫെബ്രുവരി 21ന് വൈകിട്ട് ആറര മണിക്ക് ഞങ്ങൾ 17 പേർ സ്ളേവിലാർ പള്ളിയിലെത്തി. ഖാസിസംസ്ക്കാരമുറയനുസരിച്ച് ഞങ്ങളെ അവർ ആഘോഷമായി സ്വീകരിച്ചു. ബഹു. ജനറാളച്ചന്റെ മുഖ്യകാർമ്മികത്വത്തിൽ ഞങ്ങൾ സമൂഹബലിയർപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഹോമിലി പറഞ്ഞു. കോഴിക്കോടുപ്രൊവിൻസിന്റേതായി നൽകിയ അരുളിക്കായിലുള്ള ചാവറപിതാവിന്റെ തിരുശ്ശേഷിപ്പ് ബഹു. ജനറാളച്ചൻ ആഘോഷമായി അൾത്താരയിൽ വണക്കത്തിനു സമർപ്പിച്ചു പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തി. വിമലഹൃദയത്തിന്റെ ഭിത്തിയിൽ സ്ഥാപിക്കാവുന്ന വലിപ്പമുള്ള പടവും എല്ലാ കുടുംബങ്ങൾക്കും നൽകി. ഭാവിയിലെ ഒരു ചാവറ തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രമായിത്തീരട്ടെ എന്ന ആശംസയും പ്രാർത്ഥനയുമായിരുന്നു എല്ലാവരുടെയും അധരത്തിൽ നിന്നുയർന്നത്. ഒരു സാധാരണ പള്ളിയിൽ ഇത്രയും വൈദികർ ഒരുമിച്ച് ബലിയർപ്പിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചത് മേഘാലയയിലെ ചരിത്രസംഭവമായി അവർ അനുസ്മരിച്ചു. മിസ്റ്റർ എവരീസ്റ്റ് ഖാസി ഭാഷയിലും ഇംഗ്ലീഷിലും കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുകയും ബഹു. വികാരിയച്ചൻ സ്നേഹനിർഭരമായ നന്ദിയറിയിക്കുകയും ആ നാടിന്റെ സംസ്ക്കാരത്തിനനുസരിച്ചുള്ള ഷാളണിയിച്ച് ഞങ്ങളെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അവിടുത്തെ മുപ്പത്തിയെട്ട് കത്തോലിക്കാ കുടുംബങ്ങളിലെ ആബാലവൃദ്ധം അംഗങ്ങളും വലിയൊരു നിർവൃതിയിലാണ്ടു.

ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രം പിന്നിട്ട ' ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവരുൾ'

ഫാ. ജെയിംസ് മഠത്തികണ്ടം സി. എം. ഐ

കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ പെരുമാറ്റ ചട്ടത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ധന്യമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥ തെളിയിച്ച മൂല്യസമ്പത്താണ് വിശുദ്ധ ചാവറപിതാവിന്റെ ചാവരുൾ. കേരളത്തെ നന്മ മാത്രം ചെയ്യാനും സ്നേഹം മാത്രം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനം പഠിപ്പിച്ച് അറിവിലൂടെ ആത്മീയത വളർത്തിയ കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക സമുദ്ധാരകനായ ചാവറപിതാവ് കേരള സഭയെ മാത്രമല്ല, കേരള സമൂഹത്തെ സേവിച്ചുവെന്ന് നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതാണ് ചാവരുൾ. 1868 ഫെബ്രുവരി 13-ാം തീയതി കൂനമ്മാവ് ആശ്രമത്തിലിരുന്ന് തന്റെ അന്ത്യനാളിനോട് സമീപിച്ചപ്പോൾ കുറിപ്പാക്കിയ ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവരുൾ ആണിത്. അറിവിന്റെ ഒരു പുസ്തകം മാത്രമല്ലിത്, ജീവിതത്തിന്റെ താക്കോലാണ്. ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് കണ്ടറിഞ്ഞ് മനസ്സിലാക്കിയ ഒരു വേദന കുറിപ്പായിരുന്നു ചാവറപിതാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഉതിർന്ന ഈ അമൂല്യ വചനങ്ങൾ. ഒരു ജനതയെ മുഴുവനും പഠിപ്പിച്ച് സ്വാംശീകരിച്ച് നന്മയുടെ പോയിന്റിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കാൻ ദീർഘശ്വാസമെടുത്ത ഒരു പുണ്യവാന്റെ ഹൃദയമാണീ ചാവരുൾ.

മാധ്യമലോകത്തിന്റെ നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത പാച്ചിലിൽ കടിഞ്ഞാണിടാൻ മനുഷ്യമക്കളോട് പറയുന്ന ഹൃദയഭാഷണമാണിത്. ഒരു കുടുംബത്തിന്റെയൊ, ഒരു കുട്ടിയുടെയൊ, ഒരു വ്യക്തിയുടെയൊ, ജീവിത പശ്ചാത്തലങ്ങളെ, കണ്ണാടിയിൽ എന്നപോലെ ഇന്ന് ഈ ചാവരുൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഇതിനോട് കിടപിടിക്കുവാൻ മറ്റൊരു മൂല്യചിന്തയും ഇല്ല. കൈനകരിയിലെ

തന്റെ വീടിനുള്ളിൽ അപ്പനും അമ്മയും സഹോദരങ്ങളും തന്നെ വളർത്തിയ ആ കുട്ടിക്കാലം പുഷ്പിച്ചത് ഈ ചാവരുളിലാണ്. പകർച്ചവ്യാധിമൂലം തന്റെ അപ്പനും അമ്മയും ഏകസഹോദരനും മരണമടഞ്ഞതിന്റെ ദു:ഖം മനസ്സിലുണ്ടെങ്കിലും യുവപ്രായത്തിലെ ആ നൊമ്പരം-ഏകനായിരുന്ന ആ ഓർമ്മയിൽ നിന്ന്, ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനാളുകളിലെത്തിയപ്പോൾ, നഷ്ടപെടാത്ത സ്നേഹത്തിന്റെ മുദ്രയാണ് ചാവറപിതാവ് അവസാനമായികുറിച്ച് കൈനകരിയിലെ തന്റെ ബന്ധുക്കൾക്കും നാട്ടുകാർക്കുമായി സമ്മാനിച്ച ചാവരുൾ. കൈനകരി കുരിശുപള്ളിയുടെ പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും മാസത്തിലെ ആദ്യ ശനിയാഴ്ച എല്ലാവരും കൂടി വായിക്കുകയ്യും സാധിക്കുന്നവരൊക്കെ പകർത്തി എഴുതി വീടുകളിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് ചാവറപിതാവ് നിഷ്കർഷിക്കുമ്പോൾ, 'ഞാൻ മരിച്ചാലും ഈ കടലാസ് മരിക്കുകയില്ലാ'യെന്ന് ഇതോടൊപ്പം കുറിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം ഇന്ന് ജാതി - മത വ്യത്യാസം കൂടാതെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ലോകജനതയ്ക്ക് കടമയായിരിക്കുന്നു.

ചാവരുളിനെ കലകളോട് ബന്ധിച്ച് ഇതിന്റെ ആത്മീയ ആഴം കണ്ടെത്താൻ ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ മനസ്സിന്റെയും ബുദ്ധിയുടെയും തലങ്ങളിലേക്കുയർത്തിയാൽ മന:സ്ഥാപത്തിനും മാനസാന്തരത്തിനും മന:പരിവർത്തനത്തിനും ചാവരുൾ കാരണമാകുമെന്ന് ഇതിലെ 40 നമ്പരുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. "സമ്പന്നരെ,നിങ്ങൾക്കു ദുരിതം. നിങ്ങളുടെ ആശ്വാസം നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ സംതൃപ്തരായിരിക്കഴിയുന്നവരേ, നിങ്ങൾക്കു ദുരിതം! നിങ്ങൾക്കു വിശക്കും. ഇപ്പോൾ ചിരിക്കുന്നവരേ, നിങ്ങൾക്കു ദുരിതം! നിങ്ങൾ ദു:ഖിക്കും" (വി. ലൂക്കാ 6:24). ഈ ദുരിതങ്ങൾ അവസാനിക്കാൻ വി. ചാവറപ്പിതാവ് നല്കുന്ന ചാവരുൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. " നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഉപവിയായിരിപ്പിൻ, സ്നേഹമായിരിപ്പിൻ. ഓരോരുത്തന്റെ കുറവുകളും, പോരായ്മകളും നിങ്ങൾ തമ്മിൽ ക്ഷമിപ്പിൻ. ഇപ്രകാരം ചെയ്താൽ ഈ ലോകത്തിൽ സമാധാനവും പരലോകത്തിൽ നിത്യഭാഗ്യവും നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കും"

ദുരിതമില്ലാത്ത ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സ്നേഹവും ഉപവിയുമാണ് ആവശ്യമെന്ന് വി. ചാവറപ്പിതാവ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

വി. ലൂക്കാ 6:27 -ൽ വായിക്കുന്നു, ‘‘ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കുവിൻ, നിങ്ങളെ ദ്വേഷിക്കുന്നവർക്കു നന്മ ചെയ്യുവിൻ.’’ ഈ സുവിശേഷഭാഗങ്ങൾ വി. ചാവറപ്പിതാവിന്റെ ചാവരുളിൽ ‘‘വഴക്കുള്ള തറവാട് വേഗത്തിൽ നശിച്ചുപോകും. നിങ്ങളുടെ അറ്റകുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ക്ഷമിക്കയില്ലെങ്കിൽ പുറമേയുളളവർ ക്ഷമിക്കുമോ?’’ എന്ന് നാം ചേർത്തുവായിക്കണം.

ഇങ്ങനെ സുവിശേഷങ്ങൾ, നോമ്പുകാലത്ത് നമ്മെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപകരിക്കുന്നതുപോലെ, ചാവരുൾ ആന്തരിക പരിവർത്തനത്തിന് ഏറെ ഉപകരിക്കുന്നുണ്ട്. ‘‘ഒരു ചെകിട്ടത്ത് അടിക്കുന്നവന് മറ്റേ ചെകിടുകൂടി കാണിച്ചുകൊടുക്കുക’’യെന്ന യേശുവിന്റെ സുവിശേഷസന്ദേശം ചാവരുളിലൂടെ ഉപദേശിക്കുന്നത് ‘‘മറ്റുള്ളവർ നിന്റെ ഒരു കുറ്റം ക്ഷമിക്കണമെങ്കിൽ ഇന്ന് മറ്റുള്ളവരുടെ അറ്റകുറ്റങ്ങൾ നീ ക്ഷമിക്കേണ്ടയോ?’’ എന്നാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ഭിന്നിപ്പില്ലാത്ത മനസ്സോടുകൂടി ജീവിക്കുവാനുള്ള കടമയാണ് ചാവരുളും സുവിശേഷവും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്.

‘‘നിങ്ങൾ വിധിക്കരുത്,’’ചീത്ത മനുഷ്യൻ തിന്മയിൽ നിന്ന് തിന്മ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു’’ എന്ന ലൂക്കാ സുവിശേഷകന്റെ വചനങ്ങളും ഈ നോമ്പുകാലത്ത് നമ്മെ ക്ഷമയിലേക്ക് നയിക്കട്ടെ. അല്പമെങ്കിലും ഉപവിയുടെ ഗുണങ്ങളുണ്ടാകാനും ഉപവിശാലകൾ സന്ദർശിക്കാനും നമുക്കു കഴിയട്ടെ.

‘‘സർക്കാർ വഴക്കുകൾ കുടുംബങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നു. എത്ര ന്യായമുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചായിരുന്നാലും സർക്കാരിൽ പോകാതിരിക്കുന്നതായിരുന്നു നന്ന്’’ ചാവരുളിലെ ഈ വചനങ്ങൾ ഇന്ന് വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഭിന്നതയെ ഇല്ലാതാക്കുവാനും സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുവാനും കഴിയണം. കുടുംബങ്ങളിലും സഭയിലും ഒരുപോലെ

ഇന്ന് ഭിന്നത വർദ്ധിച്ചു. സമാധാനമല്ല, അന്വേഷിക്കുന്നത്, മാദ്ധ്യ മങ്ങളെയും സർക്കാരിനേയുമാണ്. ഒരേ സമയം രണ്ടിന്റെയും ഇര കളായിമാറുന്നു. മാധ്യമങ്ങൾ ഭിന്നതകുറയ്ക്കുമോ? സർക്കാരിൽ എത്തുന്ന വഴക്കുകൾ നീതിപാലിക്കുമോ? ഇതൊന്നും ഇല്ലാതെ മനുഷ്യൻ തകർന്ന്, സംവിധാനങ്ങൾ ഉടഞ്ഞ്, വലിച്ചിഴക്കപ്പെടുന്നു. നിലനില്പ്പുള്ള ഒരു സംവിധാനത്തെ നിലനിൽപ്പില്ലാതാക്കുവാൻ ഭിന്നതയ്ക്കു കഴിയുമെന്ന് നാം കണ്ടു.

ഭിന്നതകളെക്കുറിച്ച് ലോകചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ നമുക്കു കാണാം. കായേനും ആബേലും തമ്മിൽ ഭിന്നതയുണ്ടായി. ആദ്യമാതാപിതാക്കളുടെ പാപംമൂലം ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ഭിന്നതയുണ്ടായി. രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളിലും ഈ ഭിന്നത വളർന്നു. ഏകമായിരുന്ന മനുഷ്യമനസ്സുകൾ രണ്ടായി പിളർന്നു. വിവാഹ ത്തിലൂടെ ഒന്നാക്കപ്പെട്ട പുരുഷനും സ്ത്രീയും ഭിന്നിച്ചപ്പോൾ, അവർ വേർപിരിയാൻ കോടതിയെ സമീപിക്കുന്നു. കുടുംബതലങ്ങളിലും സഭാതലങ്ങളിലും രാജ്യതലങ്ങളിലും ഈ ഭിന്നത വ്യക്തമാണ്. ത്യാഗത്തിന്റെയും സഹനത്തിന്റെയും സന്ദേശങ്ങൾ തരുന്ന നോമ്പു ഭിന്നതയവസാനിപ്പിക്കുവാൻ ഇടയാക്കണം. രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ഭിന്നതയുണ്ടായി യുദ്ധത്തിൽ അവസാനിച്ചപ്പോൾ വലിയ നഷ്ട ങ്ങളാണുണ്ടായത്. കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിൽ ഭിന്നതയുണ്ടായപ്പോൾ എത്രയോ കുടുംബങ്ങളാണ് നശിച്ചുപോയത്? സമ്പത്തു മുഴുവനും മക്കളുടെ കൈവശം ആയപ്പോൾ പിതാവിനെയൊ, മാതാവിനെയൊ സംരക്ഷിക്കാൻ മനസാകാത്ത മകനും മരുമകളും എത്രയോ അധികം ഭിന്നതയിലായി? ആർക്കും സമാധാനമോ, സന്തോഷമോ ഇതുമൂലം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ നോമ്പിന്റെയവസരത്തിൽ ഭിന്നതകൾ ഒഴിവാക്കി സ്നേഹത്തിലേക്ക് വരുവാൻ ‘ചാവരുൾ’ നമ്മെ സഹായിക്കട്ടെ.

നേതൃത്വ ശുശ്രൂഷ

- ഒരു പരിചിന്തനം

'കൂട്ടായ്മ'യിലെ 'സുപ്പീരിയർ' വാക്കിൽത്തന്നെ വൈരുദ്ധ്യം!

ഫാ. ജോസ് പാലാട്ടി സി. എം. ഐ

സമൂഹം, പറ്റം, കൂട്ടം, കൂട്ടായ്മ... എന്നീ വാക്കുകൾ പ്രഥമതാ പര്യായങ്ങളെന്നേ തോന്നു. പക്ഷെ അർത്ഥതലങ്ങളിൽ ഏറെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. മനുഷ്യസമൂഹം, ആട്ടിൻപറ്റം, ആൾക്കൂട്ടം, സഭാക്കൂട്ടായ്മ എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. പൂരപ്പറമ്പിലും ചന്തസ്ഥലത്തും കൂടുന്നത് ആൾക്കൂട്ടമാണ്. ഓരോരുത്തർക്കും വ്യത്യസ്തമായ ലക്ഷ്യമായിരിക്കും, ഒരിടത്ത് കൂടുന്നതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാവുക. എന്നാൽ ദേവാലയത്തിൽ സമ്മേളിക്കുന്നവർ ദൈവാരധനയെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നവരാണ്. തന്മൂലം വ്യക്തികളുടെ ആത്മീയപോഷണം സാധ്യമാവും; ഹൃദയഐക്യവും ഉണ്ടാവും.

പഴയനിയമത്തിലെ ഇസ്രായേൽ ദൈവത്താൽ വിളിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ട ജനമാണ് 'ദൈവജനം.' അവരുടെ നിയതമായ സ്വഭാവമാണ് കൂട്ടായ്മ (Communion) ; ഓരോരുത്തർക്കും എല്ലാവർക്കും ഒരേ ഒരു ലക്ഷ്യം. ഇതുതന്നെയാണ് സമർപ്പിതരുടെ കൂട്ടായ്മയെക്കുറിച്ചും പറയാനാവുക.

ചുരുക്കത്തിൽ : സമർപ്പിതരുടേത് ആൾക്കൂട്ടമല്ല; സാമുദായികമോ സാമൂഹികമോ ആയ സംഘടനയോ സഖ്യതയോ അല്ല, മറിച്ച് കത്തോലിക്ക സഭ ഔദ്യോഗികമായി നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകാശനമായി യേശുക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിച്ചുകൊണ്ടുള്ള, സിദ്ധിപരമായി ഉടലെടുക്കുന്നതും, തിരുസഭയാൽ അംഗീകൃതവുമായ ഒരു പൊതു ജീവിതാവസ്ഥയാണിത്. സുവിശേഷാത്മകമായ ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം (കന്യാത്വം), അനുസരണം എന്നീ വ്രതങ്ങളുടെ പരസ്യപ്രഖ്യാപനത്താൽ ഒരു സമൂഹത്തിന് സ്വയം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ജീവിത ശൈലിയാണിത്. ഒരുപ്രകാരത്തിലുള്ള ലോകാകല്ച്ച ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ലോകത്തിലും, ലോകത്തിനുമായുള്ള ശുശ്രൂഷയാണ് അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുക.

ഇസ്രായേൽ ദൈവജനം : ദൈവികമായ കൂട്ടായ്മയിലേക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ട ജനമാണ് ഇസ്രായേൽ. ചിതറിക്കിടന്ന ജനത്തെ സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നിപ്പിക്കാൻ തിരുവുള്ളമായ യാഹ്‌വേ, തന്റെ ഹൃദയവികാരങ്ങൾക്കൊത്ത് പ്രവർത്തിച്ച പ്രവാചകരേയും, ജനനേതാക്കന്മാരേയും, രാജാക്കന്മാരേയും തെരഞ്ഞെടുത്ത് നിയമിച്ചു; സ്വന്തം ജനത്തെ നയിക്കാനും ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്ത് എത്തിക്കാനും തീരുമാനിച്ച അവിടുന്ന് ഇടയന്മാരെയെന്നവിധമാണ് മുൻപറഞ്ഞ നേതൃനിരയെ അഭിഷേചിച്ചു നൽകിയത്. എന്നാൽ ചുരുക്കം ചിലർ യാഹ്‌വേയുടെ ഹിതത്തിനിണങ്ങാതായപ്പോൾ അവിടുന്ന് അവരെ നിഷ്ക്കാസനം ചെയ്തു. നേരായ നേതൃത്വത്തെ പരിപാലിച്ചു.

യേശു തെരഞ്ഞെടുത്ത ശ്ലീഹന്മാരുടെ കൂട്ടായ്മ : സുവിശേഷകനായ വി. മർക്കോസ് യേശു പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത് തന്നോടുകൂടിയായിരിക്കാൻ തിരുമനസ്സായ ആദ്യകൂട്ടായ്മയെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. **"പിന്നെ അവൻ മലമുകളിലേക്ക് കയറി. തനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളവരെ അടുത്തേക്കുവിളിച്ചു.... തന്നോടുകൂടി ആയിരിക്കുന്നതിനും പ്രസംഗിക്കാൻ അയക്കുന്നതിനും പിശാചുകളെ ബഹിഷ്കരിക്കാൻ അധികാരം നൽകുന്നതിനുമായി അവൻ പന്ത്രണ്ടുപേരെ നിയോഗിച്ചു"** (മർക്കോ 3:13-15).

യേശുകേന്ദ്രീതമായ ഈ കൂട്ടായ്മയക്ക് നേതൃത്വം നൽകാൻ അവിടുന്ന് ശിമയോനെ (പത്രോസ് = പാറ) നിയോഗിച്ചു (യോഹ 21:15-19), (മത്താ 16: 16-20). പന്ത്രണ്ടുപേരടങ്ങുന്ന അപ്പസ്തോല സംഘം ഒരു ആദർശസംഖ്യയാണ്. പഴയനിയമത്തിലെ പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളെ ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മൂന്നുപേരടങ്ങുന്ന ചെറിയ കോർഗ്രൂപ്പും യേശുവിന്റെ ഭാവനയിൽപ്പെട്ടതുതന്നെ. (പത്രോസ്, യാക്കോബ്, യോഹന്നാൻ). ആധുനിക മനശ്ശാസ്ത്ര പഠനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മാതൃകാഗ്രൂപ്പിലെ അംഗസംഖ്യ ഒമ്പതിനും പതിമൂന്നിനുമിടയ്ക്കാണത്രേ! വീണ്ടും നവീകൃത കർമ്മലീത്ത ചൈതന്യമനുസരിച്ച്, ആവിലായിലെ വി. ത്രേസ്യാ ശുപാർശചെയുന്ന കന്യകാമഠങ്ങളിലെ അംഗസംഖ്യ ഒമ്പതിനും പതിമൂന്നിനുമിടയ്ക്കാണ്. കൂട്ടായ്മ പരിപോഷണത്തിന് ഈ സംഖ്യ തികച്ചും പര്യാപ്തമാണ്. തീരെ ചെറുതല്ല, അത്ര വലുതുമല്ല! **അപ്പസ്തോല പ്രമുഖനായ വി. പത്രോസ് തന്റെ നേതൃനിയമനം തീർത്തും ഒരു ദൈവവിളിയാണെന്ന് ബോധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടേതും ഒരു ദൈവിളിയാണെന്നും, അതുപ്രഥമതാ വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള വിളിയാണെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു** (1 പത്രോ 1:15).

ആദിമസഭ ഏകമനസ്സോടെ - യേശുവിന്റെ അമ്മയായ മറിയത്തോടും മറ്റു സ്ത്രീകളോടും അവന്റെ സഹോദരങ്ങളോടുമൊപ്പം പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകിയിരുന്നു (അപ്പ. 1:14). അപ്പസേതോല സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ യൂദാസിനുപകരം ആ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കാൻ പത്രോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മ പ്രാർത്ഥനയിലും പരിചിന്തനത്തിലും ചെലവഴിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ തെരെഞ്ഞടുപ്പു ഫലമായി മത്തിയാസിനു കുറിവീണു; അദ്ദേഹം കൂട്ടായ്മയിൽ എണ്ണപ്പെട്ടു (അപ്പ 1:18-26). അപ്പസ്തോല സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ നീക്കങ്ങളും തീരുമാനങ്ങളും ഏകഹൃദയത്തോടും ഏകമനസ്സോടും എന്ന രീതിയിലാണ് നടന്നത്. ഐക്യത്തിന്റെ ആത്മാവ് ആദിമ സഭയെ നിതരാം നയിച്ചിരുന്നു.

വീണ്ടും, ഇന്നത്തെ സമർപ്പിത കൂട്ടായ്മയുടെ ആദിരൂപം അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തികളിൽ വിവരിക്കുന്നതുപോലെയാണെന്ന് വ്യക്തം. വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിന് ഒരു ഹൃദയവും ഒരാത്മാവുമായിരുന്നു. ആരും തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കൾ സ്വന്തമെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടില്ല. എല്ലാം പൊതുസ്വത്തായിരുന്നു... അവരെല്ലാവരുടെയും മേൽ കൃപാവരം സമൃദ്ധമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെയിടയിൽ ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നവർ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല... ഓരോരുത്തർക്കും ആവശ്യമനുസരിച്ച് വിതരണം ചെയ്തു (4:32-35).

ഈയവസ്ഥയക്ക് ഒരു തകിടം മറിച്ചിലുണ്ടായാൽ, അത് കൃപാസമൃദ്ധിയുടെ അഭാവവും, സാമ്പത്തികഭദ്രതയും, സമൂഹാംഗങ്ങൾക്ക് ഹൃദയഭിന്നതയും ഉണ്ടാവുന്നത് നിമിത്തം മാത്രമായിരിക്കും. അതുണ്ടാവാതിരിക്കാനുള്ള ജാഗ്രതയാണ് എല്ലാവർക്കും വേണ്ടത്. എല്ലാക്കാലത്തും ഉണ്ടാവേണ്ടത്.

സോളമൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത് : സോളമൻ പിതാവായ ദാവീദിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ പ്രതാപവാനായി കഴിയുന്ന കാലത്ത് ഒരിക്കൽ പതിവുപോലെ ഗിബയോൺ മലയിൽ ബലിയർപ്പിക്കാൻ പോയി. രാത്രിയിൽ ദൈവമായ കർത്താവ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് രാജാവിനോടു അരുളിചെയ്തു. "നിനക്ക് എന്തു വേണമെങ്കിലും ചോദിച്ചുകൊള്ളുക." രാജാവു മറുപടി പറഞ്ഞു: "എന്റെ ദൈവമായ കർത്താവേ ഭരണപരിചയമില്ലാത്ത ഒരു ബാലനായിരുന്നിട്ടുപോലും ഈ ദാസനേ എന്റെ പിതാവായ ദാവീദിന്റെ സ്ഥാനത്ത് രാജാവാക്കിയിരിക്കുന്നു.. **ഈ മഹാജനത്തെ നയിക്കാൻ ആർക്കുകഴിയും? ആകയാൽ നന്മയും തിന്മയും വിവേചിച്ചറിഞ്ഞ് അങ്ങയുടെ ജനത്തെ ഭരിക്കാൻ പോരുന്ന വിവേകം ഈ ദാസനുനൽകിയാലും**" (1 രാജ 3:9). ഏതുജനനേതാവിനും ആവശ്യം ഉണ്ടാകേണ്ട ആത്മീയവരമാണ് വിവേകം (Prudence). തനി നാടൻ ഭാഷയിൽ വിവരം = വിശേഷണവരമായത് (Gift of prudence in a sublime way). തുടർന്ന്, ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാട്: "ദീർഘായുസ്സോ സമ്പത്തോ ശത്രുസംഹാരമോ നീ ആവശ്യപ്പെടാതെ നീതിനിർവ്വഹണത്തിനു വേണ്ട വിവേകം മാത്രമാണ് നീ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. നിന്റെ അപേക്ഷ

ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ജ്ഞാനവും വിവേകവും ഞാൻ നിനക്കു തരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ നിനക്കുതുല്യനായി ആരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല, ഇനി ഉണ്ടാവുകയുമില്ല''(1 രാജ 3:10-12).

സോളമൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്, ബൈബിളിന്റെ മൂലപരിഭാഷ വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, ഇങ്ങനെ പറയാനാവും - "Give me Lord, a listening heart" "കർത്താവേ, ശ്രവണഗുണമുള്ള ഒരു ഹൃദയം തരേണമേ."ലേബ് (Lebh) = ഹൃദയം(Heart); ഷൊമെയാ (Shomea) = (Listening); ലേബ് ഷൊമെയാ = ശ്രവിക്കുന്ന ഹൃദയം.

ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാവങ്ങൾ - വിജ്ഞാനം വികാരം, വിവേചനം, സുതാര്യത, ലോലത... എന്നിവയാണ്.

മനുഷ്യന്റെ ബാഹ്യമായ അഞ്ചുഇന്ദ്രിയങ്ങളും - കണ്ണ് (ദർശനം), കാത് (ശ്രവണം), മൂക്ക് (ഘ്രാണനം), ത്വക്ക് (സ്പർശനം), നാവ് (രസനം) ഹൃദയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ, അനുകൂലവും പ്രതികൂലവുമായ എല്ലാവികാരങ്ങളും ഹൃദയത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമാണ്. നാവൊഴികെ മറ്റു നാലു ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ജോഡിയായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കുക. രണ്ടുകാതുകളും ചേർത്തുവച്ചാൽ ഹൃദയത്തിന്റെ രൂപത്തിലാകും! ഇതിൽനിന്ന് ന്യായമായും നമുക്കൊരു നിഗമനത്തിലെത്താം - നേതൃത്വഗുണങ്ങളിൽ ഏറ്റം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത് കേൾവി (ശ്രവണം) തന്നെ! **പ്രാർത്ഥനയിൽ ദൈവത്തെ കേൾക്കാനും, കൂട്ടായ്മയിലെ സഹജീവികളെ ശ്രവിക്കാനും മുൻഗണനകൊടുക്കണം. അതുതന്നെ സോളമന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കാര്യവും. "കർത്താവേ, ശ്രവണഗുണമുള്ള ഒരു ഹൃദയം തരണമേ!"**

യേശുവിന്റെ നേതൃത്വശൈലി : സമാനതയില്ലാത്ത നേതൃത്വശൈലിയാണ് യേശുവിന്റേത്. ആ മരണം പിതാവിന് പൂർണ്ണമായും വിധേയപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അത്, ശിഷ്യരുടെ പാദക്ഷാളനംവരെ സ്വയം താഴ്ത്തിയതുമായിരുന്നു. പാപമോചനത്തിനും രക്ഷയ്ക്കുമായി സ്വശരീരരക്തങ്ങൾ പകുത്തും പകർന്നും നൽകി. യുഗാന്തം

വരെ മനുഷ്യരോടുകൂടി വസിക്കാൻ വേണ്ടി തന്റെ തന്നെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അവിടുന്ന് പ്രദാനം ചെയ്തു.

മനുഷ്യന് സത്യവും ജീവനും വഴിയുമായിത്തീർന്ന അവിടുന്ന്, തന്നെ അറസ്റ്റുചെയ്യാൻ വന്ന പടയാളികളിൽ നിന്ന് തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ സുരക്ഷിതരാക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന രംഗവും ഏറെ ഹൃദയസ്പർശിയാണ് (യോഹ 18:8,9). സ്വജീവൻ വെടിയുന്ന വേളയിലും അനുയായികളുടെ സംരക്ഷണം സ്വന്തം അമ്മയെ ഏല്പിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധേയം തന്നെ! (യോഹ 19:26,27). **ചുരുക്കത്തിൽ, അഴിഞ്ഞുതീരുന്ന നേതൃത്വവും പുതുജീവനായിത്തീരുന്ന നേതൃത്വവുമാണവിടത്തേതെന്ന് യേശു പഠിപ്പിക്കുകയും മാതൃകയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.** (യോഹ 12:24).

നേതൃത്വം ശുശ്രൂഷയാണെന്ന് അവിടുന്ന് അദ്ധ്യവസാനം ചെയ്തു. അപ്പസ്തോലനായ യാക്കോബിന്റെയും, യോഹന്നാന്റെയും സ്ഥാനം (Position) സംബന്ധിച്ച ചോദ്യവേളയിലാണ് യേശു ഇക്കാര്യം പഠിപ്പിച്ചത് (മർക്കോ 10:35-45), (മത്താ 20:20-28). ലൗകിക രീതിയിലെ അധികാരം ശക്തിയേയും (Power) ആയുധത്തേയും (weapon) പണത്തേയും (Money) ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. അനുയായികളുടെ മേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കലാണ് ഇതിന്റെ രീതി. എന്നാൽ യേശുവിഭാവനം ചെയ്യുന്നത് തീർത്തും ശുശ്രൂഷയാണ്. വീണ്ടും അത് യേശുവിന്റെ സഹനത്തിൽ പങ്കുവഹിക്കുന്നതും പിതാവിന്റെ തെരെഞ്ഞെടുപ്പിന് വിധേയപ്പെടുന്നതുമാണ്. തന്മൂലമത്രേ മനുഷ്യരക്ഷ സാധ്യമാകുന്നത്.

പൊളൈൻ ചിന്തകൾ : നേതൃത്വ ശുശ്രൂഷ സംന്ബന്ധിച്ച വി. പൗലോസിന്റെ ചിന്തകൾ നമ്മുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നു. തീർത്തും ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരാത്മീയ നേതൃത്വമായിരുന്നു വിശുദ്ധന്റേത്. 'പൗലോസിന്റെ ഹൃദയം ക്രിസ്തുവിന്റെ ഹൃദയം' (കോർ പാവുളി, കോർ ക്രിസ്തി) എന്നുപറയാറുണ്ട്. അത്ര മാത്രം താദാത്മ്യം ക്രിസ്തുവുമായിട്ട് പൗലോസിന് ഉണ്ടായിരുന്നു. "എന്നെ ശക്തനാക്കുന്നവനിൽ എനിക്ക് എല്ലാം സാധ്യമാണ്"

(ഫിലി 4:13) എന്നും, തന്റെ ആശ്രയം മുഴുവൻ അവിടന്നിലാണെന്നുമുള്ള വിശുദ്ധന്റെ പ്രസ്താവം തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥവും ആഴവും സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. "വചനത്താലോ, പ്രവർത്തിയാലോ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം യേശുവിന്റെ നാമത്തിലാകണമെന്ന് പ്രബോധിപ്പിക്കുന്ന ശ്ലീഹാ (കൊളോ 3:17) തന്റെ ജീവിതാദർശത്തെ എടുത്തുകാട്ടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, താൻ ആരെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്നതെന്ന് തനിക്കറിയാമെന്ന പ്രസ്താവനയും ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃതമായ ജീവിതത്തിന്റെ തനിമ വ്യക്തമാക്കുന്നു. (2 തിമോ 1:12)

അഴിഞ്ഞുതീരുന്ന നേതൃത്വം : "ഗോതമ്പുമണി നിലത്തുവീണ് അഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് തനിയെ ഇരിക്കുന്നു. അത് അഴിയുന്നെങ്കിലോ വളരെ ഫലം നൽകുന്നു" (യോഹ 12:24) എന്ന പ്രസ്താവം യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിയവനാണ് ക്രിസ്തു. അവിടുന്ന് പരസ്യമായി പ്രശംസിച്ച സ്നാപകയോഹന്നാൻ ക്രിസ്തു കേന്ദ്രീകൃതമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ വലിയൊരു മാതൃകയാണ്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് "അവൻ വളരുകയും ഞാൻ കുറയുകയും ചെയ്യണം" (യോഹ 3:30).

ക്രിസ്തീയ നേതൃത്വം അടിസ്ഥാനപരമായി ശുശ്രൂഷയാണെന്നാണ് ഗുരു പഠിപ്പിച്ചത്. അത് വിവിധ തലങ്ങളിൽ പ്രകാശിതമാക്കാനും, യേശുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയെ പണിതുയർത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണ് വിവിധവരങ്ങൾ നല്കപ്പെടുന്നതെന്നും വി. ശ്ലീഹാ എഫേസ്യർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ എടുത്തുക്കാട്ടുന്നു. അവൻ ചിലർക്ക് അപ്പസ്തോലന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും സുവിശേഷപ്രഘോഷകന്മാരും ഇടയന്മാരും പ്രബോധകന്മാരും മറ്റും ആകാൻ വരം നൽകി (എഫേ 4:11-12).

യേശുവിനെ രക്ഷകനും നാഥനുമായി സ്വന്തം ഹൃദയത്തിൽ വാഴിക്കുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുശിഷ്യനും ക്രിസ്തീയ നേതാവും. 'അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് ' ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ നീളവും വീതിയും ഉയരവും ആഴവും ഗ്രഹിക്കാനുള്ള ശക്തി ലഭിക്കുന്നു (എഫേ 3:17;18). ആത്യന്തികമായി സെന്റ് പോളിന്റെ ആത്മസംതൃപ്തി ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടി ക്രൂശിതനാകുന്നതിലാണെന്നും ഇനി

മുതൽ താനല്ല ജീവിക്കുന്നത്, ക്രിസ്തു തന്നിൽ ജീവിക്കുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചു (ഗലാ 2:20).

സെന്റ് പോൾ തന്റെ അനുയായികളെയും സഹപ്രവർത്തകരെയും തന്നോടൊപ്പം പരിഗണിക്കുന്ന ശൈലിയാണ് അവലംബിച്ചത്. ഇതാകട്ടെ, തന്റെ ഗുരുവിൽ നിന്ന് നേരിട്ടു പഠിച്ചതും! യേശു താൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത് കൂടെയിരുത്തി കാണിച്ചുകൊടുത്ത് പരിശീലനം നൽകിയ ശിഷ്യന്മാരോട് പറഞ്ഞത് ''ഇനിമേൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ദാസന്മാർ എന്നു വിളിക്കുകയില്ല... ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിതന്മാരെന്നുവിളിച്ചു'' (യോഹ 15:15).

വിശുദ്ധൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുമ്പോഴൊക്കെ 'സഹപ്രവർത്തകൻ' 'സഹയോധാവ്' 'സഹോദരൻ' എന്നെല്ലാമാണ് പറയുക. ക്ലമന്റ്, തിമോത്തി, റ്റൈറ്റസ്, ഫിലെമോൻ, എപ്പഫ്രോദിത്തോസ് എന്നിങ്ങനെ പലരുമുണ്ട് ആ ലിസ്റ്റിൽ. ഇവരിൽ ക്ലമന്റ് പിൽക്കാലത്ത് മെത്രാനും വിശുദ്ധ പത്രോസിനുശേഷം മാർപ്പാപ്പയുമായി നിയമിതനായി. തീരെ ചെറുപ്പമായിരുന്ന തിമോത്തിക്ക് ശ്ലീഹാ തന്നെയാണ് ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകിയതും, പിന്നീട് പൗരോഹിത്യവും മെത്രാൻ പദവിയും നൽകി സഭാനേതൃത്വത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിയതും. ഈ ശിഷ്യനോടുള്ള വാത്സല്യാതിരേകത്താൽ ''മകനെ''യെന്നാണ് വിശുദ്ധൻ സംബോധന ചെയ്തിരുന്നത്. ഈ സഹപ്രവർത്തകരുടെയെല്ലാം ശാരീരിക സ്ഥിതി, ആത്മരക്ഷ, ശത്രുക്കളിൽ നിന്നുള്ള സംരക്ഷണം എന്നിവയിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധാലുവുമായിരുന്നു (ഫിലി 2:19 - 23, 25-30). തീർത്തും കരുണാർദ്രമായ നേതൃത്വശുശ്രൂഷയുടെ ഉദാത്തമായ മാതൃകയാണ് സെന്റ് പോൾ.

ഇന്ന് ലോകത്ത് നമുക്ക് ചുറ്റും കാണുന്നത് ഇപ്പറഞ്ഞതിനൊക്കെ കടകവിരുദ്ധമാണ്, തന്റെ താത്പര്യത്തിനോത്ത് അനുയായികളെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന രീതിയുണ്ട്;ഉന്തിത്തള്ളികൊണ്ടുപോകുന്ന രീതിയുമുണ്ട്. വീണ്ടും അടിച്ചമർത്തി അടക്കി ഭരിക്കുന്ന രീതിയുമുണ്ട്. തനിക്കുമുകളിൽ ആരും ഉയരാൻ

അനുവദിക്കാത്ത രീതിയാണിത്. യാതൊരുവിധ അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യവുമില്ലവിടെ! വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് റക്ഷ്യയിലും ചൈനയിലും അമ്പേ പരാജയപ്പെട്ട് തറപ്പറ്റിയ പ്രത്യായശാസ്ത്രമാണിത്. ഹിറ്റ്ലറിന്റെയും മുസ്സോളിനിയുടെയും ഏകാധിപത്യ ഭരണരീതികളും ലോകം കണ്ടതാണ്. പിന്നെ ഇഡിഅമീൻ പോലുള്ള ഉഗാണ്ടൻ ഭരണനേതൃത്വത്തിന്റെ കാടത്തവും നമുക്കു മുമ്പിലുണ്ട്. ഇതിന്റെയെല്ലാം അവശിഷ്ടങ്ങൾ സമർപ്പിത ജീവിതത്തിൽ കണ്ടുപോയാൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടാവശ്യമില്ല!

നേതൃത്വവഴിയിലൂടെ...
പൊളൈൻ മാർഗ്ഗരേഖകൾ

സെന്റ്പോളിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ തിമോത്തിയോസിനും തീത്തോസിനും എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന നേതൃത്വസംബന്ധിയായ പരാമർശങ്ങൾ ഏടുത്തുകാട്ടുകയാണിവിടെ. മെത്രാൻ പദവി, സഭാ പ്രമാണി, എൽഡർ അഥവാ 'മൂപ്പൻ' എന്നീ പദങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുക (1 തിമോ 3:1-7, 2 തിമോ 2:4-4) തീത്തോ 1:6,9).

മെത്രാൻ പദവി ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു ജോലിയാണെന്നും ആക്ഷേപത്തിനതീതമായ രീതിയിൽ അത് നിർവ്വഹിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം അനുശാസിക്കുന്നു. ജീവിതാവസ്ഥയിൽ വിശ്വസ്തതയും സംയമനവും പാലിക്കേണ്ടതാണ്. വിവേകവും മാന്യതയും ആതിഥ്യമര്യാദയും കാത്തുകൊള്ളണം. ശാന്തശീലം കൈവെടിയാതെ, യോഗ്യമായ പ്രബോധകനായും വർത്തിക്കണം. കുറ്റമറ്റ രീതിയിൽ കുടുംബകാര്യങ്ങൾ നടത്തണം; മക്കളെ അനുസരണത്തിലും വിധേയത്വത്തിലും വളർത്തുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിക്കണം. എല്ലാക്കാര്യത്തിലും പൊതുജനസമ്മതിയും ആദരവും ആർജ്ജിക്കണം.

ഇവ കൂടാതെ, പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്, **നേതൃസ്ഥാനി മദ്യപാനിയാവരുത്; അക്രമാസക്തി പാടില്ല. കലഹപ്രിയനാവരുത്; ദ്രവ്യാഗ്രഹം വെടിയണം; ഒരു പ്രകാരത്തിലും പൈശാചികതയ്ക്ക്/ തിന്മയ്ക്ക് വശംവദനാകരുത്; നേതൃസ്ഥാനത്തു വരുന്നയാൾ പുതുതായി വിശ്വാസം**

സ്വീകരിച്ചയാൾ ആയിരിക്കരുത്; അത് ഒരു പക്ഷേ, അഹങ്കാരത്തിന് ഇടയാക്കുമത്രേ!

വിശുദ്ധ ശ്ലീഹാ തുടരുന്നു - സഭാ പ്രമാണി കർത്താവിന്റെ വിശ്വസ്തനായ പടയാളിയെപ്പോലെ നിരന്തരം ജാഗ്രത പുലർത്തണം. കായികാഭ്യാസിയെപ്പോലെ നിരന്തരം പരിശീലനത്തിൽ വ്യാപൃതനാവണം (ആനുകാലിക പഠനംവേണം). നിരന്തര പരിശ്രമം ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്തതാണ്. വീണ്ടും സമർത്ഥനായ കർഷകനെപ്പോലെ അത്യദ്ധ്വാനിയാകണം... അപ്പോഴേ നേതൃത്വ ശുശ്രൂഷ വിജയകരമാവൂ. വിളിച്ചവന്റെ മുമ്പാകെ വിശ്വസ്തനായിരിക്കാനാവൂ!

തീത്തോസിനുള്ള ഉപദേശത്തിൽ കുറേക്കൂടി ശക്തമായ താക്കീതുകളും നിർദ്ദേശങ്ങളുമുണ്ട്. അധികാരി അഹങ്കാരിയുമാവരുത്; കലഹപ്രിയനാവരുത്; സമചിത്തനും ധാർമ്മികനും പുണ്യമുള്ളവനും,വിശ്വാസപഠനത്തിൽ പരിശീലനംനൽകാൻ കഴിവുറ്റവനുമായിരിക്കണം. സത്യത്തെ മുറുകെ പിടിക്കണം; അർത്ഥശൂന്യമായി സംസാരിക്കരുത്; മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യത്തിൽ അനാവശ്യമായി ഇടപെടരുത്. കുടുംബാംഗങ്ങൾ വിശ്വാസമുള്ളവരായിരിക്കണം.

സൂക്ഷിക്കുക, ഇന്ന് വചനബദ്ധവും ആത്മീയവുമായ ബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നകന്ന്, തീർത്തും ലൗകികവും താത്കാലികവുമായ കാര്യസാധ്യതയ്ക്കായി ഒത്തുതീർപ്പിൽ കുരുങ്ങിപ്പോകുന്ന നേതൃത്വശൈലിക്ക് ആക്കംക്കൂടി വരികയാണെന്ന സത്യം സമ്മതിക്കണം!

ചലനാത്മകമായ കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് ആവശ്യമായ ഘടകങ്ങൾ

എട്ട് കാര്യങ്ങളാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുക

1) <u>Sense of Belonging :</u> കൂട്ടായ്മയിലെ ഓരോ വ്യക്തിയും അതിന്റെ ഭാഗമാണെന്നും (Part) പൂർണ്ണമായ ഭാഗഭാഗിത്വം (Participation) അയാൾക്കുണ്ടെന്നും ഉള്ള അനുഭവമാണിത്. ഇത് ഒരു പ്രകാരത്തിലും നിസ്സാരവത്കരിക്കാനോ അവഗണിക്കാനോ

ആർക്കും അവകാശമില്ല. ഭാഗഭാഗിത്വമുണ്ടായാലേ സഹകരണം (Co-operation) ഉണ്ടാവൂ. വ്യക്തികൾ എത്രമാത്രം വ്യത്യസ്ത (വിരുദ്ധ) സ്വഭാവക്കാരായിരുന്നാലും അവരെ വിശ്വാസത്തിൽ എടുത്താൽ സഹകരണമുണ്ടാകും, തീർച്ച. മറിച്ചായാൽ, കാര്യം കാണാൻ മാത്രം സഹകരിപ്പിക്കുകയും, മറ്റുപല കാര്യങ്ങളിലും അകറ്റിനിർത്തുകയും ചെയ്താൽ, എതിർപ്പും മുറുമുറുപ്പും ഉണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമായിരിക്കും. ചില 'മേലാളന്മാർ' ചുരുക്കം ചിലരെ പാർശ്വവർത്തികളാക്കി മാറ്റിനിർത്തും. അവരോടുമാത്രം കാര്യങ്ങൾ ധരിപ്പിക്കും. രഹസ്യങ്ങൾ കൈമാറും! ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഭൂരിപക്ഷംപേരും പ്രതിപക്ഷത്തിലാകും! അവർ പിന്നെ, മേലാളന്റെ ഏതു നീക്കങ്ങളെയും ചെറുത്തു തോൽപിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ശീതസമരമുറകൾ പയറ്റും!

മേലധികാരിക്കും, വ്യത്യസ്ത ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നവർക്കും അതാതിന്റേതായ കൃത്യനിർവ്വഹണ സ്വാതന്ത്ര്യം (Functional Freedom) ഉണ്ടായിരിക്കണം. എങ്കിലേ കൂട്ടായ്മചങ്ങലയിലെ കണ്ണിയടുപ്പം നിലനിൽക്കു...

2) **<u>Sense of Sharing :</u>** പങ്കുവയ്ക്കുന്ന അനുഭവമാണിത്. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ കഴിവുകൾ ഓരോരുത്തർക്കും പങ്കുപറ്റാനാവുന്ന അവസ്ഥയാണിത്. ഇവിടെ ആരും സ്വാർത്ഥമതികളോ തൻകാര്യമന്വേഷിക്കുന്നവരോ ആവുന്നില്ല. ആദിമക്രൈസ്തവ ശൈലി തന്നെ ആദർശം. "ആരും ഒന്നും സ്വന്തമെന്ന് കരുതിയില്ല. തങ്ങൾക്കുമുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം പൊതുവായി കരുതി" (അപ്പ 2 :44-45). ഈ സമാനത ആരിലും സംതൃപ്തി ജനിപ്പിക്കും. എന്നാൽ പ്രായം, രോഗം, ഔദ്യോഗിക കാര്യങ്ങൾ എന്നീ കാരണങ്ങളാൽ ആരെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ആനുകുല്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും അസ്വസ്തത ഉണ്ടാകുന്നുമില്ല!

ആത്മീയവും വൈകാരികവുമായ പങ്കുവെയ്ക്കലുകളും വ്യക്തിവികാസത്തിനും സാമൂഹികവളർച്ചയക്കും അനിവാര്യമാണ്. മാനസികസുതാര്യതയും തുറവിയും ഇതിനാവശ്യമാണ്. ആത്മവിശ്വാസം തോന്നുന്ന വ്യക്തികളോടുമാത്രമേ ഇവ്വിധം പങ്കുവെയ്ക്കാൻ സാധിക്കൂ. ഒപ്പം ആത്മീയമായൊരു പശ്ചാത്തലവും പക്വതയും ആവ

ശ്യമാണ്.

നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ ചായക്കടകളിലിരുന്ന് പത്രം വായിച്ച് രാഷ്ട്രീയം ഷെയർചെയ്യുന്ന രീതിയല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷ, മറിച്ച് വൈകാരികവും ആത്മിയവുമായി വളർച്ച വന്ന മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം തുറന്നുള്ള പങ്കുവയ്ക്കലാണ്, മന:ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പദമുപയോഗിച്ചുപറഞ്ഞാൽ 'ഗട്ട്' ലെവലിലുള്ള സംഭാഷണശൈലിയെന്ന് സാരം. ഹൃദയം ഹൃദയത്തോട് സംസാരിക്കുന്ന രീതി.‘ ഇന്നർ സെൽഫ് റിവീലിംഗ്' - ആന്തരിക വ്യക്തിത്വം - തുറന്നുസംസാരിക്കുന്ന രീതി. ഇത് സൗഖ്യദായകമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, ദൈവം മനുഷ്യൻ ഇടപെടലുകളിൽ, ദൈവം-മനുഷ്യനു തന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അത് മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച് 'രക്ഷ'(Salvation) പ്രദാനം ചെയ്യലാണ്; അഥവാ സൗഖ്യദായകമായ അനുഭവമാണ് (Each moment of God's revelation to man is for the salvation of man) എങ്ങും തൊടാത്ത രീതിയിൽ, ആരെയും ബാധിക്കാത്ത മാതിരിയുള്ള പങ്കുവയ്ക്കൽ (Public Self revealing) ആർക്കും ഒരുപകാരവും ചെയ്യുകയില്ല. മറിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലെന്നവിധം സ്നേഹത്തോടും പരസ്പര വിശ്വാസത്തോടും കൂടി പങ്കുവച്ചാൽ സ്വർഗ്ഗീയമായ സ്നേഹവും സമാധാനവും സംജാതമാവും, തീർച്ച.

കമ്യൂണിക്കേഷൻ - കമ്യൂണിയൻ - കമ്യൂണിറ്റി
ഇതാണ് ശരിയായ ക്രമം

3) <u>Sense of Listening :</u> പരസ്പരം ശ്രവിക്കുന്ന അവസ്ഥ-കൂട്ടായ്മയിൽ കാതുകൊണ്ടുള്ള കേൾവിയല്ല പ്രധാനമായത്, മറിച്ച് ഹൃദയം കൊണ്ടുള്ള കേൾവിയാണ്. രാജാക്കളുടെ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സോളമന്റെ പ്രാർത്ഥന - "കർത്താവേ, ശ്രവണഗുണമുള്ള ഒരു ഹൃദയം തരേണമേ"- ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും ആകുലതകളുടെയും വാർത്തകൾ സഹാനുഭൂതിയോടെ കേൾക്കാനും, വേണ്ടിവന്നാൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാനും സാധിക്കണം. "എനിക്കെല്ലാം അറിയാം," "പറഞ്ഞതുകേട്ടാൽ മതി" എന്നീ പ്രസ്താവനയോടുകൂടിയ 'അധികാരി'യുടെ പ്രവർത്തനരീതി സമർപ്പിത ജീവിതത്തിലെ കൂട്ടാ

യ്മയക്ക് പാരതന്നെയാണ്. വിവാദവിഷയങ്ങളിൽ രംഗം കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാകാതിരിക്കാൻ പ്രാർത്ഥനയിൽ കർത്താവിനേ ശ്രവിക്കാനും, പരസ്പര സംഭാഷണത്തിൽ (Dialogue) സഹോദരങ്ങളെ ശ്രവിക്കാനും സാധിക്കണം. ചുരുക്കത്തിൽ, രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുള്ള ശ്രവണം തിരശ്ചീനമായും (Vertical = ദൈവത്തെയും) സമാന്തരമായും (Horizontal = സഹോദരങ്ങളെയും) വേണം.

4) **<u>Sense of Caring</u>** : പരസ്പരം സംരക്ഷിക്കുന്ന, കരുതലുള്ള മനോഭാവം. ആദിയിൽ മനുഷ്യനെ സ്ത്രീയും പുരുഷനുമായി സൃഷ്ടിച്ച ദൈവം അവർ പരസ്പരം തുണയായും ഇണയായും കഴിയാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. പക്ഷേ പാപം ചെയ്തപ്പോൾ അവഗണനയും തള്ളിപ്പറച്ചിലുമുണ്ടായി. ആദ്യസന്താനങ്ങളായ കായേനും ആബേലിനും ഇതേ ഗതിയുണ്ടായി. സഹോദരന്റെ കാവൽക്കാരനാണൊ താനെന്ന് ചോദിക്കാൻ മാത്രം ധിക്കാരവും അകൽച്ചയുമുണ്ടായി. സ്വാർത്ഥതയും ഭിന്നിപ്പും എല്ലാവിധത്തിലുള്ള നരകയാതനകൾക്കും നിദാനമായി; പരസ്പര സ്നേഹവും കരുതലുമുണ്ടെങ്കിൽ ഇവിടെ സ്വർഗ്ഗമാക്കാം. "നമുക്ക് നാമേ പണിവതു നാകം, നരകവുമതുപോലെ" എന്ന കവിവാക്യം ഓർക്കുക.

5) **<u>Sense of Bearing:</u>** പരസ്പരം വഹിക്കുന്ന അവസ്ഥ. കുടുംബജീവിതക്കാരെ സംബന്ധിച്ച് 'വിവാഹം' അർത്ഥവത്താണ്. വാക്കിന്റെ അർത്ഥം 'വിശേഷേണ വഹിക്കുന്നത്' എന്നാണ്. ഭാര്യ ഭർത്താവിനേയും, ഭർത്താവ് ഭാര്യയേയും വഹിക്കുക.

തന്നേക്കാൾ ഭാരമുള്ള വികലാംഗനായ സഹോദരനെ ചുമലിൽചുമന്നു കൊണ്ടുപോകുന്ന സഹോദരനോട് ദുർവഹമായ ഭാരത്തെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ച സുഹൃത്തിനോട് സഹോദരൻ പറഞ്ഞത് 'ഞാനിത് ഭാരമായിട്ടല്ല ചുമക്കുന്നത് എന്റെ സഹോദരനായിട്ടാണ്' എന്നത്രേ!.. ശൈശവത്തിലെ തളർവാതം പിടിപ്പെട്ട് അവശനായ മകനെ തോളിലേറ്റി ബാലവാടിയിലെത്തിക്കുന്ന അമ്മയുടെ ഉത്തരവും മുമ്പുപറഞ്ഞതിന് സമാനമാണ്, "ഇതെന്റെ മോനാ "..!

ഈ വഹിക്കൽ ഒരു ധാരണം തന്നെയാണ്. അതായത് ഗർഭധാരണം പോലെ; അത് സന്തോഷത്തോടുകൂടിയാവണം. വസ്ത്ര

ധാരണം പോലെയാവരുത്. ഇടയ്ക്കിടെ മാറ്റാൻ പാടില്ല. സ്വന്തം ശരീരഭാഗമായിട്ടാണ് ഗർഭസ്ഥശിശുവിനെ അമ്മ ചുമക്കുന്നതും ഗർഭ ഭാരം വഹിക്കുന്നതും.

കൂട്ടായ്മയിലെ അംഗങ്ങൾ ആരേയും മുതലാക്കാൻ ഇട യാവരുത്. ഇത്തിക്കണ്ണിസ്വഭാവം വെടിയണം; പരാശ്രയം ബാലിശ മാണ്, അടിമത്തമാണ് (Dependent). അതേസമയം, എനിക്കാരുടേയും സഹായം വേണ്ടാ, എന്ന മട്ടിൽ തനിക്ക് താൻ പോന്നവർ എന്ന മട്ടിൽ കഴിയുന്നത് ശരിയല്ല (Independent). തീർത്തും നിരാശ്രയാ വസ്ഥ ക്രിസ്തീയമല്ല, നേരെമറിച്ച്, യേശു വിഭാവനം ചെയ്ത മുന്തിരിച്ചെടി ഉപമയിലെ ശാഖോപശാഖകളും തായ്ത്തണ്ടുമായു ള്ള ബന്ധം (യോഹ 15) പരസ്പരാശ്രിതമായ (Interdependent) അവസ്ഥയാണ് ശോഭനമായിട്ടുള്ളത്. ക്രൈസ്തവരാരും ഒറ്റപ്പെട്ട ദ്വീപല്ല, “A Lonely Christian is not a Christian -ഒറ്റപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനി ക്രിസ്ത്യാനിയേയല്ല.” പരസ്പരാശ്രിതമായ കൂട്ടായ്മയിലാണ് യഥാർത്ഥമായ ക്രിസ്തീയ സാക്ഷാത്കാരം പൂവണിയുക.

6) <u>Sense of Praying</u> : ക്രിസ്തീയ ആത്മീയതയുടെ അന്തസത്ത പ്രാർത്ഥനയാണ്. സഭാരംഭം പരിശുദ്ധാത്മനിറവിനായി കാത്തിരു ന്നത്, “ഏകമനസ്സോടെ യേശുവിന്റെ അമ്മയായ മറിയത്തോടും മറ്റു സ്ത്രീകളോടും അവന്റെ സഹോദരന്മാരോടുമൊപ്പം പ്രാർത്ഥന യിൽ മുഴുകിയിരുന്നു” (അപ്പ 1:14). അന്നാളിലെ ഏതു തീരുമാന ങ്ങളും നിയമനങ്ങളും പ്രേഷിതയാത്രകളുമെല്ലാം പ്രാർത്ഥനയുടെ പിൻബലത്തിലും അകമ്പടിയിലുമായിരുന്നു. വീടുകളിലും ദേവാല യത്തിലും കൂട്ടായ്മയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു പ്രാർത്ഥന. പ്രാർത്ഥിക്കുക ഇഷ്ടമാണ് എന്നൊരു മനോഭാവം ഉണ്ടായാലേ പ്രാർത്ഥനയിൽ വളർച്ചയുണ്ടാവൂ.

പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന മനുഷ്യരിൽനിന്ന് ഒരുതരം ആത്മീയ തരംഗം (Spiritual Vibration) പരിസരങ്ങളിലേക്ക് പ്രസരിക്കുന്ന അനു ഭവമുണ്ടാകും. ആശ്രമങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളും ആവിധം ആത്മീയ തരംഗങ്ങൾ പ്രസരിക്കുന്ന ഇടങ്ങളാവണം. കത്തുന്ന മെഴുകതിരി കളുടെ ജ്വാലകളും സുഗന്ധപൂരിതമായ ധൂമപടലങ്ങളും ദേവാലയ ങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉയരണം. പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യമുള്ള ദേവാലയങ്ങ

ളിൽ ഇപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ മാറ്റമില്ലാത്തവയാണ്. ദേവാലയത്തിലെ ലിഖിതങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും അവയുടെ വർണ്ണങ്ങളും ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷവുമെല്ലാം ഭക്തരുടെ പ്രാർത്ഥനാരൂപിയെ പ്രചോദിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. കമ്പോളസംസ്ക്കാരവും വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ടെക്നിക്കുകളും ദേവാലയാന്തരീക്ഷത്തെ മലിനമാക്കാൻ ഇടയാവരുത്. ''എന്റെ പിതാവിന്റെ ഭവനം നിങ്ങൾ കച്ചവടസ്ഥലമാക്കരുത് '' (യോഹ 2:16). തിരുവചനാധിഷ്ഠിതമായ പ്രാർത്ഥനകളും പഠനങ്ങളും പരമാവധി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം.

7) **<u>Sense of Sacred :</u>** 'സെക്രഡ്', 'സെർക്കുലർ', എന്നിവ തമ്മിൽ തരഭേദമില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയിലാണ് ഇന്ന് മനുഷ്യൻ എന്നുതോന്നുന്നു. അഥവാ, ആത്മിയത ലൗകികതയുമായി ഒരുതരം ഒത്തുതീർപ്പിലായിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്ന രീതിയാണെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മരുഭൂഅനുഭവത്തിൽ യേശു അഭിമുഖീകരിച്ച പരീക്ഷകൾക്കൊടുവിൽ, അവസാനത്തെ അടവ് എന്ന രീതിയിൽ പ്രലോഭകൻ അവതരിപ്പിച്ചത് ''നീ സ്രാഷ്ടാംഗം പ്രണമിച്ച് എന്നെ ആരാധിച്ചാൽ ഇവയെല്ലാം നിനക്ക് ഞാൻ തരാം'' (മത്താ 4:9) ഇതൊരു 'കോമ്പ്രമയ്സ്' ആണ്. ദൈവവും പിശാചും തമ്മിൽ ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കുക. ഏതാണ്ടതുപോലൊരു സ്ഥിതിയിലാണ് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ ആത്മീയതയെ അവഗണിച്ച് ലൗകികതയുമായി ഒത്തുതീർപ്പിലാകുന്നത്. ദൈവപ്രമാണങ്ങളിൽ അനുശാസിക്കുന്ന ദൈവത്തിനുള്ള പ്രാഥമ്യം വേറെ പലതിനും കൊടുക്കുന്ന രീതി ഏറിവരുന്നു. നന്മ തിന്മകളെ തിരിച്ചറിയാൻ ആവാത്തഗതികകേടിലാണ് മനുഷ്യൻ. പ്രാർത്ഥനാലയങ്ങളുടെ എണ്ണം ഏറിവരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ ദൈർഘ്യവും ഏറുന്നുണ്ട്; പക്ഷെ പ്രാർത്ഥനയുടെ കാതലിന് കനം കൂടുന്നില്ല! അടയിരുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ മനുഷ്യന് സമയമില്ല; പ്രാർത്ഥനനേരത്തും മൊബൈലിലുള്ള ആശ്രയസമ്പർക്കം അവിരാമം തുടരുന്നു. അമേരിക്ക - ജർമ്മനി വിദൂരബന്ധങ്ങൾ കണക്ഷൻ വിട്ടുപോയാലോയെന്ന് ഭീതിയുള്ളവരുണ്ട്. ഈശ്വരോ രക്ഷതു! ദേവാലയ പരിസരത്തും, ആശ്രമാങ്കണത്തിലും തുപ്പുന്നതും കാർക്കിച്ച കഫ്ഠകാഷ്ടം നിക്ഷേപിക്കുന്നതും സെൻസ് ഓഫ്

സെക്രഡിന്റെ കരറവാണെന്ന് ഇനി ആരാ ഇക്കൂട്ടരെ പഠിപ്പിക്കുക? ഇപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഖുമ്റാൻ നിയമാവലിയിൽ നിഷിദ്ധവും ശിക്ഷാർഹവുമാണെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

8) Sense of Celebration : ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തെ പൊതുവേ ആഘോഷമായി കാണുക സമുചിതമാണ്. യേശുതന്നെയും, അവിടുത്തെ ജനനവും ജീവിതസന്ദേശവും (സുവിശേഷം = സദ്വാർത്ത) വളരെ ആനന്ദദായകമാണല്ലോ (ലൂക്ക 2:10). വ്യക്തികളുടെ പിറന്നാളും നാമഹേതുക തിരുനാളും ജൂബിലികളുമൊക്കെ ആഘോഷങ്ങളാക്കുക ആവശ്യമാണ്. ഇവനിമിത്തം വ്യക്തികൾക്കും സമൂഹത്തിനും നവോന്മേഷവും ആഹ്ലാദവും പരസ്പര ആദരവും വർദ്ധിക്കാൻ ഇടയാവുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെയും രോഗത്തിന്റെയും കെടുതികൾ മറക്കാനും, ആത്മാഭിമാനവും പരസ്പരസ്നേഹവും വളർത്താനും ഇതു സഹായകമാവും. ഇടവകതിരുനാളുകളും വിവാഹാഘോഷങ്ങളും ഈ വിധം ആത്മീയ നിറവിൽ നടത്തിയാൽ ആർക്കും മാതൃകാപരമായിരിക്കും. അനാവശ്യമായ ധൂർത്തും പേരെടുക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയും കടന്നുവന്നാൽ അപഹാസ്യവും പരാജയവുമായിരിക്കും. അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും ശ്രദ്ധവേണം. ബഹ്യാഘോഷങ്ങൾ എപ്പോഴും ആത്മീയ നിറവിലായിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നോടൊപ്പം, ആഘോഷങ്ങൾക്ക് ചെലവാക്കുന്ന തുകയുടെ ഒരംശം സാധുജന സേവനത്തിനും ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും നീക്കിവെക്കാൻ എല്ലാവരും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരായിരിക്കണം. സന്താപസന്തോഷങ്ങൾ മാനസിക സന്തുലിതാവസ്ഥ നഷ്ടമാക്കാൻ ഇടയാവരുത്. വി. പൗലോസിന്റെ അനുശാസനം ഓർക്കുക. നിങ്ങൾ എപ്പോഴും കർത്താവിൽ സന്തോഷിക്കുവിൻ; ഞാൻ വീണ്ടും പറയുന്നു സന്തോഷിക്കുവിൻ (ഫിലി 4:4).

കുറിപ്പ് : ലേഖകൻ '' തിയോളജി ഓഫ് റിലിജിയസ് ലൈഫ്'' എന്ന വിഷയത്തിൽ ബൽജിയത്തെ ''ലൂമെൻ വിത്തെ'' ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ ലൈസെൻഷ്യേറ്റ് പഠനം നടത്തിയയാളാണ്
(പത്രാധിപർ)

Book Review

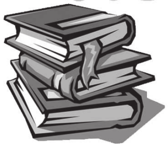

A Reflection on '*Reflections on Qurbana*'

The book '*Reflections on Qurbana*' by Rev Fr. Thomas Srampickal, a biblical scholar, is a very valuable contribution to the study of St. Thomas Catholic Church's Qurbana. The speciality of this book is that it contains both biblical and theological reflections on the sacrifice of the altar in general and especially on the "Syro-Indian Qurbana" in the St. Thomas Christian tradition. This title suggested by the author instead of Syro-Malabar Qurbana is appreciable (p.3). The reflections in the book on the Holy Sacrifice are based on the foundations of Catholic liturgy namely, the Word of God in the New Testament and especially in St. John's gospel and the letter to the Hebrews, and the longstanding liturgical traditions in the Church. The frequent references to the word of God, enable the reader to go

deeper in to the meaning of the basic perspectives and the structure of our Qurbana. The book discusses all the important aspects of the Eucharistic celebration in our liturgy. It provides a deeper biblical explanation to the offertory service, epiclesis etc. and sheds light on several points that are often bones of contention in the discussions on Qurbana. The author argues that the question whether the priest should offer the Qurbana turning to the East or to the people and similar points of dispute should not be given undue importance. The importance must be given on "worshiping God in Spirit and in Truth" as the Johannine gospel advises (Jn.4:21-23) and on the unity of minds in love and mutual respect. Some better meaningful reformulations of certain prayers offered by the author, for example, the preparatory prayers before the reading of the word of God (p.51-52), the third Ghantha prayer (p.119-120) and fourth Ghantha prayer in the Eucharistic celebration, should be given proper consideration in the revising of the Qurbana text .

Fr. Thomas gives to the *Mar Thoma cross*, which is a matter of contest since long time in Syro-Malabar Church, a better explanation (p. 28). (But I do not agree to the author's opinion that it is an indianized cross and there is a symbol of lotus in the base of it. The exact meaning of a certain literary piece or a piece of art, could be given only by its author or maker. Others can give different explanations or meaning according to their vision which need not necessarily be what the producer intended. In the case of St. Thomas cross nobody knows who its designer is).

I do appreciate the author's view on concelebration (chapter 10). Some bishops and priests believe that the main celebrant alone have the priestly function in a concelebration and other priests in the concelebration are mere bystanders to see and hear what the main celebrant does and says. For example, when they request people's

prayer to offer the sacrifice they say "pray for me" which in no way express the collegiality of the priesthood, which is emphasised in the Vatican Second Documents like Presbyterorum Ordinis (no.8) and Sacrosanctum Concilium, (no. 57).

I think that this book will help the liturgical committee of Syro- Malabar Church in their attempt to renew the Syro-Malabar Qurbana with more biblical and theological reflections and meaningful prayers. I would like to end this reflection with the words of Mar Joseph Kollanparampil CMI, the bishop of Jagdalpur, in his forward: "This new book ... sheds light for the better understanding and meaningful celebration of the Holy Qurbana in our St. Thomas tradition. It inspires the readers for a deeper reflection over the liturgical practices and thereby towards better awareness and experience of liturgical celebration. Let this book help its readers to set right the basic orientation and focus of life in Christian spirituality, liturgy and prayer."

Fr. Joseph Kanjiramattam CMI

അനുസ്മൃതി - 45

ചാവറപിതാവ് സമ്പൂർണസമർപ്പണത്തിന്റെ ആൾരൂപം

(നവീകരണചിന്തകൾക്കൊരാമുഖം)

ഫാ. തോമസ് പന്തപ്ലാക്കൽ സി.എം.ഐ.

സമ്പൂർണസമർപ്പണത്തിൽ മൂന്നു ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ട് - ദൈവത്തിനുള്ള സമർപ്പണം, മനുഷ്യർക്കുള്ള സമർപ്പണം, ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളോടുള്ള സമർപ്പണം. വിശുദ്ധ ചാവറ പിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഈ സമർപ്പണം എങ്ങനെ പൂർത്തിയായി എന്ന് വിശദീകരണങ്ങൾ കൂടാതെയുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുകളാണ് അനുസ്മൃതിയിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. സഭ ഒന്നിച്ച് നവീകരണമുന്നേറ്റത്തിലൂടെ നീങ്ങുമ്പോൾ ഈ കുറിപ്പ് വിലയിരുത്തുവാൻ സഹായിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഞാനിവിടെ ആരംഭിക്കട്ടെ.

ഒരാളുടെ സമർപ്പണം സമ്പൂർണമാകണമെങ്കിൽ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ പെടണം.

1. ദൈവത്തിനുള്ള സമർപ്പണം
2. മനുഷ്യർക്കുള്ള സമർപ്പണം
3. താൻ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുള്ള സമർപ്പണം

1. ദൈവത്തിനുള്ള സമർപ്പണം

- പാപമുള്ള ഹൃദയത്തോടു ദൈവം യോജിക്കയില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവ്

❖ചാവറപിതാവ് പാപരാഹിത്യത്തിനുള്ള ആൾരൂപം എന്നതിനു തെളിവ്

• മാമ്മോദീസായിൽ ലഭിച്ച വരപ്രസാദം മരണം വരെ

• മരണത്തോടടുത്തപ്പോൾ ആത്മീയതയിലേക്കുമാത്രം തിരിഞ്ഞു. മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽ ബോർഡ്.

• പരാതികൂടാതെയുള്ള സഹനം- രോഗാവസ്ഥകളിൽ പോലും

❖ദൈവതിരുമനസ്സിനുള്ള സമ്പൂർണസമർപ്പണം

• ദൈവം ചെയ്യിച്ചതൊക്കെയും എന്റെ കഴിവൊ, ഇത്രയും നീ വന്ന തെങ്ങനെ... അപ്പഴോ തിരുമനസ്സ് നടക്കും, നടത്തും. (ധ്യാന സല്ലാപം 13)

• ചാവറപിതാവിനെ സ്ഥാപകൻ എന്നു നാം വിളിക്കുന്നു... എന്നാൽ അദ്ദേഹം: നമ്മുടെ എളിമപ്പെട്ടകൂട്ടം മനു ഷ്യര് ഉണ്ടാക്കിയ തല്ല. പിന്നെയോ തമ്പുരാൻ എത്രയോ പുതുമകളാൽ ഉണ്ടാക്കി എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നു. (കത്തുകൾ - 90)

❖ചാവറപിതാവ് ദൈവത്തലാശ്രയിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു തെളിവ്

• തന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതം തന്നെ - നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ സക്രാരി യുടെ മുമ്പിൽ

• പ്രസിനുവേണ്ടി കടലാസും മഷിയും - കൂലി കൊടുക്കാൻ ദേവാ ലയത്തിൽ - നെല്ലിപ്പുഴ ഇട്ടി. (നാളാ. 45)

• ഭക്താഭ്യാസങ്ങളിൽ ഒരു നോവിസിനെപ്പോലെ (മഞ്ഞുമ്മൽ ലൂയിസ്)

• പ്രാർത്ഥനയുടെ നാലാം പദവിയിലെങ്കിലും എത്താൻ ആഗ്രഹി ക്കുന്നവൻ (കത്തുകൾ. 117) - മുറിയിൽ എക്സ്റ്റസിയിൽ

❖ദൈവവചനാധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതമാണ് മറ്റൊരു തെളിവ്

• വ്യക്തിപരമായി ഒരു ബൈബിൾ കോപ്പി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി രുന്നോ എന്നു സംശയം

• മലയാളം ബൈബിൾ വിവർത്തനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

• പഴയനിയമവും പുതിയനിയമവും സമൃദ്ധമായി അദ്ദേഹം ഉപയോ

ഗിക്കണമെങ്കിൽ?

• പരിശുദ്ധകുർബാന പോലെ തന്നെ ദൈവവചനവും അദ്ദേഹത്തിന് ഭക്ഷണവും പാനീയവും ജീവനും ആശ്രയവും (ആത്മാനുതാപം 10)

❖ കൂദാശാജീവിതം

• 8 ദിവസം കൂടുമ്പോൾ കുമ്പസാരിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു സൂചന - (ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ - 62)

• തന്നെക്കാൾ 31 വയസു കുറവുള്ള ലയോപ്പോൾദച്ചൻ കുമ്പസാരക്കാരനും കൂടിയായിരുന്നു.

• മരിക്കുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പ് കുമ്പസാരവും ഒപ്രൂശുമായും ചോദിച്ചുവാങ്ങുന്നു. (വലേരിയൻ 317-319)

2. മനുഷ്യർക്കുള്ള സമർപ്പണം

• ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നാരെങ്കിലും പറയുകയും സ്വന്തം സഹോദരനെ ദ്വേഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവൻ കള്ളം പറയുന്നു. കാരണം, കാണപ്പെടുന്ന സഹോദരനെ സ്നേഹിക്കാത്തവന് കാണപ്പെടാത്ത ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. (1 യോഹ 4:20)

• ചാവറപിതാവിന്റെ ബോദ്ധ്യം - "അന്യന്മാർക്ക് വല്ല ഉപകാരം ചെയ്യാത്ത ദിവസം നിന്റെ ആയുസ്സിന്റെ ദിവസങ്ങളുടെ കണക്കിൽ കൂട്ടുന്നതല്ല" (കത്തുകൾ 142)

❖ രോഗികളോടുള്ള സമീപനം

• തളർന്നുപോയ നെല്ലിശ്ശേരി തോമ്മായുടെ മുറിയിൽ (നാളാ. 83, 84)

• വസൂരി ദീനക്കാരനെ കാണാൻ മുടക്കിയപ്പോൾ - "ഇതെന്റെ കടം തമ്പുരാൻ എന്നെ സഹായിക്കും." കൂദാശകൾ നൽകി നന്മരണത്തിന് ഒരുക്കി (സ്ഥാപ. പേജ് 31,32)

• വല്യാറ യാക്കോബിന്റെ രോഗീപരിചരണവും വസൂരിദീനവും മരണവും (കത്തുകൾ 160,161)

❖പാവങ്ങൾ

• നന്മരണസഖ്യം ഉണ്ടാക്കുവാൻ കൈനകരിക്കാർക്ക് നിർദ്ദേശം (കത്തുകൾ 153-163)

• മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന സഹായങ്ങളിൽ ഏറ്റം വലിയ സഹായം മരണസമയത്തു ചെയ്യുന്ന സഹായമത്രെ.
(കത്തുകൾ. 154)

• മലയാളത്തെ ഒന്നാമത്തെ ഉപവിശാല - "രോഗീപരിചരണം മനുഷ്യർക്ക് ഏറ്റവും അറപ്പുള്ളതും വെറുപ്പുള്ളതും ലോകത്തിൻ മുമ്പിൽ ഹീനമായി ചിന്തിക്കുന്നതും ദൈവതിരുമുമ്പിൽ വലിയ ഫലമുള്ളതും"
(കത്തുകൾ 158, 159)

❖ശത്രുസ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളം

• തന്നെ കോടതികേറ്റിയ മുട്ടുചിറ മാഞ്ഞൂരു കളപ്പുരക്കൽ മാത്തനോട് കരുണ കാണിക്കാൻ (കത്തുകൾ.102)

• പള്ളിപ്പുറത്തു പള്ളി വഴക്ക് - മെത്രാൻ മുടക്കിയ കേസ് പ്രശ്നക്കാരൻ പാലക്കൽ വർക്കിയച്ചനെ രക്ഷിച്ച വഴി

• ആസ്തപ്പാടുപട്ടത്തോടു ചേർന്നുള്ള പള്ളികയറ്റം, വീടുകയറ്റം - അന്നു രാത്രി പള്ളിമുറിയിൽ വികാരിയച്ചനോടൊപ്പം. (പാലാക്കുന്നേൽ നാളാഗമം)

❖തകർന്ന ബന്ധങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്നു

• മാന്നാനം കൊവേന്തയും തയ്യിൽ പെരുമാലിൽ കുടുംബവുമായുള്ള അകൽച്ച, സ്നേഹസാന്നിദ്ധ്യവും പ്രാർത്ഥനയും പനി വിട്ടുമാറുന്നു, ബന്ധങ്ങളെ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുന്നു

• കൂനമ്മാവിൽ - അച്ചന്റെ വീട്ടിൽ - വീട്ടുകാരുടെ കാര്യം അവർ നോക്കിക്കൊള്ളും അച്ചൻ പള്ളിയിലേക്കു പോകുക (മഞ്ഞുമ്മൽ ലൂയിസ്)

❖നാടിന്റെ വികസനത്തിനായി

• ജ്ഞാനക്കുരുടത്വം മാറ്റുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസവുമായി (കത്തുകൾ -

129)
• അറിവും വിശ്വാസവും ബന്ധങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ പ്രസ്സു മായി (നാളാഗമം 44,45)
• സഭൈക്യവും കൂട്ടായ്മയും നിലനിർത്തുവാൻ ശീശ്മക്കെതിരെ (നാളാഗമം)
• സ്വന്തറീത്തിന്റെ തനിമയും ആത്മീയതയും നിലനിർത്താൻ (ക ത്തുകൾ 5-29)
• വൈദിക, സന്യാസ നേതൃത്വത്തെ രൂപപ്പെടുത്താനും വളർത്താനും (നാളാഗമം 1-32)

3. താൻ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളോടുള്ള സമർപ്പണം

a) പൗരോഹിത്യത്തിനുള്ള സമർപ്പണം

പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച് ചാവറപിതാവിന് വ്യക്തമായ ബോദ്ധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. മാലാഖമാർ പോലും ദൈവ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ അൾത്താരയിലേക്കടുക്കുവാൻ ഭയപ്പെടുമ്പോൾ അൾത്താരയിൽനിന്ന് ദൈവത്തെ ഭൂമിയിലേക്കു വിളിച്ചുവരുത്താനും കരങ്ങളിൽ എടുക്കുവാനും യോഗ്യനാക്കിയിരിക്കുന്ന പുരോഹിതന്റെ മഹത്വം എത്രയോ വലുതെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും അതി നനുസരിച്ച് ഭക്തിപാരവശ്യത്തോടെയാണ് അദ്ദേഹം അൾത്താരയെ സമീപിച്ചിരുന്നത് (ധ്യാനസല്ലാപം 38, 39, 52)

പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാൻ ചാവറപിതാവുപയോഗിച്ചിരുന്ന ശക്തിശ്രോതസ്സുകൾ

1. ധ്യാനവും പ്രാർത്ഥനയും ചാവറപിതാവിന്റെ അനുഭവം:
• കൂട്ടുകാരനോടുള്ള സംഭാഷണം പോലെ (ധ്യാനസല്ലാപം 14, 15)
• ധ്യാനസമയത്തു ദൈവപിതാവ് ഇരുകരങ്ങളും നീട്ടി സ്വീകരിക്കാൻ ഹൃദയത്തിലേക്കടുക്കുന്നു. (ധ്യാനസ ല്ലാപം 53)
• വായനയിൽ ഇഷ്ടമുണ്ടായാൽ ഏകാന്തതയിൽ സന്തോഷമുണ്ടാകും, ഏകാന്തതയിൽ ഈശോമിശിഹാ ആത്മാവിനോടു സംസാരിച്ചുതുടങ്ങും (കത്തുകൾ 116)

2. ഉപദേഷ്ടാവായ സദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വായന (കത്തുകൾ 116)
3. ആത്മീയഗുരുക്കളോടുള്ള ബന്ധം - 31 വയസ്സിനു താഴെയുള്ള ലയോപ്പോൾദച്ചനായിരുന്നു ആത്മീയപി താവും കുമ്പസാരക്കാരനും.
4. അടുക്കലടുക്കലുള്ള കുമ്പസാരവും ആത്മപരിശോധനയും (ധ്യാനസല്ലാപം 49, 50)
5. ജീവനേകുന്ന ദൈവവചനവും ദിവ്യകാരുണ്യവും (ആത്മാനുതാപം 10)
6. ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങൾ - ദേവാലയത്തോടു ചേർന്ന ജീവിതം, ഒരേ ദൈവവിളി സ്വീക രിച്ചവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം, വീട്ടിലെ വ്യഗ്രതയിൽ നിന്നകന്ന്, വായിക്കാനും പഠിക്കാനും അവസരം, പാപസാ ഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വിട്ട് അടുക്കലടുക്കൽ കൂദാശാസ്വീകരണത്തിനുള്ള അവസരം (ധ്യാനസല്ലാപം. 56)
7. ദൈവമാതാവിന്റെ സംരക്ഷണം - മാതാവിന്റെ നാമത്തിൽ വല വീശിയാൽ എന്തെങ്കിലും ലഭിക്കാതെ വല തിരിച്ചെടുത്തിട്ടില്ല. (കത്തുകൾ 81)
8. അമ്മയായ തിരുസഭ - സത്യതിരുസഭ വിശ്വസിക്കുന്നതും പഠിപ്പിക്കുന്നതും ഞാനും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ വിശ്വാസത്തെ നീ ഉറപ്പിക്കേണമെ. (ധ്യാനസല്ലാപം 70, 71) തമ്പുരാനും പിതാവും ഗുരുനാഥനുമായ ബാവാപുത്രൻ റൂഹാദക്കുദിശാതമ്പുരാൻ

- പരിശുദ്ധപിതാവിനോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകഭക്തി
- അറിവില്ലാത്ത വൈദികൻ കുരുടനെ വഴികാട്ടുന്ന കുരുടനായ വഴികാട്ടി. (കത്തുകൾ 129)
- വൈദികരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന നിതാന്തശ്രദ്ധാലു. 1829 മുതൽ 1864 വരെ 35 വർഷത്തെ വൈദികപരിശീലകൻ

b) സന്യാസത്തിനുള്ള സമർപ്പണം

✶ തന്റെ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ അർത്ഥപൂർണമാക്കുന്ന, ദൈവപരിപാലനയിലൂടെ ലഭിച്ച, കുര്യാക്കോസ് - 'ഞാൻ കർത്താവിന്റേ

താണ്' എന്ന സ്വന്തം പേര് - പേര് കൊണ്ടുതന്നെ സമ്പൂർണസമർപ്പിതൻ.

✶ ഏലിയാപ്രവാചകന്റെ തീക്ഷ്ണത ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടി വ്രതവാഗ്ദാനത്തോടു ചേർന്ന് സ്വന്തപേരിനോടുകൂടി 'ഏലിയാ' എന്ന നാമവും.

-ഹോറെബ് (കാർമ്മൽ) മലയിലെ ഗുഹയിൽ സൈന്യങ്ങളുടെ കർത്താവായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തീക്ഷ്ണതയാൽ എരിഞ്ഞിരുന്ന ഏലിയായെപോലെ മാന്നാനം മലയിലെ 'ബേസ്റൗമ' എന്ന ദർശനവീട്ടിൽ ചാവറപിതാവിന്റെ താപസജീവിതം.

-കലപ്പയിൽ നിന്ന് കൈവിട്ടിട്ട് പിന്തിരിഞ്ഞുനോക്കാത്ത ഏലീഷായെപോലെയുള്ള (1രാജാ 19:19-21) ശിഷ്യത്വം (ലൂക്കാ 9:62).

Golden Records - 41

ചാവറയച്ചനും ജരാർദ്ദച്ചനും ഒരുമിച്ച് സഭാംഗങ്ങൾക്കെഴുതിയ സർക്കുലർ

ലെയോപ്പോൾദ് മിഷനറിയുടെ അനുജനാണ് ജരാർദ്ദു മൂപ്പച്ചൻ. ഇദ്ദേഹം 1869-ൽ കർമലീത്താ മിഷനറിയായി കേരളത്തിൽ വന്നു. 1869 സെപ്തമമ്പർ മുതൽ 1870 നവംമ്പർ വരെ 14 മാസക്കാലം ലെയോപ്പോൾദ്ദു മൂപ്പച്ചൻ യൂറോപ്പിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ സന്യാസമൂഹങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്നതിന് പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഡലഗേറ്റായി ജരാർദ്ദച്ചൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഈ അവസരത്തിലാണ് ചാവറയച്ചനോടു കൂടി ജരാർദ്ദച്ചൻ ഈ സർക്കുലർ എഴുതിയത്. 1876 ജനുവരി 1-ന് ലെയോപ്പോൾദച്ചനോടൊപ്പം ഇദ്ദേഹവും ഇറ്റലിയിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുപോയി. ഈ സർക്കുലറിൽ അനുദിനജീവിതത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട നാല് കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. അൽമായരോടുള്ള സംസർഗം, ആശ്രമങ്ങൾ വൃത്തിയായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനേക്കുറിച്ചും ഇതിനു സ്വീകരിക്കേണ്ട വിനീതഭാവത്തേക്കുറിച്ചും സന്യാസജീവിതത്തിൽ മൗനത്തിനും ഏകാന്തതയക്കും ഉള്ള പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നും ലോകത്തിലേക്ക് വ്യാപിക്കേണ്ട ഉപവി, എളിമ, വിശുദ്ധി, തീക്ഷ്ണത എന്നിവയെക്കുറിച്ചും മറ്റുമാണ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ നവീകരണത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ ചിന്തകളും പ്രസക്തമാണ്.

ഫാ. തോമസ് പന്തപ്ലാക്കൽ സി.എം.ഐ.

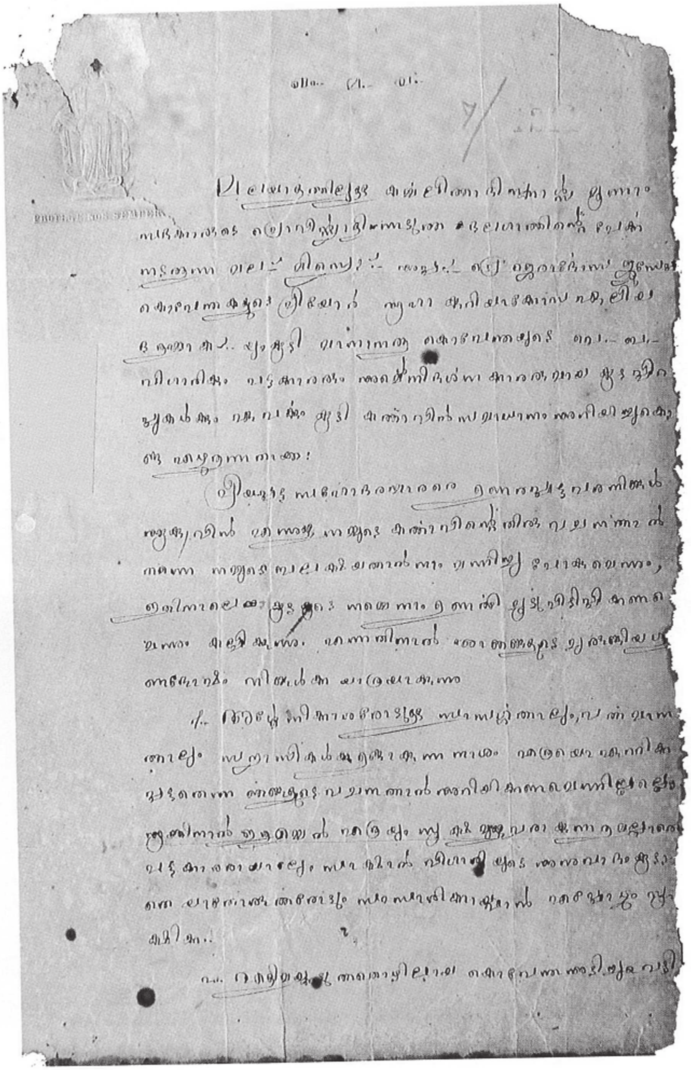

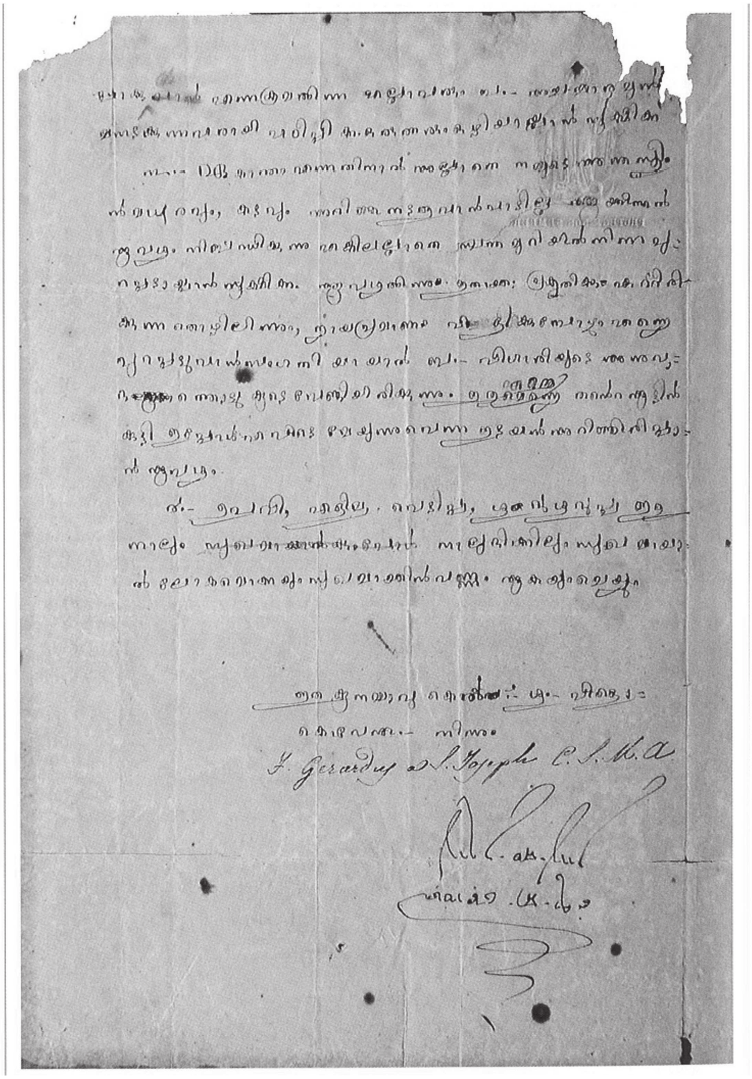
F. Gerardus a S. Joseph C.S.M.A

പകർപ്പ്

ഈശോ മറിയം യൗസേപ്പ്

കേരളത്തിലുള്ള കർമലീത്താ നിഷ്പാദുക മൂന്നാം സഭയുടെ പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഡലഗേറ്റിന്റെ പേരിൽ കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്ന മുഷ നറി അപ്പസ്തോലിക്കയായ വിശുദ്ധ യൗസേപ്പിന്റെ ജരാർദ്ദച്ചനും കൊവേന്തകളുടെ പ്രിയോരായ തിരുകുടംബത്തിന്റെ ആഹാ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയായും ചേർന്ന് മാന്നാനം കൊവേന്തുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട വികാരിയും വൈദികരും സഹായ സഹോദരന്മാരുമായ കൂടെപ്പിറപ്പുകൾ എല്ലാവർക്കും കൂടി കർത്താവിൽ സമാധാനം അറിയിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതുന്നത്:

പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരന്മാരേ,

നിങ്ങൾ ജാഗ്രതയോടെ ഉണർന്നിരിക്കുവിൻ, ആത്മാവ് സന്നദ്ധമെങ്കിലും ശരീരം ബലഹീനമാണ്. (മർക്കോ 14:38)

സ്വഭാവത്താലേ ബലഹീനരായ നമ്മെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഉണർത്തി ചൂടു പിടിപ്പിക്കണമെന്ന് നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഈ തിരുവചനങ്ങൾ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ ഏതാനും ഉപദേശങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു നൽകുന്നു.

1 അൽമായരോടുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിലും സംഭാഷണത്തിലും സന്യാസികൾക്ക് ഉണ്ടാകാവുന്ന കുറവുകളെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധയുളളവരാകുക. സുപ്പീരിയറിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ യാതൊരുത്തരും, വൈദികരായാൽപ്പോലും അൽമായരോട് സംസാരിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക.

2. കൊവേന്ത അടിച്ചു വൃത്തിയാക്കുക മുതലായ എളിമയ്ക്കടുത്ത ജോലികളിൽ നിന്നും ആരും ഒഴിവെടുക്കരുത്. ബഹുമാനപ്പെട്ട വൈദികർ ഇത്തരം ശുശ്രൂഷകൾ ഒന്നാമതായി ചെയ്ത് ഇതിനും മാതൃക നൽകുന്നവരാകണം

3. ഏകാന്തത കൂടാതെ നമ്മുടെ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ മാധുര്യം ആസ്വദിക്കാനും അതിന്റെ കടമകൾ നിർവഹിക്കാനും സാധിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ എന്തെങ്കിലും അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കലാതെ സ്വന്തം മുറിയിൽ നിന്നും പുറത്തുപോകേണ്ട. അതായത്, പ്രകൃതിയുടെ ആവശ്യത്തിനും ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ജോലികൾക്കും പ്രമാണരേഖ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മറ്റു കാര്യങ്ങൾക്കുമല്ലാതെ മറ്റ് ഏതെങ്കിലും ആവശ്യത്തിന് പുറത്തു പോകുന്നതിന് ബഹുമാനപ്പെട്ട സുപ്പീരിയറിന്റെ അനുവാദം ആവശ്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ, തന്റെ ആട്ടിൻകുട്ടി ഇപ്പോൾ എവിടെ മേയുന്നുവെന്ന് ഇടയൻ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

4. ഉപവി, എളിമ, വിശുദ്ധി, തീക്ഷ്ണത ഇവ നാലും നമ്മിലും നമ്മുടെ ചുറ്റുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് ലോകം മുഴുവനിലും ആകുകയും ചെയ്യും

ഇതി, കൂനമ്മാവിലെ വിശുദ്ധ ഫിലോമിനായുടെ കൊവേന്തയിൽ നിന്ന് എഴുതപ്പെട്ടത്

വിശുദ്ധ യൗസേപ്പിതാവിന്റെ ജരാർദ്ദ്
(ഒപ്പ്)
ആഹാ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാ, പ്രയോർ
(ഒപ്പ്)

പിതൃഭവനത്തിൽ നിന്ന്

പുതുവത്സരം

ജനുവരി 1 -ാം തിയതി ബ. ജനറാളച്ചന്റെ കാർമ്മികത്വത്തിൽ എല്ലാ വൈദികരും ഒരുമിച്ച് പുതുവർഷ ദിവ്യബലിയർപ്പിച്ചു.

രക്ഷ സ്വീകരിക്കാനും രക്ഷകരാകാനുമുള്ള കടമ ഈ പുതുവത്സരത്തിൽ നാം ഏറ്റെടുക്കണമെന്ന് ബ. ജനറാളച്ചൻ സന്ദേശം നൽകി. സി. എം. ഐ ജനറൽ കൗൺസിലും സി. എം. സി ജനറൽ കൗൺസിലും പുതുവർഷത്തിൽ ഒരുമിച്ചുക്കൂടി കൂട്ടായ്മ ഉറപ്പിക്കുകയും പുതുചിന്തകളും പ്ലാനുകളും പങ്കുവയക്കുകയും ചെയ്തു ഈ വർഷത്തിലെ കാതലായ സംഘടനാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് കാരണമാക്കി.

വിശുദ്ധ ചാവറപ്പിതാവിന്റെ തിരുനാൾ

തിരുനാളിനൊരുക്കമായി 9 ദിവസത്തെ പ്രാർത്ഥന നടത്തി. ജനുവരി 3-ാം തിയതി ബ. ജനറാളച്ചന്റെ മുഖ്യകാർമ്മികത്വത്തിൽ 46 നവവൈദികരെ ചേർത്ത് മാന്നാനം ആശ്രമദേവാലയത്തിൽ ആഘോഷമായ തിരുനാൾ കുർബ്ബാന നടത്തി. വി. ചാവറപ്പിതാവിന്റെ കബറിടത്തിൽ നിന്ന് ശക്തിസ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് വൈകിട്ട് 6 മണിക്ക് നവവൈദികർ സി. എം. ഐ ജനറലേറ്റിൽ എത്തി. അവരെ ബ. ജനറാളച്ചനും സമൂഹവും സ്വീകരിച്ചു. രാത്രി അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് നവവൈദികരുടെ അനുഭവം പങ്കുവയ്ക്കൽ ഏറെ സന്തോഷം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. രാവിലെ 6.15 ന് നവവൈദികർ അർപ്പിച്ച ബലിയിൽ ഇവിടെയുള്ള ജനങ്ങളും പങ്കെടുത്തു. ബലിക്കുശേഷം അവർ അനുമോദനങ്ങൾ നല്കി.

സി. എം. ഐ കുടുംബദിനം

2018 ജനുവരി 4-ാം തിയതി രാവിലെ 9.30-ന് ചാവറഹിൽസ് ദേവാലയത്തിൽ സി. എം. ഐ സഭാംഗങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുകൂടി കുടുംബദിനാഘോഷത്തിന്റെ ഭാഗമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആസ്പിരൻസും വിവിധഘട്ടങ്ങളിൽ പരിശീലനം സ്വീകരിക്കുന്നവരും കുടുംബദിനത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. നവവൈദികരും ഈ കുടുംബദിനത്തിൽ സംബന്ധിച്ച് ആഘോഷമാക്കി.

ചാവരുളിന്റെ 150-ാം വാർഷികം

ചാവരുളിന്റെ 150-ാം വർഷം 2018 ജനുവരി 4-ാം തിയതി ആഘോഷിച്ചു. കത്തോലിക്കാകുടുംബങ്ങളോട് സി. എം. ഐ സഭയുടെ മറുപടി ചാവരുളിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ശ്രീ. ജോൺ പോൾ സംസാരിച്ചു. കത്തോലിക്കായുവജനങ്ങളെ ചാവ

രുളിന്റെ സന്ദേശത്തിലൂടെ എങ്ങിനെ രൂപപ്പെടുത്താമെന്ന് ബ. ബെന്നി നൽക്കരയച്ചനും സംസാരിച്ചു. സി. എം. ഐ പ്രയർ ജന റൽസ് ഡേയുടെ സന്ദേശങ്ങളും പരിപാടികളും ഈ ചടങ്ങിൽ വച്ച് ഹൃദ്യമായി ആഘോഷിച്ചു. സി. എം. ഐ സഭയിലെ മേജർ സുപ്പീ രിയേഴ്സും ഈ ആഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കുചേർന്നു.

പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിൽ സി. എം. ഐ സഭയിലെ വളരെ വ്യത്യസ്ഥതലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകതകളോടെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്ത 15 സി. എം. ഐ വൈദികരെ ബ. ജനറാളച്ചൻ " Outstanding Achievement Award " നൽകി ആദരിച്ചു. മരണമടഞ്ഞ സ്വാമി സദാനന്ദ് സി. എം. ഐ " അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ അപ്പസ്തോലൻ " എന്ന നിലയിൽ മര ണശേഷമുള്ള അവാർഡിനർഹനായി. വാഴ്ത്തപ്പെട്ട റാണിമരി യയുടെ ഘാതകനായ സിംഗിനെ ജയിലിൽപോയി പലപ്രാവശ്യം, സന്ദർശിച്ച് മാനസാന്തരത്തിനായി ഒരുക്കുന്നതിന് സ്വാമി സദാനന്ദ ഉത്തരവാദിത്വമെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തെ റാണിമരിയയുടെ ഭവനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും മാതാപിതാക്കളോടു ക്ഷമയാചിക്കാനും സ്വാമിയാണ് കാരണമായത്.

മേജർ സുപ്പീരിയേർസ് മീറ്റിംഗ്

സി. എം, ഐ സഭയിലെ മേജർ സുപ്പിരിയേർസ് മീറ്റിംഗ് 2018 ജനുവരി 4-ാം തിയതി ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് 2.30-ന് ജനറലേറ്റിൽ വച്ച് ഔദ്യോഗികമായി ബ. ജനറാളച്ചൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. സഭയിലെ വിവിധ വിഷയങ്ങളും പരിപാടികളും ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടു.

Koinonia

1980 – 1989, 1960 – 1969, 1970 – 1979 എന്നീ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ച പുരോഹിതരുടെ കൂട്ടായ്മ ജനറൽ ഹൗസിൽ വ്യത്യസ്ഥ ദിനങ്ങളിലായി നടത്തപ്പെട്ടു. സഭാ തലത്തിൽ ഒരു വലിയ കാൽവയ്പ്പാണ് ഈ കൂട്ടായ്മ.

കാർമ്മലൈറ്റ് ഫാമിലി ഓഫ് ഇന്ത്യ നാഷണൽ സെമിനാർ

കർമ്മലീത്താ സഭാവിഭാഗങ്ങളെ ഒരുമിച്ചുക്കൂട്ടി 3 ദിവസത്തെ ഒരു നാഷണൽ പ്രോഗ്രം ജനുവരി 9, 10, 11 തിയതികളിൽ നടന്നു.

സി. എം. ഐ. ജനറൽ കൗൺസിലർ റവ. ഫാ. സാജു ചക്കാലയ്ക്കലാണ് ഈ നാഷ്ണൽ സെമിനാറിന്റെ കോർഡിനേറ്റർ. 'Contemplation and Proclamation' എന്നതായിരുന്നു സെമിനാറിന്റെ വിഷയം. വളരെ വിജയപ്രദമായിരുന്നു ഈ സെമിനാർ.

മേജർ സുപ്പീരിയേർസ് മീറ്റിംഗ്

സി. എം. ഐ സഭയിലെ മേജർ സുപ്പിരിയേർസ് മീറ്റിംഗ് 2018 ജനുവരി 4–ാം തിയതി ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് 2.30–ന് ജനറലേറ്റിൽ വച്ച് ഔദ്യോഗികമായി ബ. ജനറാളച്ചൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. വിവിധ വിഷയങ്ങളും പരിപാടികളും ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടു.

വി. ചാവനറപിതാവിന്റെ അനുസ്മരണദിനം

ജനറലേറ്റിന് ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിലേയും ഇടവകകളിലേയും സന്യാസഭവനങ്ങളിലെയും അംഗങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഒരുദിവസം 'ചാവറദിനം' ആയി ആഘോഷിച്ചു. 7 മണിക്ക് ബൈബിൾ ശുശ്രൂഷ ദേവാലയത്തിൽ നടത്തി. 7.30 –ന് എല്ലാവർക്കുമായി നല്ല വിരുന്ന്സൽക്കാരവുംനടത്തി. ചുറ്റുപാടുമുള്ള ഇതരസമർപ്പിതസമൂഹങ്ങളെ ഒരുമിച്ച്കൂട്ടിയുള്ള ഒരു ആഘോഷമാണിത്.

കോളേജ് സ്കാളാസ്റ്റിക്ക് സമ്മേളനം

കോളേജുകളിൽ പഠിക്കുന്ന ശെമ്മാശന്മാരുടെ ഒത്തുചേരൽ " Ulsah" എന്നപേരിലാണ് ഇവിടെ വച്ച് നടന്നത്. 43 ശെമ്മാശന്മാർ ഈ കൂട്ടായ്മയിൽ പങ്കെടുത്തു.

തൃക്കാക്കര എക്യുമേനിക്കൽ ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷം

തൃക്കാക്കരയിലെ എല്ലാ ക്രിസ്തീയ വിഭാഗങ്ങളും ഇടവകകളും, സന്യാസിനിസന്യാസ സമൂഹങ്ങളും ഒരുമിച്ച്ചേർത്ത് എക്യുമിനിക്കൽ ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷം നടത്തി. ചെമ്പുമുക്ക് പള്ളി ഓഡിറ്റോറിയത്തിലായിരുന്നു ആഘോഷപരിപാടികൾ. മണിക്കുറുകൾ നിണ്ട കലാപരിപാടികൾ തികഞ്ഞ ക്രിസ്തീയതനിറഞ്ഞതായിരുന്നു.

ബ. വിബിൻ പുല്ലമ്പള്ളിയച്ചനായിരുന്നു ഇതിന്റെ പ്രധാന കോർഡിനേറ്റർ. സി. എം. ഐ ജനറലേറ്റിൽ വച്ച് ഇതിനൊരുക്കമായി 2 മാസം നീണ്ടുനിന്ന തയാറെടുപ്പുകൾ നടത്തിയിരുന്നു. ബ. ജനറാളച്ചൻ ഇതിനാവശ്യമായ എല്ലാ സഹായസഹകരണങ്ങളും ചെയ്തു.

Sacred Heart Province, Kochi

Golden Jubilee Celebrations of Priesthood and Religious Profession

The air was filled with great joy and thanksgiving on the morning of 20th January 2018, as Rev. Frs. James Chalil, Jose Padayatty, George Earathara and Rev. Frs. Mulavarickal Jacob, Koikara Mathew, Panikulam Vincent, Thyparambil Jose, Pudussery Varghese, Vattathara Mathew and Pittapillil George Peter celebrated their Golden Jubilee of Priesthood and Religious Profession respectivley in the presence Bishops Graitan Mundadan and Thomas Chakiath, Fr. Jose Kuriedath, Provincial, priests and a large gathering of nuns and faithful. The concelebrated Mass was celebrated in the Rajagiri Indoor stadium.

Fifty years of priestly and religious yeomen service in the vineyard is a great grace of the Lord. We thank God for having gifted us with such an exemplary priests to imitate. We pray that

God may extend them many more years of fruitful service, good health of mind and body and a peaceful and joy filled life.

Congratulations to Fr. Prasant Palackappillil CMI!

All India Association for Christian Higher Education honored Fr. Prasant Palackappillil with Best Principal Award 2017.

Inauguration of St. Kuriakose Elias Chavara Parish, Subhanghata, Assam

On 25 January, 2018 a new parish was inaugurated by Bishop Thomas Pulloppillil, the Bishop of Bongaigon Diocese, Assam. It is named after our founder saint Chavara and it is a new hopeful venture in Assam. Fr. Simmy Kalavany CMI is the first parish priest. Congrats and Best wishes to Rev. Frs. Simmy Kalavany and James Aeranat.

Dharmaram News

Renewal of Vows

All our temporarily professed Scholastics renewed their vows on the Feast of Immaculate Conception, 08 December 2017, after 2 days intense preparations.

Commemoration of the Departed Souls

Dharmaram community expressed its communion with the CMI Departed Souls, on 9th December. We remembered our ancestors, their dreams, struggles, passion, hard work and struggles

they faced for our Congregation and for the whole Church at large. We are all proud of our noble, challenging and motivating legacy.

Hearty Congratulations to the Winners of CMI Unique Achievement Awards

In connection with CMI Founder's Day, Fr Prior General announced awards for those who have made unique impact through their creative ministries. Out of the 15 awardees three were from Dharmaram, Rev. Fr. Marius Manickanamparambil, (Commitment to the poor, the hungry and the differently abled) Rev. Fr. George Nellikunnel CMI, (love for nature and agriculture) and Rev. Fr. Shijo Jose Panjickal, (Proclamation of the word of God through the initiative of SPACE Channel) were honoured for their outstanding services. While congratulating them for their services, let us thank God for the gift of these priests.

Christmas Celebrations

Dharmaram Community celebrated Christmas with the supporting staff on 23 December evening. Fr. Rector delivered the Christmas message. Our brothers and the staff staged many colourful Christmas programmes. Dharmaram Crib was blessed on the eve of Christmas.

Founder's Day

Dharmaram celebrated Founder's Day on Wednesday, 3 January 2018. Representatives from various parishes were invited for the celebrations. It began at 11 am with a prayer session followed by a gathering and lunch. Dr. George Edayadiyil CMI, Rector, Dharmaram College welcomed the gathering. Rev. Sr. Alan Maria

CMC and Adv. George Joseph spoke on 'St. Chavara's contribution in Women Empowerment' and 'Relevance of *Oru Nalla Appante Chavarul* in family life' respectively. A large number of our parishioners were present in the evening to participate in the concelebrated solemn Divine Liturgy. It was followed by a procession to St. Thomas Forane church. Statue of St. Chavara was taken out on a special chariot prepared by the parish youth. Rev. Fr. Cyriac Madathil CMI, Vicar, officiated the *Novena* and gave final blessing at St. Thomas church. The Founder's Day celebrations were concluded with *Chavara nercha* arranged by the parish.

Dharmaram Orchestra

Dharmaram staged an Orchestra "*Accolade*" on 6th and 7th of January 2018 as part of Founder's Day celebrations. The programme was a grand success as many from the neighbouring Religious communities and various parishes enjoyed the musical evenings.

Felicitation to the New PhD Holders

Fr. Benny Alumkalkarottu CMI, Fr. Thomas Mangara CMI and Fr. Arun Chully CMI were felicitated by the Dharmaram Community, on 16 January 2018, for their achievements in research and successful completion of PhD programmes. They briefed their research paper before the community. Congratulations and best wishes to them.

Inter-Sem Day 2018

Annual meeting of Scholastics of the Major Seminaries in Bengaluru was held on **Saturday, 20 January 2018** at Christ

University**.** His Grace Most Rev. Bernard Moras, Archbishop of Bengaluru graced in the inaugural function. The programme was conducted under the auspices of Inter-Sem. It was a wonderful occasion for the brothers to meet other seminarians from various seminaries in and around Bangalore.

Jubilee Celebrations

Dharmaram community celebrated the **Sacerdotal Golden Jubilee** of Rev. Fr. George Kaniarakath, Rev. Fr. John Menonkary, Rev. Fr. John Peter Muringathery and Rev. Fr. Joseph Vithayathil; **Golden Jubilee of Religious Profession** of Rev. Fr. Sebastian Athappilly, Rev. Fr. Mathew Koikara and Rev. Fr. Jose Pereppadan and **Sacerdotal Silver Jubilee** of Rev. Fr. Jose Chennattussery on 25 January 2018. Celebrations began with concelebrated Divine Liturgy and it was followed by felicitation gathering and agape.

Samavarthanam

The arrival of our newly ordained priests made the Dharmaram community jubilant and delighted. On Sunday, 28th January they celebrated Eucharist in the parishes where they had their pastoral ministry during the theological formation. The newly ordained priests celebrated their thanksgiving mass at DVK and Dharmaram on 29th and 31st January respectively. The convocation ceremony was presided over by Rev. Fr. Paul Achandy CMI, Vice-Chancellor, DVK, on 29 January. Rev. Dr. Valsan Thambu, delivered the convocation address. The ***Samavarthanam*** of the newly ordained priests from Dharmaram was conducted in traditional Indian way on 31 January. Dharmaram felt the joy of accomplishment.

Dharamaram community wished them a fruitful ministry in the Lord's Vineyard.

Dharma Endowment Lectures 2017-2018

Dharma Endowment Lectures 2017-2018 on the theme "Exploring Buddhism to Experience Freedom and Happiness Here and Now" was held on the 5th and 6th February. Venerable Bhikkhu Ananda (General Secretary, Maha Bodhi Society, Bengaluru) was the speaker. A word of appreciation to Fr. Jose Nandikkara CMI, Dean, Faculty of Philosophy and all the members of the Faculty of Philosophy.

Inauguration and Blessing of Christ School, Kengeri

Inauguration and Blessing of Christ School, St. Mary's Campus, Kengeri was held on 25th February. Fr. Rector blessed the new campus. Many dignitaries including Shri. K J George, Minister, Karnataka State were present in the inaugural function.

MarThoma Province,Chanda

Samvaad, center for dialogue, counseling and psychotherapy

Samvaad, center for dialogue, counseling and psychotherapy, a novel venture of Cmi Mar Thoma Province Chanda was formally launched and inaugurated at Mhasala, Wardha on Saturday, 10th February, 2018 - on the auspicious occasion of CHAVARA JAYANTI. The center is located in a pristine and serene piece of land with lush green vegitations and flowers and with chirping birds all around. The location has added importance as it is very

near to Gandhiji's Bapukuti Ashram at Sewagram and Vinoba Bhave's Ashram at Pawnar.

The program began with a prayer dance performed by Ms Samriddhi and Vykalpika from Agragami Convent School, Mhasala. Fr. Joshy Vazhappilly, the director of the center welcomed the guests and introduced the concept of Samvaad and gave a brief description of the philosophy, core values and the services provided at the center. Dr. Varghese, Vicar General of Chanda Diocese inaugurated the center by lighting the traditional lamp as chantings were on invoking Divine presence. Floral tributes were accorded to the portraits of Mahatma Gandhi, the father of the nation and the champion of Ahimsa, of St. Chavara, the patron of families and of Vinoba Bhave, who stood for Anthyodaya.

Mr. Bharat Mahodaya, director of Institute of Gandhian Studies, Gopuri, Wardha, Dr. Bharati Taksande, professor of medicine, MGIMS, Sewagram, Prof. Anil Dube and Ahmed Shakeel from MGAHV, Wardha, Dr. Sally John SJB, Associate Professor, department of psychiatry, JNMC, Sawangi, Dr. Suresh CMF, Rector, Claritian College of Philosophy, Sawangi, Fr. Raju Avookaran, Parish Priest, Wardha and

Sr. Arpita SJB, Provincial Superior, St. John's sisters Wardha graced the auspicious gathering with their presence and enlightening words. A good number of people from the neighbouring locality too was present on the occasion. Dr. Benny Joseph, the Provincial Superior of Mar Thoma Province Chanda presided over the function and while giving the presidential address assured whole-hearted supprt of the province to the new venture. Fr. Tomy Chirapurath, Dean, Darsana Institute of Philosophy, Sawangi proposed vote of thanks.

Core Values: Faith in God,
Faith in human goodness,
Faith in Dialogue.

The Philosophy: Every person is:
-unique,
-inherently good,
- open to growth and change.

Services: Marriage and family counseling, child/adolescent counseling, individual/group psychotherapy, skill development and training for teachers, nurses ND for those in helping professions, Marriage enhancement program for couples, one-day seminars on topics of mental health for the general public.

Concept of SAMVAAD: The entire universe is dialogical in existence. Sun rays cause the flowers to bloom, rain drenches the soil and causes the seed to sprout, farmer dialogues with the field and we have food, human person fold the hands in prayer and enters into dialogue with the creator, entire creation is, this, dialogical. This dialogue is not mere cerebral exercise but a existential reality. When the balance and mutual dependence is lost, then there is disharmony and discord. At SAMVAAD effort is made to bring back the lost balance and equilibrium within the person him/herself, between persons, societies and ultimately between the created and the creator through a process of peaceful and positive dialogue, this taking differences to amicable understanding.

Address:
Samvaad, Chavara Sadan, Zade layout, Ward no. 3, Mhasala, Wardha -442001 M. S.

- Fr. Joshy Vazhappilly CMI

OUR MISSIONARY TOUR TO CMI ASHRAMS UNDER BIJNOR PROVINCE

(Fr.Michael Chirayath CST, on behalf of all the CST Fathers working in Nepal)

It gives me great joy to share the good feelings we had and the deep impressions we experienced when we, the CST Fathers working in Nepal, visited some of the CMI Ashrams and Institutions under Bijnor Province of the CMI Congregation. The government of Nepal declared a week's Election Holidays for the educational institutions and we grabbed the good chance to make this visit when Fr. Jayin Kalamparambil CMI in Kanchanpur offered his kind help to do it. For all of us this was the first visit to the CMI Ashrams under Bijnor Province. Although I was working in Gorakhpur area from the year 1976, I never got an opportunity to visit Bijnor which I very much wanted to. We were very happy to do this CMI Mission Tour in the enjoyable company of Fr. Jayin CMI.

Great Hospitality of CMI: We were fortunate to visit eight of the CMI Ashrams, including their Provincial House, in five days of time. From the very start we deeply experienced the great and generous hospitality of the CMI Fathers. A car was arranged for us from the Nepal border to the Provincial house in Najibabad. To visit all places and finally back to the Nepal border the Provincial House vehicle was made available for us. The cordial welcome they extended, the warm conversation we had, the delicious food they offered, the comfortable accommodation they had prepared, the eagerness to take us around the Missions and to the tourist important places – all

these brought us closer to one another. We very much felt at home in the Provincial House and in all the Ashrams.

Cultural Orientation given to the future Missionaries: In Rishikesh, where we could breathe the air of Hinduism, it was very impressive to see the young and energetic seminarians doing their theology. I believe that a seminary at the heart of this important Hindu pilgrimage Center, and the opportunities given them to know more closely the Hindu pattern of living an thinking, will go a long way to create positive and deeper impact in the minds of the seminarians. This will help them to come to know and love the people closer whom they have to serve in future. Also, the chances the seminarians get to live and work in the various Missions bring them closer to the people with whom they have to live and commit their lives. Sending seminarians to study in the local colleges also is a very effective means to know and imbibe the culture, the ethos and the language of the people. I understand that this integration to the culture and life situations of the people will help the seminarians to love their people and to be effective in their missionary life.

Multifaceted missionary endeavors: Rather than hearsay, we got firsthand experience of the various activities of the CMI Fathers in the evangelical, pastoral, educational, social and health sectors. It was remarkable to see that all the Missions were fully alive and vibrant and were intimately related to the people of the place. Every chance is utilized to give the message of Jesus to the children and the people directly and indirectly. The best educational institutions in Kerala are run by the CMI Fathers, and so too in the schools which we visited

they are able to maintain quality of education. We could also see that the Fathers are taking keen interest and giving full time and energy to provide characteristic education through their schools which maintain high standards. We very much appreciate the Fathers giving their direct services in the health sector too, which we seldom find in other Missions in North India. We could see the trust the sick people had in the health services of Fr. (Dr.) Jose Padayatty CMI and the crowd gathered in front of his hospital chamber. The alternate health care services through natural remedies organized and conducted by Fr. Vijay Payyappilly CMI is a unique attempt of the CMI Mission and was very impressive. We were also happy to see Fr. Mathew Kurisumoottil CMI, the Director of the Social Work Center of the CMI Fathers. We were told about the various activities the Fathers undertake for the development of the peoples and their empowerment, especially among the disadvantaged children, women and the marginalized. We also came to know about the programs organized by the Fathers in the field of ecumenism and inter-religious dialogue. As a whole the various missionary activities undertaken by the CMI Fathers are strong and effective enough to bring about positive difference in the lives of the people among whom they live and work.

Relationship of the CMI Fathers with the Diocesan clergy. We are thankful to Fr. Jayin CMI to include in the tour plan to visit Bishop John Vadakkel CMI and some of the diocesan institutions and parishes. These institutions also were very inspirational as they are focusing on the vulnerable and the abandoned children and people of the region. Each of these institutions is of unique nature and charism,

emanating the light of the Gospels in powerful ways. Along with this, we could learn also the very important lesson of the cordial relationship between the CMI Fathers and the diocesan clergy. It is a living example of our Religious Call to prepare the ground, plant the Church and hand it over to the diocesan clergy to maintain and develop it. We could feel that healthy relationship is kept up between the CMI Fathers and the diocesan Clergy and they are supported mutually.

The CMI Communities: In all the Ashrams we visited, except the one of Fr. Vijay Payyappily CMI, there are three members in the Community to carry out the various apostolates. Their living together in love and support in the Ashrams was a source of inspiration for us too. The elderly and the experienced Fathers were there in all the Ashrams to guide and care, and zealous and dynamic young Fathers to accomplish the activities of the Missions and also younger Fathers learning from both the above categories of Fathers, making themselves available for any service to achieve their common mission. This mutual support and living together in one accord enhances the joy of living the religious life, and reduces each one's burdens of missionary labor, and provides inner strength and energy.

Our Special Thanks: Our sincere thanks go to Rev.Fr.Provincial Biju Vadakkel CMI for welcoming us warmly and providing all facilities to make this visit comfortable and ever memorable. We also thank Fr.Jayin Kalamparambil CMI profoundly for making meticulous plans to enable us to visit as many CMI Missions as possible in the given days and to visit a few important national tourist places and especially for accompanying us all the places. We thank

all the Fathers and members of every Ashram who whole heartedly welcomed us and took care of us.

Our relationship with the CMI Fathers working in Nepal used to be very warm and affable, and we should acknowledge that this visit has made our relationship stronger and warmer. For all of us, this CMI Mission Tour of Bijnor Province enriched our experience, enhanced our missionary motivations and taught new lessons. We returned to Nepal with joyful hearts, renewed missionary enthusiasm and with sweet memories.

Carmel Province, Muvattupuzha

ഫാ. ഡോ. മാത്യു മഞ്ഞക്കുന്നേൽ സി. എം. ഐ
"ഗ്ലോബൽ ഗ്രീൻ അമ്പാസിഡർ"

പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണം, ജൈവകൃഷി പ്രോത്സാഹനം, ആയുർവേദ സസ്യസംരക്ഷണം, പ്രകൃതിജീവനം മലനീകരണ നിയന്ത്രണം, എന്നീ മേഖലകലിലെ ബോധവൽക്കരണം, പ്രവർത്തന മികവ്, നേതൃത്വം സഭയിലും, സമൂഹത്തിലും നല്കുന്നതിനുള്ള അംഗീകാരമായി ന്യൂഡൽഹി ആസ്ഥാനമായുള്ള "ഗ്ലോബൽ ലീഡേഴ്സ് ഫൗണ്ടേഷൻ" ഫാ. മാത്യൂ മഞ്ഞക്കുന്നേലിന് "**ഗ്ലോബൽ ഗ്രീൻ അമ്പാസിഡർ**"പദവി നല്കി ആദരിച്ചു. ഡൽഹിയിലെ , കൊൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ക്ലബിൽ വച്ച് നടന്ന ദേശീയ ഹരിത സമ്മേളനത്തിൽ മുൻ സിക്കീം ഗവർണർ ഡോ. വാത്മീകി പ്രസദ്സിംഗ പ്രശസ്തി പത്രവും ഫലകവും നല്കി. മുവാറ്റുപുഴ, കാർമ്മൽ പ്രൊവിൻസിന്റെ സാമൂഹ്യവിഭാഗം കൗൺസിലറും , മൂന്നാർ കാർമ്മൽഗിരി പബ്ളിക്ക് സ്കൂൾ മാനേജരുമാണ്, ഫാ. മാത്യൂ മഞ്ഞക്കുന്നേൽ സി. എം. ഐ.

Schedule of Programmes

Education and Media Department

1. **CMI Media Meet** to be organized by the General Department of Education and Mass Media will be held on April 30th and May 1st 2018 at Chavara Hills. All the CMIs engaged in media ministry including cultural and dialogue centres are cordially invited. Sr. Claire (Chennai), Leo Tadeus, Manu Jose, etc., to animate.

2. **Higher Education Round Table** - A Two-day conference of the CMIs working in the field of Higher Education will be held on August 3rd and 4th 2018 at Chavara Hills, Kakkanad.

3. One Day Seminar for Fresh Teachers in CMI educational institutions on 'CMI Vision of Education' at Chavara Hills on August 18, 2018

4. CMI Board of Education Meet and a seminar on CMI Vision of Education at Chavara Hills on August 18 -19, 2018 at Chavara Hills

5. Round Table for CMIs Teaching/Administering in CMI Schools October 19th-20th, 2018 at Christ University Engineering Campus, (Devadan, Kengeri) Mysore Road, Bangalore.

All are Welcome!

For Private Circulation

Carmela Sandesam
CMI Bulletin
CMI Generalate, Chavara Hills
P. B. No. 3105, Kakkanad P. O
Kochi - 682030

No. 238; March 2018
Phone : 0484-2881804
0484-2881816

carmelasandesam.cmi@gmail.com

അടുത്ത ലക്കത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റർ
2018 മെയ് 15 നകം ഓഫീസിൽ
കിട്ടിയിരിക്കണം

All rights reserved, Reproduction in any manner, in whole or part, without prior written permission prohibited.

Editor: **Fr. Sebastian Thekkedathu CMI**

Printed and Published by Fr. Sebastian Thekkedathu
for the CMI General Secretariat for Media and Communication

Rev. Fr. Tomy
Chirapurath

Rev. Fr. Shijo
Jose Panjickal

Rev. Fr. Aloysius
Puthiyaparambil

Rev. Fr. Mathew
Kalathoor

Rev. Fr. Thomas
Kochumattam

Rev. Fr. James
Manjapuzhathundiyil

Rev. Fr. George
Nellikunnel

Rev. Fr. Jacob
Peenickaparambil

Rev. Fr. Jose Paul
Edakalathur

മക്കൾക്ക് അന്തസ്സ്
തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രായം
വരുമ്പോൾ
അവർക്ക് അതിൽ പൂർണ്ണ
സ്വാതന്ത്ര്യം
അനുവദിക്കണം.
അവരുടെ അന്തസ്സിനെ
നിശ്ചയിക്കുന്നത്
ദൈവത്തിന്റെയും അതിനെ
തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്
അവരുടെയും
കാര്യമാകുന്നു; ഇതു
കാരണവന്മാർക്കുള്ളതല്ല.

150 YEAR OF CHAVARUL

150th Year of Chavarul, Celebrated at Ernakulam Town Hall